

MAX BRAND

HVÍZDAVÝ DAN

‘NEZKROTNÍ’

TOUŽIMSKÝ A
MORAVEC
PRAHA

THE UNTAMED by MAX BRAND
© FREDERICK FAUST

„As stated in the original
English language version“
„All Rights Reserved“

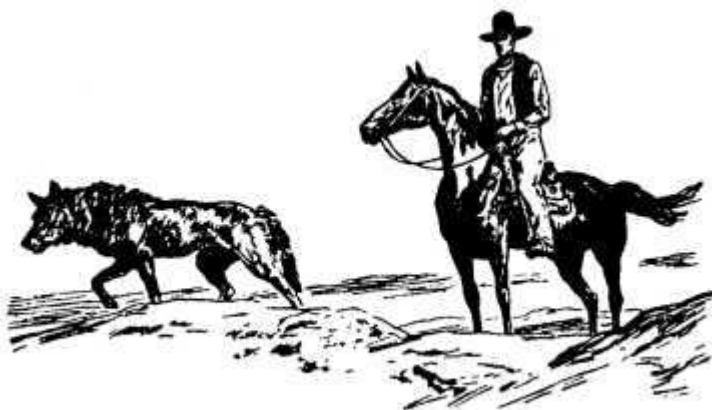
JAZYKOVÁ ÚPRAVA Mgr. A.SOUČKOVÁ-POKOVÁ
ILUSTROVAL JIŘÍ WOWK

Translation © T&M, 1993

Illustrations © JW-dědicové, 1993 Jacket illustration

© Eva Hochmanová-Burianová, 1993

ISBN 80-85773-11-2

1/ MUŽ, KŮŇ A PES

Vysoko nad krajem letěl pták rychle a bez zastávky. Byl to vyprahlý, hnědý kraj, posetý tisíci drobných i větších úlomků skal. Zdálo se, jakoby sem Stvořitel, ukončiv své dílo, odhodil všechny odpadky. Nebyl to malebný kraj. Ranní přehráška svažila lysé vrcholy žulových pahorků, které se třpytily v jitrním slunci. Vlhkost se odpařila. Slunce se rozhlíželo po té kamenité poušti, jakoby pátralo po nějakém životě, který tu zbyl a měl odvahu svést zápas o svou existenci pod jeho žhavými paprsky.

A přece tady život byl. Na poušti se jednotlivě nebo ve skupinách pohyboval houževnatý dobytek a spásal trsy zvadlé trávy mezi kamenitou tříští.

V létě trápil dobytčata sluneční žár, v zimě je mořil chlad a nedostatek potravy. Ale zvířata, po generace uvyklá boji proti přírodě, odolávala. Nevadilo jim, že tomuhle zapadlému koutu světa vládnu chřestýši. Ani to, že vzduch ovládají zlověstní dravci luňáci, kteří jako černé skvrny viseli na do běla rozpálené obloze.

Nezdálo se vůbec, že by v té mrtvé skalnaté poušti žili lidé. A kdyby přece, určitě by se lišili od jiných lidí, stejně jako zdejší

hubený otužilý dobytek od zrním vykrmených volů z žírných luk daleko na východě.

Za skalnatým výběžkem se ozvalo hvízdání. A kdyby ten den nebylo bezvětrí, považoval by náhodný posluchač ty zvuky za meluzínu. Ale kraj byl pohroužen do mrtvého klidu. Jakoby to pískání bylo vhodnou hudební kulisou k místní scénérii a náladě, která tu panovala. Možná, že tryskalo přímo z duše bájného boha Pana, jenž v tyto končiny zavítal se svou písťalou, aby sladkými tóny okouzila bezejmenné skály. Hvízdání se pozvolna měnilo v harmonické, volně spojené fráze až po jásavé improvizace houslového virtuóza.

Za úbočím pahorku se objevilo zvíře. Byl to veliký vlk nebo snad obrovský pes s hrubou vlčí srstí. Se zdviženou nohou a vyplazeným jazykem zůstal stát, rozhlédl se kolem a pak se vracel tam, odkud přiběhl. V té chvíli se podivná hudba změnila ve flétnové tóny a přiblížila se. Vzadu za skálou se vynořil jezdec na koni a zastavil. Na první pohled to nebyl typ muže, zvyklého na zálesácký život v kraji, kde se rtuť teploměru pohybuje od nejkrutějších mrazů za ledových zimních větrů, až po nejvyšší teploty žhavého léta. Jezdcova hubená, poměrně hezká tvář s velkýma hnědýma očima a černými vlasy a vysoká, spíše štíhlá postava, mohly leccos napovědět o jeho šlechtickém původu. Ale cožpak by mohl šlechtic putovat pouští s vysokým sombrerem, v kožených kalhotách a vyrudlým šátkem u krku? U povrchního pozorovatele by neshoda jezdcova vzezření s jeho okolím možná vzbudila úsměv, který by při pozornějším pohledu vystřídal zájem. Bylo to zvláštní, ale každý, kdo toho muže spatřil, musel k němu pocítit úctu. Z osamělého jezdce totiž vyzařovala jakási neznámá síla, podobná síle stroje, který se právě zastavil. Avšak stačila by jediná jiskra, která by ho uvedla do chodu. Nakonec se zdálo, že jezdcova mladistvá postava je vlastně v souladu s tím krajem nesmírných dálek a bílým krutým sluncem i s dravým ptákem, vznášejícím se vysoko v povětří.

Bylo těžké odhadnout jezdcovu povahu, neboť patřila k tomu, co existuje jen mezi nebem a zemí a co vytuší spíš dítě než dospělý. Ale kuň, na němž muž seděl, musel vzbudit obdiv i neoborníka. Byl jako socha z černého mramoru, nádherný oř, hodící se na dvůr

perského šacha! Hřebec byl jen patnáct pěstí vysoký, ale kdo se na něj podíval, zapomněl na jeho velikost. V sluneční záři se mu srst leskla jako aksamit. Jeho hladké souměrné tělo vyzařovalo energii a sílu. Snad jen arabský básník by se mohl správně vyjádřit o neporovnatelné křivce na jeho pleci, ocenit jeho nohy, pod koleny jakoby z tenké pečlivě vytepané oceli, hustý ohon a hřívu vlající ve větru, ušlechtilou hrud', klenutou šíjí a hrdou hlavu se stříhajícíma ušima. Nějaký arabský šejk by se jistě zmínil o jeho širokém čelu a tlamě, která by mohla pít z pintové konvice.

Mezi skalami se náhle ozval šustivý zvuk, podobný šelestu suchého listí. Psovi se zježila srst. S nataženým krkem přiběhl ke skalám a očichal je. Pak upřel zářící zrak na jezdce, jenž přikývl a seskočil s koně. Němá výměna pohledů mezi zvířetem a jeho pánem působila poněkud tajemně, ale neznamenal nic mimořádného. Psa vylekal dlouhý chřestýš, který se vyplazil zpod balvanu, dal svou drsnou výstrahu a chystal se k útoku. Pes ustoupil, aniž by vrčel nebo štěkal a hleděl jen na svého pána.

Američtí kovbojové střelíjí na chřestýše většinou z revolverů. Náš jezdec však střelnou zbraň neměl – ani pušku, ani revolver. Vytáhl krátký nůž, vhodný tak ke stahování dobytčete, nebo na krájení masa. Jistě by nikoho nenapadlo použít ho jako zbraně proti chřestýši pět stop dlouhému. Mladý muž se sklonil, opřel přitom obě ruce o stehna a pátravě pozoroval hada. Od vztyčené hadovy hlavy stál necelé dva kroky. Chřestýš stáhl hlavu zpátky, jakoby ho zaskočila ta šílená odvaha a dal opět výstrahu. Místo odpovědi muž namířil nožem, který se zablýskl ve sluneční záři. Had okamžitě zaútočil, ale jeho smrtící zuby nezasáhly ani mužovy jezdecké boty. V tom momentě jezdec uhnul, přitom prudce vymrštil levačku a uchopil hada za hlavou. Dlouhé hnědé hadí tělo se mu ovinulo kolem zápěstí. Kruhy zachřestily. Jezdec zručně, jediným řezem oddělil hlavu a svíjející se hadí tělo odhodil zpět do skal.

Potom, jakoby udělal něco docela normálního, otřel rukavici i nůž o písek a vrátil se opět do sedla.

Kůň se zachoval stejně podivně jako jeho pán. Ačkoliv se to neslučovalo s koňskou povahou, hřebec před chřestýšem necouvl, naopak poskočil se zplihlými ušima a divoce planoucíma očima

vpřed. Zdálo se, že čeká na příležitost, aby pomohl svému pánovi. Když potom jezdec usmrtil strašného hada a chystal se vyhoupnout do sedla, zastříhal hřebec ušima a nosem se dotkl ramene svého pána. A když jezdec seděl už na koni, přiběhl k němu vlčák, opřel se přední nohou o třmen a pohlédl mu do tváře. Ten mu pokynul a pes, jakoby porozuměl němému gestu, se pustil třmene a odklusal napřed. Muž uchopil otěže a odcválal z volného svahu.

Ta malá příhoda působila dojmem rozmluvy mezi třemi osobami. A přece vše proběhlo v naprosté tichosti.

Za chvilku zmizeli mezi skalami, ale hvízdání se dosud ozývalo. Postupně sláblo, až se změnilo v chvějivý tón, který se vznášel vzduchem a bylo nemožné určit odkud přichází.

Jezdec se rozjel po bílé cestě mezi pahorky. Vinula se přes nízkou výšinu. Stál na ní dům, chráněný větrolamem hustých vysokých topolů. Na téže cestě, ale o tisíc yardů blíž, stála Morganova krčma, které se pyšně říkalo hotel.

2/ PÁR SLOV O DANOVÍ

V obytné části ranče právě rozmlouval starý Josef Cumberland se svou dcerou a zle se zamračil, když řekla:

„To není správné, tati. Než jsem odešla do školy, vůbec jsem si toho nevšímal. Ale od svého návratu cítím, že s Danem se takhle zacházet nemůže. Je to hanebnost!“

Dívce zaplály oči, a aby zdůraznila svá slova, potřásla zlatými kadeřemi. Její otec ji pozoroval s lehce pobaveným úsměvem a neodpověděl. Starý rančer se držel stále zpříma, neboť byl pyšný na to, že je majitelem velikých stád dobytka. S hubenou tváří a bílou kozí bradkou vypadal jako nějaký starý šlechtic. Podobal se spíš staromódní postavě ze sedmnáctého století, než úspěšnému rančerovi ve dvacátém století.

„Já to vážně nechápu,“ pokračovala, povzbuzená jeho mlčením. „Máš snad nějaký důvod pro své jednání?“

„Myslíš důvod, proč mu nedovolím nosit revolver?“ otázal se a kolem rtů mu ještě stále pohrával posměšný úsměv.

„Ano!“ odpověděla dychtivě. „A můžeš mi taky říct, proč s ním zacházíš jako s malým klukem?“

„Kate, holka, co se to s tebou děje?“

Přitáhl si ji na lavici blíž k sobě, vzal ji za obě ruce a pohlédl jí do očí právě tak jasně modrých, jako byly jeho.

„Jak to, že se najednou tak zajímáš o Dana?“

„Vždycky jsem se o něho zajímala,“ odpověděla vzdorovitě, vyhýbajíc se otcovým očím. „Cožpak jsme spolu nevyrostu?“

„No, částečně ano.“

„A nebyli jsme vždycky jako bratr a sestra?“

„Ale tvůj zájem mi připadá více než sesterský, Kate.“

„Co tím chceš říct?“

„Co tím chci říct! Tak mě napadlo, že už je nejvyšší čas, aby šel Dan svou cestou.“

Starý muž nemohl v té chvíli říct ani horšího, neboť dívka se vytratila červeň z tváří a zbledla.

„Tati!“

„Ano, Kate?“

„Ty bys přece neposlal Dana pryč!“

Než stačil odpovědět, opřela dívka hlavu o jeho rameno a rozplakala se. Chvíli ji pozoroval a pak ji mozolovitou osmahlou

rukou pohládl po hlavě. Zahleděl se do dálky a pak pomalu promluvil:

„Že mě to nenapadlo! No tak neplač, děvenko!“

Náhle přestala vzlykat.

„Tak ho nepošleš pryč?“

„Poslyš, Kate, chci si s tebou otevřeně promluvit. Jsem zvědavý, jak přijmeš to, co ti teď řeknu. Tím vlastně rozhodneš, jestli Dan odejde nebo zůstane. Vyslechneš mě?“

„Ano, tatínku, vyslechnu tě celým srdcem!“

„Hm! To je právě to, čeho se trochu bojím,“ zahučel Cumberland. „Chci ti svěřit něco podivného, něco, co se až příliš podobá pohádce. Mlčel jsem o tom před tebou celá léta, poněvadž jsem si myslel že pravdu o Danovi časem zjistíš sama. Ale možná, že jsi zaslepená právě proto, že se zdržuješ v jeho blízkosti! Nikdo nedovede posoudit vlastního koně.“

„Pokračuj, tati! Vysvětlí mi to. Nebudu tě přerušovat.“

Rančer se na chvíli odmlčel. Zdálo se, že se za zachmuřenou tvář pohroužil do svého nitra. Konečně promluvil.

„Viděla jsi někdy mula, Kate?“

„No, jistě!“

„Možná sis všimla, že mul je stejně silný jako kůň.“

„Ano.“

„... i když jeho svalstvo není ani z třetiny tak mohutné?“

„Ano, ale co to má společného...“

„Tak vidíš, Kate! Dan je štíhlý a přece má větší sílu, než nejmohutnější muž v našem okolí.“

„Tati, ty chceš Dana vyhnat jen proto, že je tak silný?“

„Ne. Ale to co jsem řekl, holčičko, nedokazuje nic jiného, než to, že se Dan liší od obyčejných mužů. A já, to mi věř, už viděl hodně mužů!“ pravil jemně stařec. „Avšak Dan má ještě další podivné vlastnosti, které jsi u něho možná ani nepozorovala. Viděla jsi, jak zachází s koňmi a jinými zvířaty? Nejdivočejší broncho, který bez váhání usmrtí jezdce a nenávidí všechny lidi, se přestane vzpírat, když ho sevrou Danovy dlouhé nohy.“

„I broncho asi ví, že by mu zápas s Danem nebyl nic platný. A tak ho raději nosí v sedle, než aby zemřel,“ podotkla Kate.

„Možná, možná!“ odpověděl. „Ale je to přinejmenším zvláštní, jak se tenkrát za tím divochem Satanem rozjelo asi sto mužů na nejlepších koních tohoto kraje a žádný z nich se ho nedokázal zmocnit. Dan se vydal na cestu pěšky a s ohlávkou v ruce a přece za deset dní toho nejdivočejšího mustanga přivedl.“

„Byl to od Dana skvělý výkon!“ zvolala.

Starý Cumberland potřásl hlavou a s povzdechem odpověděl:

„To dokazuje ještě něco jiného. Na Satanovi se totiž neudrží nikdo jiný, jenom Dan. Kdyby Dan zemřel, měl by Satan pro jiné lidi asi takovou cenu, jako blesk opatřený ohlávkou. Chápeš? A pak mi ještě pověz, jakým způsobem Dan lapil toho vlka, Černého Barta, nebo jak mu vlastně říká.“

„To není vlk, tati, to je pes,“ opáčila Kate, „Dan říká, že je to pes.“

„To říká on,“ odpověděl jí trochu nevrle. „Ale všichni dobře víme, že po kraji se dlouho potuloval osamělý vlk a dával telata a hříbata. A podoba Černého Barta se skoro navlas shoduje s popisem toho osamělého vlka. Snad si vzpomínáš, jak Dan našel svého „psa“ postřeleného v rokli. Kdyby to byl pes, kdopak by po něm střílel?“

„Možná nějaký surový ovčák. Ostatně, co to dokazuje?“

„No, řekl bych, že to dokazuje, že Dan je divný brach! Satan a Černý Bart jsou dosud stále tak divocí jako dřív, s tím malým rozdílem, že teď mají pána. A s jinými lidmi se nepřátelí. Černý Bart by vyrval srdce tomu, kdo by ho jen popleskal po hlavě.“

„Mně dovolí, abych si s ním dělala, co chci!“

„Hm!“ řekl Joe Cumberland poněkud zaraženě. „Asi je to tím, že Dan tě má rád, a že tě snad také představil svým miláčkům. Hrom do nich! A právě o to jde! Jak je jen možné, že donutí své zabijáky, aby k tobě byli hodní, když přitom všem ostatním lidem provádějí čertoviny?“

„S tím nemá Dan nic společného!“ pravila důrazně. „A Dan není divný člověk. Satan a Černý Bart mi to všechno dovolují, protože vědí, že je mám ráda pro jejich krásu a sílu.“

...popadl Barta a stlačil ho do prachu a skácel se zároveň s ním.

„Budiž!“ zavrčel. „Kate, když dojde ke sporu, jsi úplně stejná, jako tvá matka. Kdybys nebyla mým malým děvčátkem, řekl bych, že jsi tvrdohlavá ovce. A poslyš, opravdu jsi neměla nikdy ani tušení, že Dan je takový, jak ho vidím já? Že se zkrátka liší od ostatních? Neviděla jsi ho nikdy rozzuřeného, třeba jen na minutu. A nevšimla sis, jak mu ty jeho velké hnědé oči září žlutým světlem, při němž běhá mráz po zádech?“

Chvilí přemýšlela o jeho slovech a pak tlumeně odpověděla:

„Ano. Jednou jsem ho viděla, když zabil chřestýše. Chytil ho za hlavou v okamžiku, kdy na něj had zaútočil. Udělal to holýma

rukama. Málem jsem omdlela. Když jsem se pak znovu podívala, had už měl uříznutou hlavu. Bylo to strašné!“

Obrátila se k otci a uchopila ho za rameno:

„Podívej se mi do očí, tati a řekni mi, co máš v úmyslu?“

„Vidím, Kate, že už začínáš chápat!“ odpověděl moudře.
„Nemáš ještě něco na srdci, co bys mi chtěla říct?“

Odvrátila zrak.

„Ano – prožila jsem jednou něco, s čím jsem se ti nesvěřila. Bála jsem se, že bys zastřelil Černého Bárta, kdybych ti to řekla,“ pravila tlumeným hlasem. „Jednoho dne se Dan se psem vrátili z dlouhé cesty. Hladový Černý Bart se pustil do hlodání veliké hovězí kosti a já jsem se jen tak žertem pokusila mu ji vzít. Když jsem natáhla ruku, chňapl po ní. Naštěstí jsem měla tlustou rukavici, takže mi jen sevřel zápěstí. Myslím, že si zřejmě uvědomil, co dělá, poněvadž jinak by mi rukavici prokousl jak papír. Hrozivě zavrčel a já s výkřikem uskočila. Dan to neviděl, ale zaslechl zavrčení a zahlédl vyceněné zuby Černého Bárta. Potom...“

Zakryla si rukama obličej.

„Nepospíchej, Kate,“ pravil jemně Cumberland.

„Barte!“ zařval Dan. „Danova hlasu plného hněvu jsem se lekla víc než vrčení velikého psa,“ pokračovala. „Bart se k němu obrátil, znovu zavrčel a vycenil zuby. Když to Dan spatřil, zatvářil se – nevím, jak bych to řekla.“

Na okamžik se odmlčela.

„Z hloubi Danova hrdla se ozval zvuk, který se téměř podobal vrčení Černého Bárta. Vlčák ho s hrůzou pozoroval a na mě to v té chvíli působilo příšerně. Na šíji se mu zježila srst, cenil dlouhé zuby a strašně vrčel.“

Vykřikla jsem: „Nepřibližuj se k němu, Danel!“

Ale jak bych chtěla varovat vichřici. Dan se rozběhl a Černý Bart proti němu, oči zelené strachem. Zaslechla jsem ostré cvaknutí zubů, jak chňapl naprázdno po Danovi. Dan uskočil, popadl Černého Bárta za hrdlo, stlačil do prachu a skácel se zároveň s ním.

Nemohla jsem se ani hnout, byla jsem hrůzou jako omráčená. To nebyl zápas člověka se zvířetem, byl to spíše boj pardála s vlkem. Černý Bart zápasil co mu síly stačily, ale beznadějně. Danovy ruce

mu svíraly hrdlo stále pevněji. Pes vyplázl veliký rudý jazyk a už se skoro nebránil. Pak Dan o mě náhodou zavadil pohledem. A najednou vystřízlivěl, asi pod vlivem toho, co vyčetl z mých očí. Vstal, zdvihl bezvládného psa a odhodil ho stranou. Začal si oprašovat šaty a tvářil se dost rozpačitě. Zeptal se mě, jestli mi pes neublížil, když mi zubama stiskl ruku. V tu chvíli jsem nebyla schopna slova. A pak, co bys řekl, že se stalo? Polomrtvý Černý Bart se po břiše doplazil k Danovi a kňučící olízal svému pánovi boty!“

Starý muž vážně pokyvoval hlavou.

„Tak teď už chápeš, Kate, co jsem měl na mysli, když jsem tvrdil, že se Dan liší od ostatních?“ zeptal se.

Kate zaváhala a zamrkala, jakoby přivírala oči nad touto skutečností.

„Nevím. Ale jedno vím určitě. Je jemný a vlídný a má tě raději než ty jeho.“

Poněkud rozechvělým hlasem pokračovala:

„Tati, ty už jsi zapomněl, že tě Dan ošetřoval pět dní a pět nocí, když ses v horách roznemohl, a že tě tehdy sám s nesmírnou obětavostí dopravitel živého domů!“

Stařec se zamračil, aby zakryl své pohnutí.

Pak odpověděl:

„Na nic jsem nezapomněl, Kate, a přičetl jsem mu to všechno k dobru. Víš, o co jsem se v posledních letech nejvíc snažil?“

„O co?“

„Snažil jsem se zatajit mu jeho původ! Pamatuješ si, Kate, jak jsem ho našel?“

„To ne. Byla jsem tenkrát příliš malá, abych si to pamatovala. Slýchala jsem tě o tom občas vypravovat. Pokud vím, tak prý zabloudil na pastvinách a tys ho našel dvacet mil na jih od domu.“

„Že zabloudil na pastvinách?“ opakoval tiše. „Nemyslím si, že on by mohl vůbec kdy zabloudit. Koni je domovem ohrada, nám je domovem náš ranč. Ale Danovi Barrymu je domovem celá horská poušť! A jak jsem ho našel? Bylo to na jaře. Ve vzduchu štěbetaly divoké husy, letící na sever. Při západu slunce jsem jel roklí a toužil jsem být blíž ranči, když tu jsem zaslechl zvláštní divoké hvízdání. Nepoznal jsem v něm žádný známý zpěv a vzbudilo ve mně divné

pocity. Připomnělo mi to pohádky, takové to nadpřirozené tajemno a podobné věci! Zakrátko jsem na vrcholu pahorku spatřil postavu. Oblohou letěl trojúhelník divokých husí, za nimi kráčel chlapec a díval se nahoru, asi sledoval jejich let.

Sel tak za soumraku se vztyčenou hlavou a s rukama v kapsách a hvízdal si, jakoby se vracel ze školy domů. A jak ten kluk hvízdal!“

„Nikdo neumí hvízdát tak jako Dan,“ podotkla Kate a usmála se.

„Zajel jsem až k němu a byl jsem užaslý,“ pokračoval Cumberland.

„Co tady děláš?“ zeptal jsem se.

Koukl na mě přes rameno a odpověděl:

„Procházím se a hvíždám si. Obtěžuje vás to, pane?“

„Ale vůbec ne,“ povídám. „Kde bydlíš, synku?“

„Bydlím tady!“ pravil chlapec a překvapeně se na mě podíval. Nedbale mávl rukou směrem k zapadajícímu slunci.

Ten hoch měl v sobě něco, co ve mně vzbudilo náklonnost k němu. Podíval jsem se do jeho velkých hnědých očí a v duchu jsem se ptal, vlastně už ani nevím nač jsem se ptal, ale v té chvíli jsem si uvědomil, že nemám syna.

„Kde máš rodiče?“ tázal jsem se se vzrůstající zvědavostí.

Pohlédl na mě poněkud rozmrzele.

„Kde žije tvá rodina?“ zopakoval jsem otázku.

„Tady kolem!“ odpověděl a mávl zase rukou, tentokrát k východu.

„Kdy chceš dojít domů?“ ptal jsem se. „Kdykoli,“ odpověděl.

Rozhlédl jsem se po hnědých holých skalách, které se začaly halit do šerosvitu blížící se noci. Zachvátil mě nevysvětlitelný pocit. Dosud mi znělo v uších jeho podivné hvízdání a opět jsem musel myslet na to, že vlastně nemám žádného syna. Vypadalo to, že zabloudil a je osamělý. Když jsem se tak na něho díval, navrhl jsem mu:

„Což kdybys jel se mnou k nám. Zítra bych tě vozíkem odvezl domů?“

Skončilo to tehdy tak, že chlapec jel se mnou domů. Seděl přede mnou na koni a nádherně si hvízdal! Když jsme dorazili domů, snažil jsem se z něho něco vytáhnout, ale marně. Nemohl, nebo nechtěl říct,

kde žije jeho rodina, mával stále jen rukou na všechny strany. A to je všechno, co o něm vím. Dělal jsem všechno možné, abych našel jeho rodiče. Hledal jsem, posílal jsem dopisy všem rančerům v okruhu sta mil. Rozesílal jsem zprávy po železnicích, ale pokaždé jsem dostal odpověď, že nikde nebylo ohlášeno žádné zbloudilé dítě. Chlapec byl tedy můj. Měl jsem z toho, alespoň po nějakou dobu, nesmírnou radost.

Ve svém domě jsem dal chlapci zvláštní pokoj. Tu první noc jsem dlouho bděl, naslouchal divokým husám a divil jsem se, proč jsem tak šťasten. Skoro jsem plakal, když jsem si vzpomněl na osamělého hochu bloumajícího po pustých pahorcích.

Ale následujícího rána zmizel. Vyslal jsem proto své kovboje, aby po něm pátrali.

„Na kterou stranu máme jet?“ ptali se mě.

Nevím proč, ale vzpomněl jsem si na divoké husy, které Dan, jak se zdálo, sledoval na své pouti a odpověděl jsem:

„Jed'te na sever!“

A skutečně. Vydali se na sever a našli ho. Od té doby jsem se nemusel bát, že uteče, alespoň v létě ne. Celé měsíce jsem plánoval, jak nejlépe bych se postaral o chlapce, který ke mně přišel bůhví odkud. Namlouval jsem si, že je jakýmsi božím darem, který mi má nahradit syna. Všechno šlo dobře až do následujícího podzimu, kdy husy zase začaly odlétat na jih.

Někdy v té době prchl Dan znovu, a když jsem vyslal kovboje na jih, našli ho a přivedli zpátky. Tenkrát jsem si uvědomil, že mu musím ty útky nějak zamezit. Pokusil jsem se s ním vážně promluvit, ale on neřekl nic jiného, než že by bylo lépe, kdyby odešel.

Vzal jsem tedy zákon do svých rukou a řekl mu, že za své tulácké choutky musí být potrestán. Pak jsem mu napráskal jezdeckým bičíkem, ale ne moc. Tvářil se, jakoby to vůbec necítil a dokonce se usmíval. Jeho oči však zářily žlutým světlem. To ve mně vzbuzovalo pocit, že za mými zády stojí muž s kudlou a usmívá se stejně jako ten chlapec. Po exekuci jsem odešel z jeho pokoje a umínil jsem si, že už ho nikdy nebudu trestat. Od té doby se nikdo

Hvízdavého Dana nedotkl. Myslím však, že mi dodnes úplně neodpustil.“

„Nikdy se o tom nezmínil!“ zvolala Kate.

„Přesto, nebo právě proto vím, že na to nezapomněl. Zamkl jsem ho tehdy v jeho pokoji, protože nechtěl slíbit, že už neuteče. Pak jsem dostal nápad. Tys byla tenkrát malé batole. Ten den jsi hrozně plakala, tak mě napadlo, že bych tě mohl odnést do Danova pokoje. Udělal jsem to. Odemkl jsem, strčil tě dovnitř a zase zanikl. Zpočátku jsi strašně křičela. Stál jsem za dveřmi a měl strach, abys sis tím křikem neublížila. Už jsem tě chtěl zase odnést, když v tom jsem zaslechl Danovo hvízdání a pak jsi přestala plakat. Poslouchal jsem a žasl. Od té doby jsem už Dana v jeho pokoji nezamykal. Byl jsem si jistý, že kvůli tobě zůstane. A teď ti chci říct svůj názor na toho hochu.

Kate Cumberlandová

Pozoroval jsem Dana důkladněji, určitě víc, než by učinil jeho vlastní otec. Myslím, že mě má svým způsobem rád, ale já jsem nikdy nepřekonal jakýsi odpor k němu. Vidíš, nemohu zapomenout na to, jak se smál, když jsem mu napráskal. Ale poslyš, Kate! Po celou tu dobu jsem měl strach a Dan byla jediná osoba, které jsem se kdy bál. Nebyl to strach před člověkem, ale před pardálem.

Shrňme tedy všechno, co o Danovi víme: jak jsem ho našel za podivných okolností, bez domova a bez rodičů, netoužícího po domově; a co ta jeho síla, podobná síle mula v porovnání s koněm; jeho zvláštní nadvláda nad divokými zvířaty, která jakoby věděla, co má Dan v úmyslu, kdykoli se na ně jen podívá; sledovala jsi ho, když se stýká se Satanem a Černým Bartem? A ten žlutý záblesk, který se objeví v jeho očích, když se opravdu rozzuří. Ty i já jsme to jednou viděli a už to nikdy vidět nechceme. Ještě nápadnější než to všechno je způsob, jakým zachází s nožem a s revolverem. Ve střelbě se příliš necvičil, ale nikdy jsem neviděl, že by minul cíl. Jednou jsem se mu o tom zmínil a on mi odpověděl: „Nevím čím to je. Nechápu, jak někdo může nepřesně střílet. Když vytáhnu revolver, mám dojem, že od jeho hlavně se táhne rovná čára k předmětu, na který chci vystřelit. Nemusím udělat nic jiného, než stisknout spoušť, skoro se zavřenýma očima!“ Už chápeš, Kate, co znamenají tyhle zvláštnosti?“

„Řekni mi, co o tom soudíš ty a já ti povím, jak to vidím já,“ odpověděla Kate.

„Tak dobře!“ pravil rančer. „V Danovi vidím muže, který se znatelně liší od obyčejných lidí. Kdysi jsem četl v nějaké knize, že pravěcí lidé, kteří žili jako zvířata, užívali jako zbraní palice a kameny a svaly měli třikrát tak silnější než dnešní lidé. Podobaly se spíše zvířecím svalům. Dokonce měli třikrát lepší sluch, zrak, hbitost a vytrvalost než dnešní obyčejní lidé. Myslím si, Kate, že Dan je jedním z těch lidí, popsaných v té knize! Zná zvířata proto tak dobře, poněvadž má všechny jejich vlastnosti. A podle žlutého světla v jeho očích soudím, že má v sobě bojovný pud pravěkých předků člověka. Doposud jsem ho chránil před střety s jinými muži. A hostinec Dana Morgana jsem koupil hlavně proto, abych odvrátil kovbojské rváče od našeho Hvízdavého Dana. Tak jsem se postaral o to, aby v něm nepropukly divoké pudy. Myslel jsem si, že má-li ten hoch vůbec někomu patřit, musí patřit mně a doufal jsem, že časem zkrotne. Avšak dlouho už pozoruji, že jsem se mýlil. Je to asi tak, jako bych vzal pardálí nebo vlčí mládě a pokoušel se z něj vychovat domácího mazlíčka. Jednoho dne vlk okusí krve, zblázní se a stane se z něj zabiják. A toho se bojím nejvíc, Kate. Bojím se, že nadejde den, kdy

Dana někdo rozzuří a pak se rozpoutá tornádo, které zničí tenhle kraj.“

Během otcovy řeči se dívka chmuřila čím dál tím víc, jak v ní vzrůstal hněv, až teď nakonec vstala se slovy:

„Nechci tomu všemu věřit, tati. Důvěřuji Danovi spíš, než komukoliv jinému. Doufám, že nic z toho, co jsi řekl, není pravda. A už vůbec se mi nechce věřit tomu, že by se z Dana mohl stát zabiják.“

„Hm! Byl jsem pošetilý, když jsem si myslel, že přesvědčím ženu,“ povzdechl si Joe Cumberland. „Nechrne toho, Kate. Brzy se zbavíme Morganova hostince a pak už snad nebude nablízku žádné pokušení, které by ohrožovalo Dana. Uvidíme, jestli se časem změní. Teď odjízďím na západní ranč a vrátím se až pozdě v noci. A ještě něco. Morgana jsem upozornil, že dnes u něho v hostinci nesmí dojít k žádné přestřelce. Kdybys uslyšela nějakou střelbu, zajed' tam a řekni Morganovi, aby vzal okamžitě mužům revolvery.“

Kate mlčky přikývla. Pohledem zabloudila do dálky a zdálo se jí, jakoby tam zahlédla žlutý záblesk planoucí v očích Hvízdavého Dana.

3/ JIM SILENT STŘÍLÍ

Starý krčmář Morgan se dočkal významného a zároveň i smutného dne. Jeho „store“, krám se zbožím všeho druhu, i jeho „saloon“, nálevnu všech druhů likérů, zakoupil starý Joe Cumberland. Ten prohlásil, že vyčistí kraj od dobrodruhů. Tím kovboje zarmoutil. Částečně mu odpustili, ale jen proto, že byl starý. Mladší reformátor by se setkal s ozbrojeným odporem. Morganův hostinec byl vzdálen mnoho mil od nejbližší pouštní oázy. Jeho uzavření znamenalo pro každého muže v sousedství prodlouženou cestu v prachu a žízni za jinou hospodou. Nutno poznamenat, že pojmem „sousedství“ se tady na Západě rozumělo území o rozloze padesáti čtverečních mil.

Jestliže byl tento den z onoho významného důvodu smutný pro kovboje, byl na druhé straně velmi radostný. Vychytralý Morgan totiž široko daleko rozhlásil, že hostinec zavírá a tak všichni jeho hosté zanechali práce, aby byli přítomni likvidačnímu aktu, spojenému s loučením a snad i s výprodejem. Hostinec byl obklopen dlouhou řadou vozíků a kom. Co chvíli přijížděli další hosté. Své koně většinou nepřivazovali, jen jim prostě přehodili otěže přes hlavu a líným krokem, za cinkotu ostruh, vcházeli do saloonu. Každého muže pozdravili výkřikem, neboť většina přítomných se tady zpravidla znala a když vykřikli oni, připojili se k nim z družnosti i ostatní přátelským řevem. Slušnost vyžadovala, aby příchozí na takovou poctu odpověděl pozváním všech přítomných k nálevnímu pultu.

Stalo se i to, že jednomu muži se nedostalo jiného pozdravu kromě rány, kterou způsobily dveře, jež za sebou přirazil. Byl to vysoký, pohledný chlapík se světlehnědými vlasy, usmívající se spíše ze zvyku než z radosti. Přijel na silném hnědáku, o dvě pěsti vyšším, než průměrný kovbojský pony. Podle nohou, plecí a přímého hřbetu to byl bezesporu plnokrevník. Když mladý muž vešel do saloonu, nebyl zřejmě vůbec zaražen mlčením, které v něm zavládlo. Obracející se hlavy hostů pozdravil rozmáchlým pokynem ruky a dobromyslnými slovy: „How do you do, boys!“ V odpověď se mu dostalo celé salvy pozdravů, neboť v horské poušti si muži po prvním slovu už nejsou cizí.

„Seřaďte se, hoši a dejte si rudé oko,“ vykřikl mladý muž a opřel se o bar, přičemž se jeho obvyklý úsměšek změnil v pohostinný úsměv. Až na několik skupinek v koutech veliké místnosti, kde se vášnivě provozovaly hazardní hry, nastal všeobecný pohyb směrem k baru.

„A dejte si pořádnou dávku, hoši!“ vyzýval bodrý cizinec. „Je to poprvé, kdy zavražduji saloon starého Morgana a z toho, co se tu děje, soudím, že je to také naposled. Na vaše zdraví, mistře Morgane!“

A zvedl sklenku směrem k bartenderovi.

Mladík měl příjemný hlas a jeho projev svědčil o vzdělání. Připočteme-li jeho pečlivě upravený oblek a módní jezdecké boty, mohl by brzy získat pověst dokonalého šviháka. Bylo tu však několik

drobných, nic nápadných nesrovnalostí v jeho zevnějšku. Revolver mu visel tak nízko, že skoro ani nemusel zdvihat ruku, aby se chopil jeho rukojeti. Sklenku whisky držel v levačce a pravou ruku, kterou se opíral nedbale o bok, měl silně osmahlou, jakoby na ní nikdy nenosil rukavice. Kromě toho měl přímý pohled a jeho oči, i když jen přelétly místnost, spočinuly na okamžik nu každém muži. Toho všeho si kovbojové hned všimli. Nezpozorovali však, že muž si nalil jen několik kapek lihoviny. Ani to zpozorovat nemohli, neboť zakrýval sklenku prsty.

Mezitím přijel jiný muž, který rovněž ještě nikdy „nezavlažoval“ Morganův saloon. I jeho kůň byl mnohem větší a lépe rostlý než obyčejné zvíře z pastvin. Kovbojský pony může za tři dny tvrdé práce utahat tato plnokrevná zvířata, ale při jízdě o závod je nemůže dostihnout, ani jim uniknout. Majitel tohoto koně, muž s krátkýma nohama, klenutou hrudí a ježatými černými vousy, vkročil do místnosti právě ve chvíli, kdy přítomní hosté připíjeli na Morganovo zdraví. Posadil se v koutě na židli, posunul si klobouk do týla, přitom mu spadla kadeř do čela a začal si klidně balit cigaretu. Vysoký mladý muž se světlehnědými vlasy se za chvíli posadil vedle něho a pravil jakoby nic:

„Zdá se, že se tu shromáždila velká společnost, cizince.“

„Zdá se,“ zavrčel černovousý muž a dodal: „Vrátil jste se z dlouhé cesty, kamaráde?“

„Sotva jsem vyjel.“

„Já také.“

„Abych pravdu řekl, mám před sebou ještě namáhavou jízdu.“

„Já také.“

„A ještě k tomu dost dlouhou.“

Jakoby se v očích vousatého muž mihl záblesk, ale možná to bylo tím, že hlavu obrátil náhle ke světlu. Pak vlídněji pravil:

„Ty dlouhé jízdy ale ničí koně, co?“

„A muže také,“ přikývl druhý muž a zaklonil se na židli.

Ačkoliv mezi nimi byla nyní ještě větší vzdálenost, vousáč opět promluvil. Kolem byl tucet kovbojů a přece ho žádný z nich nezaslechl, kromě cizince po jeho boku. Jedna strana mužova

obličej zachovala naprostý klid a jeho oči hleděly smutně vpřed, zároveň však koutkem úst z druhé strany tváře zašeptal:

„Jak dlouho se zdržíš, Lee?“

„Až do poledne,“ odpověděl světlovlasý.

Vousatý promluvil opět hlasem, jakému se naučí lidé v káznici:

„Já také. Nejspíš jsme si byli souzeni pro stejnou jízdu, Lee. Víš, jaký má cíl? Je skoro poledne a patron by tu měl už být.“

Hlučným řevem byl uvítán jakýsi nově příchozí host. Lee tohoto hluku využil a zcela otevřeně a hlasitě pravil:

„Jestliže Silent řekl, že přijde, dostaví se určitě. Myslím si ale, že je blázen, když chce vlézt do hnízda plného kovbojů, Bille.“

„Nerozčiluj se,“ odpověděl Billy. „Tenhle saloon je od našeho revíru příliš daleko. Nikdo ho tady nepozná.“

„S vlastní kůží si může dělat co chce,“ řekl nevrle Lee. „Už nejednou jsem ho varoval, ale zřejmě zbytečně.“

„Mlč!“ zamumlal Billy. „Je tady Jim Silent a Hal Purvis!“

Do místnosti vešel obrovský muž, před nímž dav u nálevního pultu ustupoval jako voda rozstříkující se před vysokou lodní přídí. Za ním krácel mužík s vysušenou a svraštělou tváří, ale s neobvykle jasnými očkami, neustále těkajícíma ze strany na stranu. Lee a Billy asi zároveň zjistili, že mají žízeň a zamířili k baru k oběma příchozím.

Dostali se k nim bez obtíží. Hromotluk se postavil zády k pultu, opřel se o něj roztaženými lokty, takže po jeho obou stranách zbylo málo místa. Nikomu se moc nechtělo přiblížit se k tomu obru s pochmurnou tváří. Purvis se postavil před něho, Bill a Lee po jeho boku. Oba se opřeli o pult tváří k němu a přece se nezdálo, že ti čtyři tvoří samostatnou skupinu odloučenou od ostatních.

„No tak?“ procedil Lee skrz zuby.

„Řeknu ti, o co jde, až cestou,“ odpověděl Jim Silent. „Na to je dost času, Hainesi.“

„Kdo vyjede první?“ zasyčel Bili.

„Ty, Bille Kilduffe,“ odpověděl Silent. „Jed' přímo na sever a nespíchej. Za tebou pak pojede Lee Haines. Potom Purvis. Já pojedu poslední, protože jsem přijel poslední. Ostatně, není naspěch. Co se děje?“

„Říkám ti, že jsem to viděl!“ zvolal najednou hněvivý hlas, vycházející z kouta.

„Jsi opilý a viděl jsi asi dvojmo, kamaráde,“ zněla táhlá, lenivá odpověď.

„Ne!“ odporoval první muž. „Viděl jsem dobře a jsem ochoten se s tebou kvůli tomu soudit!“

„Nemám nic proti tomu, jak je libo,“ odpověděl druhý.

Všichni přítomní v krčmě zvažněli, až na Jima Silenta a jeho tři společníky, kteří se drsně usmívali.

„Jacku,“ pravil první muž u stolu se zlověstně jemným přízvukem. „Snesu od tebe hodně, ale kdybys chtěl pochybovat o mém slovu...“

Morgan s vyvalenýma očima a zarudlou tváří položil ruku na barový pult a přehoupl se přes něj s hbitostí, kterou by při jeho stáří a tělnatosti u něho nikdo neočekával. Prorazil si cestu davem k rychle se rozšiřujícímu kruhu kolem obou hádajících se mužů. Ti dva na sebe upřeně hleděli a jak se zdálo, zapomínali na okolní svět. Morgan byl skokem mezi nimi a zahřměl:

„Tak dost, pánové! Dovoluji vám dnes jen výjimečně nosit revolvery, protože jsem starému Cumberlandovi slíbil, že tady nedojde k přestřelce. Jestliže máte nějaký spor, běžte s ním do hor, kde je na to dost místa, ale ne tady, u mě!“

V očích obou mužů vyhasl žár, jako když náhlý závan větru sfoukne čtyři svíce. Bylo vidět, jak jsou oba rádi, že napětí povolilo. Mike si otřel čelo a pravil:

„Nejsem velkým přítelem hádek, ale Jack vypil tolik „rudého oka“, že mu zřejmě vniklo až do jeho vyschlého bobu, jak nazývá svůj mozek.“

„Poslyš, kamaráde!“ odpověděl Jack táhlým hlasem. „Ještě nejsem tak opilý, abych se chytil na návnadu, kterou jsi na mne nalíčil!“

Pak se obrátil k Morganovi se slovy:

„Tady Mike mi chtěl namluvit, že zná muže, který ze vzdálenosti dvaceti yardů prostřelí dolar vyhozený do vzduchu.“

Dav zaburácel jadrným smíchem.

Morgan, který se sám zasmál nejhlučněji, se otázal:

Jim Silent vytáhl pistoli a vyzval ho: „Vyhod'te dolar!“

„Myslel jste jistě Hvízdavého Dana, že, Mike?“

„Ne, nemyslel,“ odpověděl Mike. „A netvrdil jsem, že ten, o němž jsem mluvil, zasáhne ten dolar pokaždé. Ale dokáže to dvěma výstřely z každých čtyř a ať se propadnu, jestli to není pravda!“

„Obávám se, Mike, že jste byl vskutku opilý, když jste viděl takové výkony,“ řekl Morgan a aby zmírnil svá nedůvěřivá slova, usmál se a dobromyslně ho pleskl po rameni. Potom dodal:

„Připouštím, že Hvízdavý Dan dokáže leccos, ale ten nezachází s revolverem jako člověk.“

„Jak to víte?“ otázal se Jack. „Nikdy jsem neviděl, že by měl Dan u sebe revolver.“

„To je pravda,“ odpověděl Morgan. „Ale jednou jsem u něho revolver viděl, a viděl jsem taky, jak z něho střílel. Zahlédl jsem to náhodou.“

„Takže, vy, Morgane připouštíte, že je to možné, když to dokáže Hvízdavý Dan. A já říkám, že jsem viděl muže, který umí totéž!“

„Kdo je k čertu ten Hvízdavý Dan?“ vpadl jim do řeči Jim Silent od nálevního pultu.

„Hvízdavý Dan je muž, který chytil Satana a odjel na něm,“ odpověděl jeden z hostů, stojících poblíž.

„Je to zřejmě kus chlapa, jestliže zvládnul toho d'ábla,“ zasmál se Lee Haines.

„Nevím, znáte-li toho d'ábla dost dobře. Mám na mysli černého mustanga, který dva roky divoce pobíhal zdejším krajem a byl prostě nepolapitelný. A pokud jde o Dana a jeho střeleckou dovednost, říkám vám, že někteří lidé o ní vyprávějí úplně pohádky! Ale tady Morgan je jediný, jenž tvrdí, že viděl Dana při práci.“

„Možná, že jsem ho viděl, možná, že ne,“ obrátil se Morgan ledabyle k Mikeovi. „V této místnosti je sice dost dobrých, dokonce znamenitých střelců. Já bych však bez rozmyšlení vsadil padesát dolarů na to, že tu není nikdo, kdo by kulkou z revolveru zasáhl na dvacet kroků do vzduchu vyhozený dolar.“

„Tenhle spor bude asi trvat dlouho,“ pravil Billy Kilduff potichu Jimovi. „Já zatím půjdu.“

„No tak chvílku počkej a popřej mi trochu zábavy s těmi hlupáky,“ zašeptal s úšklebkem Jim Silent.

Pak se obrátil k ostatním a hlasitě pronesl:

„Kamaráde, vyhlašujete tu sázku jen proto, abyste se hádal, nebo vysázíte dolary hotově na dřevo?“

Morgan se k němu zamračeně obrátil a krátce a důrazně řekl:

„Jakživ jsem se ještě nechvástal. Co řeknu, to platí!“

„No, dobrá!“ zasmál se Jim. „Nejsem přece blázen, abych odmítl padesát dolarů, když mi je vlídná křesťanská duše přímo vnucuje. Vytáhněte ty dolary, kamaráde a polibte je na rozloučenou.“

Morgan svažtil obočí, ale neodporoval.

„Kdo převezme sázky?“ zeptal se s klidem.

„Tady váš dobrý přítel Mike,“ odvětil nedbale Jim Silent. Sáhł do kapsy, vytáhnul padesát dolarů ve zlatě a vložil je Irovi do dlaní.

Morgan udělal totéž. Pak se všichni vyhnuli ven před dům. Během dvanácti vteřin bylo uzavřeno dvanáct sázek. Většina sázejících věřila Morganovi. Ale byli i tací, kteří sázeli na Jima Silenta, ačkoli to byl cizinec a nikdo ho neznal. Jeho pevný pohled, vážné rysy a klidné pohyby vzbuzovaly důvěru.

„Tak jak si stojíš, Jime?“ ptal se Lee Haines úzkostlivě Jima, přitochiv se k němu. „Je to nebezpečná sázka! Ještě nikdy jsem tě neviděl střílet na takový terč.“

„Eh! Sázka není nikdy bezpečná, kamaráde, jinak by to nebyla sázka. Ostatně nejsem takový blázen, abych těm hochům ukázal, co všechno umím s revolverem. Proto vyhlídky na obou stranách jsou stejné. Chceš se vsadit. Zkus vsadit na některého z nás.“

„Nechci sázet,“ zahučel Lee Haines. „Kdybys měl deset šancí místo jedné, možná, že bych na tebe vsadil. Víím, že bys to dokázal, Jime, kdyby ten dolar byl přibitý na dřevo a nehýbal se. Ale letící mince je trochu nejistý terč. Je příliš malá.“

„Jste připraven, cizince?“ zvolal v té chvíli Morgan, stojící ve vzdálenosti dvaceti kroků, zatímco ostatní se rozestoupili do stran.

Jim Silent vytáhl pistoli, zdvihł ji do výše a vyzval ho:

„Vyhod'ťe dolar!“

Stříbrná mince vyletěla do vzduchu a když začala padat, nezasáhl ji. Dopadla na zem nedotčena.

Morgan se sarkasticky zasmál.

„Nerad bych budil dojem vlídné křesťanské duše, cizince,“ řekl.

„Dobročinnost mne baví jen tehdy, jsem-li obdarovaným, nikoli dárceím.“

Diváci se rozesmáli a to Jima zřejmě podráždilo.

„Neodcházejte ještě, hoši!“ vypravil ze sebe. „Mister Morgan, vsadím se s vámi o sto dolarů, že podruhé ten peníz zasáhnu.“

„Well! Pánové, jste svědky! Nerad to dělám, ale obchod je obchod,“ pronesł Morgan s úsměvem. „Nuže, do toho!“

Mince opět vyletěla do vzduchu. Jim vyčkával se sevřenými rty a svraštělým obočím, až dostoupí vrcholu. Pak vystřelil, chybil, opět vystřelil a minci zasáhl. Ta se ve třípytném oblouku mihla vzduchem, kulkou sražena ze své dráhy. Byl to krásný střelecký výkon. Za hlučného pochvalného křiku přistoupil Jim k Morganovi, podal mu ruku a vesele pravil:

„Věděl jsem, starouši, že nemáte tak tvrdé srdce. Chtělo to jen trochu času a vlídného slova, abyste sáhl do měšce, když jsem nastavil pokladničku.“

Morgan lehce zrudl. Zamračeně mu odevzdal svou nedávnou výhru spolu s novou sázkou s vyčítavými slovy:

„Provedl jsem to, ale dvěma výstřely. Kdybych na tom trval, možná byste s těmi penězi neodešel!“

„Tuším, drahý brachu, že jste dost rozumný a nebudete se o to přít!“ odpověděl Jim s jemnou ironií. V jeho hlase zazněla tlumená výstraha i výsměch.

Následovalo napjaté ticho. Ticho před bouří. Snad proto Morgan, pohlédnuv na sevřené rty svého protivníka potlačil hněv a opovržlivě pronesl:

„Myslím, že o téhle náhodě, která vám vyhrála padesát dolarů, budete vypravovat ještě svým vnukům, až vám bude osmdesát. Ale zdejší lidé, cizince, to tak neberou. Hvízdavý Dan,“ odmlčel se, jakoby zvažoval do jaké míry může přehánět, „ano, Hvízdavý Dan se k vám postaví zády a když vyhodíte peníze, zasáhne čtyři mince lehčeji, než vy jednu. A nevyplývá přitom tři výstřely na jeden dolar. Ten není tak marnotratný!“

4/ NĚCO ŽLUTÉHO

Kovbojové se znovu zasmáli Morganovým slovům, která pronesl zřejmě v rozčilení. Zvlášť dlouho a hlučně se smál Jim Silent. Posléze řekl:

„Jestliže máte tak nepotlačitelný sklon k dobročinnosti, kamaráde, možná bychom našli ještě něco jiného, nač byste mohl vsadit!“

„Na cokoliv!“ odpověděl prudce Morgan a zahryznul se do rtů.

„Tak, tak. Myslím, že jste dobrý jezdec, nebo ne?“ otázal se Jim.

„Vyrovnám se většině slušných jezdců.“

„Určitě jste v životě nespádl z koně, co?“

„Nikdy jsem nespádl z koně, na němž se udržel jiný muž.“

„Je to možné? Tak víte co, kamaráde, vidíte tam toho ryzáka?“

„Toho vysokého koně?“

„Ano, toho vysokého. Co říkáte? Můžete svých sto dolarů získat zpět, jestliže se udržíte dvě minuty na jeho hřbetě. Přijímáte sázku?“

Zdálo se, že Morgan chvíli váhá, ve skutečnosti však pozoroval koně. Velký ryzák nervózně přešlapoval a občas pohodil hlavou, jak to dělávají zlí koně.

Konečně se rozhodl. Ztrátu stovky dolarů a pokoření spojené s prohranou sázkou, by majitel saloonu asi těžko přenesl přes srdce, proto odpověděl:

„Sázku přijímám!“

Vtom se zdálky ozvalo vysoké pronikavé hvízdám. Někteří se ohlédli.

„Aha! Není ten chlapík, který tamhle přijíždí na vraníku a hvízdá, ten borec, co umí zasáhnout čtyři dolary?“ zeptal se Lee Haines. „Hahaha!“ rozesmál se, plácaje se rukama do stehén.

„Opravdu hvízdá!“ ušklíbl se Jim Silent. „Pravý Hvízdavý Dan. No, zkusíme později přimět počestného barmana k nové sázce, jestli mu ryzák příliš neublíží. Teď se na něho podíváme!“

Morgan velmi obtížně vsunul nohu do třmene, neboť ryzák se vzpínal a vyhazoval, jen co se k němu přiblížil. Konečně mu dva muži podrželi hlavu a majitel saloonu se vyhoupl do sedla. Pak odvázal provaz. Na okamžik nastalo ticho. Ryzák jakoby zapochyboval, že má na hřbetě nové brímě a jakoby se ještě bál provazu, kterým byl donedávna spoután, popošel několik krátkých pružných kroků. Když pak zjistil, že je opravdu volný, zafrkal a vzepjal se. Kovbojové zařvali radostí, načež ryzák, asi pod vlivem toho hluku, spustil přední kopyta na zem a rozběhl se po cestě. Náhle

se prudce zastavil a napjal nohy. Morgan se naklonil až k jeho šíji, ale statečně se v sedle udržel. Hvízdavý Dan byl v té chvíli ve vzdálenosti necelých sto yardů.

Najednou Morgan vykřikl a zamával jezdeckým bičíkem. Na ryzáka to zapůsobilo jako injekce a opět se rozběhl strašlivou rychlostí, ačkoliv mu Morgan přitahoval otěže ze všech sil. Právě, když běžící kůň dorazil k Danovi, zastavil se tak náhle jako předtím, zároveň se shrbil a uskočil stranou. Ubohý Morgan byl tím dvojnásobným pohybem vymrštěn ze sedla jako kámen z praku. Diváci zamávali klobouky a zaječeli radostí.

„Dejte pozor!“ vykřikl Jim Silent. „Chopte se otěží!“

Ačkoliv už Morgan vyskočil a statečně se pokusil popadnout ryzákovy otěže, kůň se mu vyhnul a pádil po cestě dál.

„U čerta!“ povzdechl Silent. „Kůň je pryč!“

„Sedla!“ zvolal kdosi. „Dohoníme ho!“

„Čerta dohoníte!“ odpověděl trpce Jim. „Na celé zemi není takový kůň, který by ho dohonil! Teď, když se zbavil jezdce, poletí jako samům.“

„Podívejte! Dan jede na Satanovi za ním!“

„To je málo platné! Ryzák nemá kromě sedla žádnou zátěž. Nedohoní ho!“

„Satan se nedá nějakým ryzákem předstihnout!“

„Podívejte, jak uhánějí!“

„Je to marné!“ zvolal zuřivě Jim. „Ten hoch svého vraníka užene k smrti a já jsem ztratil nejlepšího koně v tomhle kraji! Prokletá sázka!“

„Já mu věřím, protože si myslím, že ten kůň je sám Rudý Petr!“ pošeptal kdosi svému sousedovi. Ten na něho vyvalil oči.

„Rudý Petr! Co to povídáš? Rudý Petr je přece kůň, na kterém jezdí Jim Silent.“

„Možná, že je to ten kůň a možná, že ne. Ale proč bychom se o to měli zajímat?“

„Máš pravdu. Ať se o Jima Silenta starají šerifové. Myslím, že on nikdy neznepokojoval tuhle část pastvin.“

...na ryzákově sedlo dopadlo tělo a železná ruka přitáhla otěže.

„V každém případě si jeho tvář zapamatuji! Jestliže je to opravdu Jim Silent, dozvěděl jsem se něco, co stojí za to, abych vyprávěl dětem, až dorostou.“

Oba šepem mluvící muži se obrátili a v uctivé bázni pohlédli na vysokého muže. Ostatní diváci se zatím vyhnuli na cestu a pozorovali závod ryzáka s černým hřebcem.

Než se Danovi podařilo obrátit a rozběhnout se za ryzákem, na němž před chvílí seděl ubohý Morgan, zpozdil se jeho černý hřebec už o mnoho yardů. Ryzák měl navíc neocenitelnou výhodu v tom, že nebyl zatížen jezdcem. A přece to Danův Satan nevzdal. Na jeho hladkých plecích se objevila síť ocelového svalstva, šíji měl napjatou a uši sklopené dozadu. Tím, jak prodlužoval skoky, se jeho celé tělo poněkud snížilo. Dan se v sedle naklonil dopředu, aby lépe překonával odpor vzduchu. Pousmál se, když se mu vítr opřel do tváře a chvílemi promlouval ke svému koni. Nepovzbuzoval ho křikem, ale hlasem o něco silnějším než šepot. Ti dva, kůň u jezdec, se spojili v jednu bytost, kentaura s koňským tělem a lidskou myslí.

Nějakou dobu si ryzák udržel náskok, ale Satan ho pak začal přece jen pozvolna dohánět. Nejdříve palec za palcem a potom se vzdálenost mezi nimi zmenšovala každým skokem. Byl to nelehký úkol dohonit koně bez jezdce. Velikého ryzáka s prázdným sedlem hnalo snad samo pomýšlení na vysvobození z otroctví udidla, otěží a mučivých ostruh a na volné pastviny, které se před ním rozkládaly. Postrádal jen šeptavý hlas a ruku dotýkající se chvílemi lehce jeho šíje, onen záchvňv ušlechtilé sympatie mezi koněm a jezdcem. A snad jen proto ztrácel stále rychleji svůj náskok. U jeho ohonu se objevila natažená vraníková hlava, pak u jeho popruhu, teď u jeho plece a už byly jejich chřípí vedle sebe. Dan náhle změnil polohu v sedle. Levou nohou zajel do opačného třmenu. Pravou nohu měl volnou.

Ryzák uskočil stranou, vraník jej na povel svého pána následoval. A pak se stalo něco podivuhodného. Vzduchem se mihl stín, na ryzákově sedlo dopadlo lidské tělo a železná ruka přitáhla otěže.

Ryšavý kůň Rudý Petr nenáviděl lidi a bál se jich, ale teď na svém hřbetě pocítil docela jinou váhu. Nezmírnil rychlost pod tlakem otěží a ač měl v zubech udidlo, žádná lidská ruka mu nemohla stlačit hlavu dolů. Ale do slepé lásky, strachu a slepého vzteku, z nichž se skládá koňská mysl, vnikla teď síla, jakou Rudý Petr dosud nepoznal. Náhle si uvědomil, že se marně pokouší hodit to břemeno ze svých zad. Cítil, že by to bylo asi stejně zbytečné, jako kdyby chtěl vyskočit ze své kůže. Z trysku přešel do váhavého cvalu a za chvíli do drobného poklusu. V příštím okamžiku byl obrácen a hnán zpět k

Morganovu saloonu. Vraník, který ho následoval se obrátil v téže chvíli. Černý Bart mu běžel s vyplazeným jazykem pod hlavou. Chvillemi k němu vzhlížel s tak směšným výrazem, jakoby sám byl pánem koně a ukazoval cestu zvířeti, za něj je odpovědný.

Rudý Petr byl tím vším zmatený. Uskočil trochu stranou a pohodil hlavou, jakoby se snažil nabýt svého dřívějšího bujného rozmaru, ale jezdcova železná ruka mu tiskla nos dolů a nad ním se ozýval ten klidný hlas. Žádné proklínání, zarývání břitkých ostruh do jeho choulostivých boků, ani rozmachy bičíkem, jen klidný, velitelský, rozumný hlas. Rudý Petr přešel do volného klusu a pлавným tempem dospěl se svým jezdcem k Morganovi, stojícímu na cestě. Kůň zafrkal a začal se plašit, poněvadž poznal nemotorného těžkopádného muže, který nedávno tížil svým zadkem jeho hřbet. Ale hned se zastavil, když ho jeho nový pán ukonejšil klidným hlasem.

„Ten zrzavý d'ábel mě stál sto dolarů a kůži na kolenou,“ zanaříkal Morgan. „Sotva chodím, Dane. Čert, aby ho vzal! Ale, Dane,“ Morganovi zaplanuly oči obdivem a na okamžik zapomněl na své bolesti, „tam dole na cestě jste provedl pravý cirkusový kousek! Jakživ jsem neviděl něco podobného! V takovém letu vyměnit sedla vlastně během jízdy, to nedokáže každý!“

„Jestli jste si pádem ublížil, nasedněte na mého Satana!“ řekl klidně Dan, nevšímaje si Morganova obdivu. „Ten vás odveze zpátky.“

Morgan se křečovitě zasmál.

„Chlapče, já bych se na Satana odvážil nasednout, ale tady není široko daleko nikde nemocnice.“

„Jen si na něho nasedněte! Uvidíte, že nehne ani brvou. Pomalu, Satane!“

„Well!“ pravil Morgan. „Zkusím to tedy. Jde se mi dost bídne, při každém kroku mám bolesti, jako kdyby mi vytahovali zuby!“

Přiblížil se k černému hřebci, ale rázem se zastavil. Černý Bart se totiž změnil v zelenookého d'ábla. Na hřbetě se mu zježila srst, cenil zuby a vražedně vrčel. I Satan uvítal nevlídně cizího jezdce, který měl na něho nasednout. Sklopil uši dozadu a otrásl se hněvem.

„Jestliže mám nasednout na Satana, měl bych nejdřív zastřelit psa a pak koni zavázat oči,“ prohlásil nervózně Morgan.

„Nesmysl! To vůbec nemusíte dělat,“ prohlásil Dan. „Kromě mě nesesedl na Satanovi dosud žádný člověk, ale myslím, že u zraněného člověka učiní výjimku. Pomalu, hochu! Barte, pojd' sem a buď zticha!“

Pes pohlédl na svého pána. Pak zdráhavě odcházel a stále upíral oči na Morgana. Černý kůň zafrkal a ucouvl. Zastavil se sice hned na Danův rozkaz, když ale Morgan položil ruku na otěže a oslovil ho, zachvěl se strachem i hněvem. Majitel saloonu se odvrátil a pravil:

„Děkuji vám Dane. Jako by se stalo. Myslím, že se raději vrátím pěšky. Mohl bych stejně tak dobře jet na tornádu, jako na tomhle koni.“

Belhal se po cestě, provázen Danem, který jel vedle něho. Černý Bart se plížil Morganovi v patách a zvědavě ho očichával.

„Dane, chci vás požádat o službu. O velikou službu. Prokážete mi ji?“

„Proč ne,“ nato Dan. „Udělám pro vás všechno, co budu moci.“

„V mém salooně je chlap s nepříjemným pohledem a s revolverem, který vyskakuje z pouzdra jako živý. Obral mě o padesát dolarů a to tak, že sestřelil dolar, který jsem ve vzdálenosti dvaceti yardů vyhodil do vzduchu. Teď dostane sto dolarů, poněvadž jsem se neudržel na jeho koni. A udělal ze mě dokonalého blázna, Dane. Vyprávěl jsem mu o vás. Možná, že jsem i trochu přeháněl. Řekl jsem mu, že dokážete zasáhnout všechny čtyři dolary, vyhozené do vzduchu za vašimi zády, ještě dřív než dopadnou na zem. Trochu jsem to přehnal, vidíte, Dane?“

Se zamyšleným výrazem v tváři Dan odpověděl: „Zasáhnout čtyři dolary ještě než dopadnou na zem? Možná, že bych to dokázal, nevím. Ale v žádném případě se o to nemohu pokusit, protože jsem otci Cumberlandovi slíbil, že mezi lidmi nevytáhnu revolver z pouzdra.“

Morgan hluboce povzdechl. Po krátkém zaváhání nakonec řekl: „Ale vy jste slíbil, že mi prokážete službu, Dane!“

Dan na něho z koně pohlédl a bylo vidět, že je zmaten.

„Zapomněl jsem na to, nemyslel jsem, že ta služba...“

„Jde jen o střelecký kousek,“ hovořil dychtivě Morgan. „Nebudete přece na nikoho střílet, Dane. Kdybyste mi řekl, že s těmi dolary máte nějakou šanci na úspěch, vsadil bych proti tomu chlapíkovi všechny peníze, které mám v pokladně! Vždyť vy jste mi dal vlastně slovo, kamaráde!“

Dan jen pokrčil rameny a už opět klidně odvětil:

„Ano, dal jsem vám slovo a udělám to. Ale myslím, že se na mě za to otec Cumberland bude moc zlobit.“

Dav před Morganovým saloonem, k němuž se pomalu blížili, vybuchl smíchem, který jakoby nevědomky posměšně odpovídal na poslední Danova slova. Když se přiblížili, bylo vidět na všech stranách muže, kteří si vyměňovali peníze a platili sázky.

„Co jste to provedl s mým koněm, člověče?“ zeptal se zachmuřeně Jim Silent, když jim kráčel vstříc.

„On ho hypnotizoval!“ podotkl Hal Purvis a zkroutil ústa ke spokojenému úšklebku.

„Slezte z něho dolů! A to zatr... rychle!“ zavrčel Jim. „Nikdo vám nedovolil, abyste na něm jel jako na koni od pluhu. A jestliže jste na něm zkoušel nějaké fantastické kousky, tak vám...“

„Jen klidně! Pomalu!“ pravil Hal Purvis, když Dan seskočil z koně, nedávaje najevo hněv ani rozčilení. „Jen klidně, Jime! Prohrál jsi. Když jsem viděl, jak se k tomu ten vraník staví,“ vysvětloval s úšklebkem Danovi, „věděl jsem už předem, že ryzáka nakonec dohoní. Vsadil jsem na vás dvacet dolarů, kamaráde, a to dokonce i proti svému příteli! Musím říci, že jste ty dva koně velice rychle vyměnil. Bylo to ohromné!“

Prohráli i jiní muži. Všude cinkaly peníze za doprovodu smíchu a kleteb. Jim Silent si zamračeně prohlížel svého ryzáka, kdežto Bill Kilduff a Hal Purvis přistoupili k Danovu Satanovi, aby ho odhadli. Purvis sáhl po uzdě, ale s výkřikem uskočil, neboť u jeho nohou se ozvalo divoké zavrčení. Vytáhl revolver, obrátil se k Černému Bartovi a zuřivě zvolal:

„Kdo chce vsadit na to, že tenhle zatracený vlk nebude žít ani pět vteřin?“

„Já!“ odpověděl klidně Dan.

„Kdo k čertu jste? Proč s sebou vláčíte toho zabijáka?“ Otočil se k Danovi s revolverem dosud v ruce.

„Černý Bart není zabiják,“ odvětil Dan jemně. Jeho hlas působil jako olej na rozbouřené moře. „To se mýlíte. Ten pes se jen zlobí, když se ke koni přiblíží cizinec.“

„Pro tentokrát mu to promím,“ řekl Hal Purvis a zasunul si pomalu revolver do pouzdra. „Ale jestli na mě ta vaše potvora ještě jednou zašilhá, pošlu ji na dlouhou cestu, která nemá konce, rozumíte?“

„Rozumím,“ pravil Dan.

Konejšivý výraz v Danových mírných hnědých očích se nezměnil.

Hal Purvis držel pravici poblíž rukojeti revolveru a blýskal očima, jakoby čekal pádnější odpověď, namísto jednoho slova. Po Danově mírné odpovědi se s úšklebkem odvrátil. Jim Silent si ověřil, že Dan jeho koni neublížil a přiblížil se teď se zlověstným úsměvem. Lee Haines odhadl jeho úmysly, přistoupil k němu a zašeptal:

„Raději žádné násilnosti, Jime! Ten mladík neublížil ničemu jinému než tvé kapse. Myslím, že není třeba, abys s ním začínal nějakou výtržnost. Přivedl ti koně!“

„Mlč, Hainesi!“ odpověděl Jim Silent stejně potichu. „On mě zesměšnil tím, že vsedl na mého koně a Bůh je mým svědkem, že mu dám výprask, na který nikdy nezapomene.“

Obrátil se k Morganovi s otázkou:

„Tak tento mladík je tím skvělým střelcem, o němž jste tolik mluvil, jo?“

Dan se tvářil, jakoby jeho urážlivým slovům nerozuměl a obdařil dlouhána úžasné dobromyslným úsměvem.

„Nechte ho na pokoji, cizince,“ varoval tiše Morgan Jima Silenta. „Nemáte důvod začínat s ním hádku jen proto, že jel na vašem koni. Ten chlapec není rváč.“

Jim Silent, který se dosud drze díval na Dana, pravil:

„Chlapec se jistě řídí radami svého dobrého otce. Je milý, tichý a domácký, není-liž pravda? V kraji, odkud pocházím, oblékají takové muže do dívčích šatů, aby se na ně nikdo nerozzlobil a nezkazil jim

jejich hezké tváře. Jděte domů k mamince, chlapče! Tady pro vás není místo. Tady jsou muži.“

Opět nastalo napjaté ticho, po němž následoval všeobecný výbuch smíchu. Zdálo se však, že ani teď se Dan neurazil. Jen se na mohutného

Jimu Silenta podíval s jakýmsi dětským úžasem a vyrovnaným hlasem člověka, který naprosto nic nechápe, řekl:

„Dobře! Pakliže zde nejsem vítán, není třeba, abych tu zůstával. Ale vy se na mě nehněváte, že ne?“ Dav už se nesmál, ale přímo říčel smíchy. I Jim se opovržlivě smál a odpověděl:

„Ne, hochu. Kdybych se na vás hněval, poznal byste to bez ptaní.“

Pomalů se otočil a podotkl:

„Možná, že mám žloutenku, hoši, ale zdá se mi, že tady vidím něco žlutého!“

Tahle poznámka vyvolala nový výbuch smíchu. Dan potřásl hlavou jakoby dost dobře neporozuměl tajemství Silentových slov a tázavě pohlédl na Morgana. Majitel saloonu k němu přistoupil a s potlačovaným úsměvem chlácholivě pravil:

„Všecko v pořádku, Dane! Ale nesmíte jim dovolit, aby vás příliš škádli!“

„Toho se neobávejte. Je to totiž zcela nemožné,“ podotkl Jim Silent.

5/ ČTYŘI DOLARY VE VZDUCHU

Dan hleděl střídavě na Morgana a na Silenta, jakoby hledal vysvětlení. Tušil, že něco není v pořádku, ale nevěděl vůbec co. Starý Joe Cumberland ho totiž trpělivě po dlouhá léta učil, že zápas mezi lidmi je nejvyšší urážkou Boha i člověka. Starý dobytkař vštípil chlapci přesvědčení, že mu nikdo nezkříží cestu, nezkříží-li ji on sám někomu jinému. To pravidlo se zdálo být všestranně dokonalé a uspokojující. Jestliže Dan nechá svět na pokoji, nebude svět

obtěžovat jeho. Poklidná hladina jeho života se proto nikdy nezčeřila hněvem.

Ted' se Dan zmateně rozhlížel kolem sebe. Muži se smáli a smáli se mu nepříjemně, jako se smějí malému hříběti, zmítajícímu se na provaze. Bylo to podivné. Nebylo přece možné, že by s ním spatné smýšleli. Proto se dost nejistě usmál. Morgan ho popleskal po rameně, aby ho přátelsky uklidnil, ale Dan mu vyklouzl zpod ruky jako úhoř. Měl hluboký odpor ke styku s tělem jiného člověka. Nenáviděl to tak, jako divoký kuň nenávidí stín létajícího lasa.

„Uklidněte se, kamaráde,“ řekl Morgan. „Tady hoši vám nechtějí ublížit. Ten vysoký muž je velmi rozzloben. Až dojde ke střelbě, vsadí proti vám třeba své sombrero.“

Obrátil se k Silentovi a řekl:

„Hled'te, tady je ten muž, o kterém jsem vám povídal. Je schopen zasáhnout výstřelem čtyři dolary, ještě než dopadnou na zem. Vy to jistě považujete za nemožné.“

„Ten?“ opáčil Jim s hlubokým odporem.

„Pošlete ho raději k mamince dřív, než mu dá někdo výprask! Vždyť nemá vůbec revolver!“

Morgan chvilku z vypočítavosti čekal, aby jeho další slova měla patřičný účinek a pak dodal:

„Cizince, mám v pokladně ještě asi pět set dolarů. Všechny ty peníze chci vsadit na Dana, protože jsem si jist, že to dokáže.“

Jim Silent zaváhal. Jeho mravy byly sice hodně volné, ale přece jen mu bylo proti mysli zneužít opilého nebo šíleného člověka. Ale pět set dolarů je pět set dolarů. A kromě toho ten hezký mladíček, který se tak přípitoměle usmíval své vlastní hanbě, jel skutečně na Rudém Petrovi. Při té vzpomínce se Jim Silent rozzuřil.

„Pospěšte si,“ pravil sebevědomě Morgan. „Já nevím, jak smýšlíte vy, cizince. Ale já jsem poněkud nahluchlý a nerozumím jiné řeči, než řeči peněz.“

„Rychle to odvolejte, Morgane!“ zvolal kdosi z davu. „Zbláznil jste se, člověče? Copak si myslíte, že někdo dokáže takový kousek! Zasáhnout čtyři dolary ve vzduchu, to je přece holý nesmysl!“

„Nechte si své žvásky pro sebe!“ obrátil se Jim hněvivě k mluvícímu. „Jestliže chce Morgan věnovat další peníze na

dobročinné účely, ať to udělá. Morgane, sázím proti vám pět set dolarů.“

„Ať vám povolí menší sázku, Morgane,“ ozval se jiný hlas, „protože...“

Jim Silent ten hlas umlčel nevraživým pohledem. Potom se už nikdo neodvážil promluvit nahlas. Sázky byly veliké. Muži ze samého rozčilení hovořili mezi sebou jen tlumeně. Morgan si olizoval bledé rty suchým jazykem.

„Já opravdu nemám revolver,“ omlouval se Dan. „Půjčí mi ho někdo?“

Všechny revolvéry přítomných kovbojů byly okamžitě k jeho službám. Přítomní, kteří před chvílí Danem málem opovrhovali, chtěli mu teď za jeho odvalu a za to, že se chtěl pokusit o nemožné, všemožně pomoci. Bral od nich revolvéry, potěžkával je, zkoušel, jak pracují a vracel je. Jakoby špičky jeho prstů měly zvláštní cit, který mu napovídal o vlastnostech každé zbraně, kterou vzal do ruky.

„To je pěkný revolver!“ řekl prvnímu muži, jehož zbraň si prohlédl. „Ale hlaveň je trochu těžká a nelíbí se mi. Myslím, že je o celou unci těžší, než má být.“

Další revolver vrátil skoro okamžitě.

„Copak mu chybí?“ tázal se jeho majitel zamračeně.

„Bubínek jde ztuha,“ odpověděl s rozhodností Dan a k dalšímu muži se obrátil se slovy:

„To není dobrá rukojeť. Když ji vezmu do ruky, mám nepříjemný pocit.“

U zbraní Jima Silenta se zdržel poněkud déle, než u ostatních, ale i jemu je posléze vrátil. Ten se zamračil, zašklebil a zaklel.

Dan na něho pohlédl s mírným úžasem a začal klidně vysvětlovat:

„Víte, s revolverem musíte zacházet jako s koněm. Jestliže s ním správně nezacházíte, nedělá vám dobré služby. To je vše, co o tom vím. Vaše revolvéry nejsou příliš čisté, pane a revolver, který není udržován v čistotě, je nespolehlivý.“

Silent pohlédl na své zbraně, tiše zaklel a vrátil je opět do pouzder. Pak zamumlal k Hainesovi, který stál blízko něj:

„Ty, Lee, co myslíš, že tím chtěl říct? Nemá snad něco za lubem, že si počíná jako zatr... ženská?“

„Na mou duši, nevím!“ odpověděl vážně Haines. „Je to zvláštní člověk. On se tak nějak liší od všech ostatních mužů, šéfe!“

V té době si Dan opatřil už druhý revolver, který se mu hodil. Pohodil zbraněmi do vzduchu, zkusil, jak se otáčejí komory a prohlásil, že je připraven. Za hrobového ticha odměřil jeden z mužů vzdálenost dvaceti yardů.

Dan stál zády k cíli, rukou nenucené přehazoval revolvéry a usmíval se na ně, jakoby ty kovové věci rozuměly jeho laskání.

„Jak se cítíte, Dane?“ tázal se úzkostlivě Morgan.

„Výborně!“ odpověděl Dan.

„Nemáte strach, chlapče?“

„Ne. Jsem úplně v pořádku. Proč se ptáte?“

„Uklidněte se, kamaráde!“

„Já že se mám uklidnit? Co se děje? Podívejte se na mou ruku.“ Dan natáhl paži. Vůbec se nechvěla.

„Well, Dane. Až budete střílet, vzpomeňte si, že jsem na vás vsadil skoro celé svoje jmění. Ten cizinec si už připravuje čtyři dolary“

Silent zaujal své místo se čtyřmi dolary v ruce a zvolal: „Jste připraven?“

„Vyhod'te je!“ odpověděl Dan, jak se zdálo bez nejmenšího rozčilení.

Jim prudce vyhodil mince do vzduchu a to tak, aby pokud možno zvýšil své vyhlídky na výhru. Trhnutím ruky je uvedl do rychlého krouživého pohybu, takže se každá z mincí změnila v pouhý třpytný bod. Vyhodil je vysoko, poněvadž bylo pravděpodobné, že Dani do nich bude střílet teprve tehdy, až budou padat k zemi. Věděl, že čím výše je vyhodí, tím rychleji budou klesat z úrovně střelcova oka.

Z hromadného výkřiku Dan uhodl, že dolary byly vyhozeny a obrátil se. Divákům se zdálo, že vystřelil ještě dříve než se úplně otočil. Jedna z mincí nedoletěla do téže výše jako ostatní. Ozvalo se slabé cinknutí a mince odlétla do vzdáleností dvanácti yardů. Další dva výstřely téměř splynuly a dva dolary opět odlétly stranou, podobající se světelným pruhům. Jedna mince ještě stále padala,

když se však ocitla několik palců nad zemí, třeskl jeden z revolverů a čtvrtý dolar byl zaražen do prachu. Popis Danova střeleckého výkonu zabírá hodně času. Ve skutečnosti byly ty čtyři výstřely vypáleny v necelé vteřině.

„Jakoby ten poslední dolar nebyl v pořádku,“ pravil Dan, který tak přerušil hrobové ticho. „Necinkl, jak by měl. Nebyl snad padělaný?“

Zdálo se, že nikdo jeho slova nezaslechl. Muži se divoce vrhli na dolary. Vyhrabávali je z prachu, vstávali se zardělými tvářemi a zaprášenými šaty a rvali se o ně. Dolary, částečně roztržité, s pěknými okrouhlými dírkami, dokazovaly to, že zázraky se dějí. Někáký kovboj nabízel deset dolarů za jednu z těchto relikvií, ale nikdo se s ní nechtěl rozloučit.

Jakmile vystřílel své čtyři rány, Dan klidně opustil prostranství a revolvery vrátil jejich majitelům. První muž se nedbale chopil své zbraně a spěšně ji zastrčil do pouzdra. Právě se totiž zabýval honbou za prostřelenými dolary. Avšak druhý kovboj přijal svůj revolver s úctou téměř zbožnou.

„Děkuji vám, že jste mi jej půjčil,“ pravil Dan. „Doufám, že vám bude vždycky přinášet štěstí.“

„Štěstí?“ zarazil se kovboj. „No, jistě, že mi přinese štěstí. Promažu ho olejem a dám do zasklené skříňky, a až jednou budu mít vnuky, budu jim revolver ukazovat a vyprávět jim, jakých činů byli schopni muži v dávných dobách. Dane, pojd'te dovnitř a dejte si rudé oko na můj účet!“

„Děkuji vám, ale nepiju.“

Vrátil se k okraji kruhu diváků a založil si ruce na prsou. Vypadalo to, jakoby právě vystoupil z nějakého obrazu. Náhle se zdálo, že je odloučen ode všech ostatních, že je sám.

Ve všeobecné vřavě, plné kleteb a užaslých výkřiků, se Jim Silent dal do řeči se svými třemi druhy.

„To snad ani nebylo lidské!“ zašeptal Lee Haines s jakousi posvátnou hrůzou. „Viděli jste to?“

„Jsem snad slepý?“ zamumlal Hal Purvis. „A když si jen pomyslím, že jsem toho zabijáka škádlil, jako by to bylo dvouleté dítě. Už častokrát jsem byl v nebezpečí, ale myslím, že tentokrát

jsem byl hrobu nejbliže. Slyšeli jste, co řekl: „Ten poslední dolar prý nebyl v pořádku! Necinkl, jak by měl. Jakživ jsem neviděl člověka s takovými nervy!“

„Oba se mýlíte,“ řekl suše Jim. „Do terče dovede střílet i žena, ale k výstřelu na člověka je třeba chladnokrevnosti, a tu tenhle chlap nemá. Je žlutý skrz naskrz!“

„Myslíš?“ zavrčel Billy Kilduff. „Přesto bych ho nechtěl překvapit, poněvadž by se mohl zapomenout. Vždyť z obyčejného revolveru střílí jako ze strojní pušky. A v tom posledním dolaru se nezmýlil. Byl z ryzího olova!“

„Well, Hainesi!“ pravil Jim. „Můžeš se vydat na cestu když chceš a my ostatní pojedeme za tebou tak, jak jsme si ujednali. Já ODJEDU POSLEDNÍ. Poslední jsem přišel, a pak, musím si ještě něco vyřídit s tím hochem.“

Lee Haines se upřeně zadíval na cestu. Po chvíli pravil:

„Ještě neodjedu, já...“

V tom se obrátil k jednomu z kovbojů s otázkou: „Kdo je ta dívka, která sem přijíždí?“

„Ta v kalikových šatech? To je Kate Cumberlandová, dcera starého Joea,“ odpověděl muž.

„To jméno se mi líbí,“ pravil Haines. „Hleďte! Ta holka sedí v sedle jako muž.“

Pony, na němž dívka přijížděla, zabočil uprostřed cesty stranou a Kate se půvabně zakolébala v sedle v souladu s pohyby zvířete. V příštím okamžiku se její kůň zastavil jako pravý dobytkařský pony a dívka z něho seskočila ještě dříve, než jí mohl Morgan, či kdokoli jiný přispěchat na pomoc. Ani Lee Haines, jenž byl rychlejší než všichni ostatní, k ní nedoběhl včas.

„Velice lituji, že jsem se opozdil,“ usmál se Lee Haines. „Mám vám přivázat koně?“

Rychlou jízdou jí zčervenaly tváře. Také se na Hainese usmála a když odmítavě zavrtěla hlavou, zadívala se na okamžik do jeho hezké tváře se světlehnědou kadeří, padající mu do čela. Kate byla zvyklá na obdiv mužů, ale Hainesova smělá zdvořilost byla pro ni novinkou. Ještě s úsměvem na rtech se obrátila k Morganovi se slovy:

„Morgane, slíbil jste přece mému otci, že dnes hoši nebudou nosit revolvery. Ale vidím, že je mají.“ Morgan byl poněkud zmaten a nejisté přiznal:

„Ano, mají.“

Zrakem přelétl kruh ozbrojených mužů, mezi nimiž vynikaly zlověstné postavy Hala Purvise, Billa Kilduffa a zvláště Jima Silenta, o hlavu vyššího než ostatní. Jim, který stál poněkud v pozadí, byl nápadný svým úsměskem, s nímž ještě stále pozoroval Hvízdavého Dana.

Morgan doširoka mávl rukou.

„Víte, vzít těmhle mužům revolvery, by byla opravdu práce pro deset čertů,“ pravil omluvně. „Ostatně, můžete se o tom přesvědčit sama.“

Dívka se rozhlédla po davu a trhla sebou. Spatřila Dana. „Jak ten se sem dostal?“

„Dan?“ opáčil Morgan. „No, on je docela prima chlapík, nemusíte mít o něho strach. Teď právě předvedl jeden z nejpěknějších střeleckých výkonů, jaké jsem kdy viděl.“

„On střílel? Ale vždyť otci slíbil...“ začala Kate, zčervenala a odmlčela se.

Jestliže její otec správně odhadl Danův charakter, nadešel zřejmě nejkritičtější den v jeho životě, protože byl obklopen ozbrojenými muži. A jestliže v jeho povaze bylo něco divokého, muselo to dnes vyjít najevo. Kate byla skoro ráda, že čas té zkoušky nadešel právě dnes. Pak se zeptala:

„Jak je to s těmi revolvery, pane Morgane?“

„Přejete-li si, aby bouchačky byly sebrány a na čas odloženy, udělám pro vás všechno, co budu moci!“ odpověděl za Morgana Lee Haines.

Její vděčný úsměv mu rozproudil krev. Dlouze se na ni zadíval, až se Kate zarděla.

„Slečno Cumberlandová, rád bych se vám představil!“ pospíšil si Haines. „Jmenuji se Lee.“

Na chvilku zaváhala. Způsoby, kterým se naučila ve východní škole, zakazovaly takové představení, ale nakonec převážil její západní instinkt. Podala Hainesovi prostě ruku a odpověděla:

„Jsem moc ráda, že vás poznávám, pane Lee.“

„Dobrá, cizinče,“ řekl Morgan, který mezitím přešlapoval z nohy na nohu a přemýšlel o tom, že se jeho pokus o sebrání zbraní pravděpodobně nezdaří. „Jestli mi chcete pomoci při odebrání zbraní mužům, dejme se do toho!“

Kate šla s nimi. Oba výběrčí získali zbraně bez obtíží. Hainesovy chladné modré oči přemluvily každého rychle a účinně.

Když došli k Jimu Silentovi, pohlédl ten dlouhán upřeně na Hainese. Pak pomalu vytáhl své dva revolvery, podal je kamarádovi, pohlédl na Kate a chladně pravil:

„Doufám, dámo, že nejsem poslední, který vám blahopřeje!“

Neporozuměla mu, ale Haines se zamračil a zrudl. Dav kovbojů zatlačil zatím Dana do saloonu, takže venku zůstal jen Lee Haines s Kate Cumberlandovou. Ta ho zadržela posunkem.

6/ DANŮV SMÍCH

„Pane Lee, prokážete mi jednu laskavost?“

Jeho úsměv byl více než výmluvný a Kate se nesnažila předstírat, že mu nerozumí. Zeptala se:

„Viděl jste v davu Dana? Hvízdavého Dana?“

„Ano, viděl jsem, jak provedl skvělý střelecký kousek,“ odpověděl Haines.

„Chtěla bych si s vámi o něm pohovořit. Pane Lee, ten chlapec zná velmi málo muže a nezná ani jejich způsoby. Je mezi nimi téměř jako dítě. Vy se mi zdáte silnější, než je většina zde přítomných mužů. Postaráte se, aby mu nikdo neukřivdil, kdyby došlo k nějaké výtržnosti?“

Trochu se zarděla, když v jeho očích spatřila jakýsi toužebný výraz.

„Udělám pro toho chlapce, co bude možné, když si to tak přejete,“ odpověděl prostě.

Když spolu kráčeli k jejímu koni, obrátila se k němu náhle a řekla:

„Pane, vy jste úplně jiný, než muži ve zdejší kraji.“

„To jsem rád,“ odvětil Haines.

„Rád?“

„Samozřejmě. Jestliže jsem odlišný, zapamatujete si mě, ať už to bude v můj prospěch či neprospěch.“

Promluvil tak vážně, že i dívka zvažněla. Když jí pomohl do sedla, sklonila se k němu se slovy:

„Ráda bych vás zase brzy viděla, pane Lee.“

A chvatně k tomu dodala:

„Ráda bych vás vídala častěji! Přijdete k nám někdy na návštěvu?“ Po jejích přímých slovech zaváhal. Pak poněkud nejisté odpověděl:

„Jistěže přijdu!“ odmlčel se a uchopil ji za ruku. „Bude-li to možné.“

Úžasem zvedla obočí a zeptala se: „To je to tak těžké?“

„Nežádejte mě o vysvětlení. Odjíždím na dalekou cestu,“ odpověděl.

„Jste tedy jezdec dlouhých vzdáleností?“ pravila s úsměvem. „Pak ovšem...“ Odmlčela se. Možná se jí to jen zdálo, ale mladý muž sebou trhl, když pronesla výraz užívaný psanci. Přemáhaje neklid, pohlédl jí do očí a pomalu řekl:

„Odjíždím na dalekou cestu. Snad se vrátím. Budu-li moct, vrátím se.“

Pustil její ruku a teď mlčela ona. Dohadovala se mnohých věcí a byla dojatá, neboť každá žena pozná, kdy muž mluví upřímně.

„Nezapomenete na mě?“ zeptal se nečekaně Lee.

„Nezapomenu!“ odpověděla klidně. „Buďte zdrav, pane Lee!“

Dotkla se jeho ruky, otočila koně a odjížděla. Lee Haines se nehýbal a dosud držel před sebou ruku, které se dívka dotkla. Za chvíli, jak doufal, se obrátila v sedle a pokynula mu. Neopětoval ten pozdrav

Když Lee vstoupil do saloonu, klopal oči a slabě se usmíval. Jim Silent seděl za stolem, opíral si bradu o levou ruku. Jeho neklidná pravačka musela být vždy volná. Hleděl přes místnost na Hvízdavého Dana. Haines si umínil, že rozptýlí Silentovu pozornost,

kteřá patrně udržovala jeho oči na jednom bodě. Posadil se vedle svého šéfa.

„Co to má k čertu znamenat, Hainesi?“ otázal se důrazně Jim. „Ty jsi ještě nevyjel?“

„Podívej, Jime!“ pravil opatrně Lee. „Chci, abys nechal toho chlapce na pokoji. Vždyť hádka s ním nemá pro tebe žádný význam!“

„A já ti říkám, že by mě nic jiného na světě tak nepotěšilo, jako kdybych mohl toho kluka s tím jeho zženštlým ksichtem srazit na podlahu,“ odpověděl Jim.

„Silente, prosím tě o to, jako o zvláštní laskavost!“ Vůdce upřel na Hainese drzý, vyzývavý pohled.

Lee zaťal zuby.

„Lee, snesu od tebe víc, než od kohokoliv jiného,“ odpověděl Jim. „Vím, že jsi odvážný a ke mně upřímný. Ale nic mi nemůže zabránit, abych tomu klukovi nedal za vyučenou.“ Na důkaz svých slov otevřel pěst a znovu ji zaťal.

„Povídám ti, že po tom přímo toužím,“ dodal ještě.

Lee poznal, že musí ustoupit.

„Nemáš nikde ukrytý revolver, Jime? Nepokusíš se ho zastřelit?“

„Ne!“ odpověděl prudce Jim. „Kdybych měl revolver, nevím, co by se stalo, ale já ho nemám. Postačí mi ruce!“

Ted' nemohl Haines udělat nic lepšího, než nějak vystrčit Dana ze saloonu. Myslel si, že to bude jednoduché. Bude stačit jediné slovo, aby plachý mladík opustil krčmu a prchal k domovu.

Když se Haines přiblížil k Danovi, upřel na něj hoch veliké hnědé oči.

„Poslyšte, chlapče, radím vám, abyste odtud zmizel,“ varoval ho Haines. „Utečte někam, třeba domů a hned, hrozí vám tu nebezpečí!“

K jeho úžasu se výraz Danových očí nezměnil. „Nebezpečí?“ opakoval udiveně Dan.

„Ano, nebezpečí! Chcete-li si zachránit zdravou kůži, prchněte!“

„Copak se stalo?“ tázal se Dan s udiveným, nikoli však bojácným výrazem v očích.

„Mohu vám říct jen to, že největší muž v této místnosti dychtí po vaší krvi!“

„Opravdu?“ otázal se Dan s údivem. Chvilku váhal a pak řekl: „Je mi líto, ale zatím odejít nechci. Víte, mně se v tomhle lokále líbí.“

„Příteli, jestliže na vás ten vysoký muž vztáhne ruku, přelomí vás přes koleno jak shnilou větev!“ upozornil ho Lee.

Avšak na výstrahu už bylo příliš pozdě. Jim patrně uhodl, že Haines vybízí Dana k útěku. Lokálem náhle zaznělo hlasité Jimovo zvolám, takže všichni přítomní sebou trhli:

„Hej! Vy tam!“

Lee Haines odstoupil se sevřeným srdcem. Věděl, že by bylo zbytečné vzepřít se svému šerifovi. Ale měl na mysli slib, který dal Kate a dlouze si povzdechl.

„Co mi chcete?“ otázal se Dan, neboť Jimova natažená paže jasně ukazovala na něho.

„Vstaňte, když s vámi mluvím!“ zvolal Silent. „Neumíte se chovat? Vstávejte, chlapče!“

Dan povstal, úsměvem projevil svůj údiv a řekl klidně Hainesovi:

„Váš přítel má podivný způsob řeči.“

„Nestůjte tam jako hlupák! Běžte k baru a přineste mi doušek rudého oka! Mám žízeň!“ zahřměl Silent

„Velmi rád,“ přisvědčil vlídně Dan. „Už jdu!“ a odešel k pultu.

Přítomní se na sebe zahleděli nevrlymi pohledy. Danova ochota však byla neomluvitelná. Mezi ním a Jimem byl asi takový rozdíl, jako mezi dubem a výhonkem břízy. Přesto nejednomu z těch tvrdých kovbojů přeběhl mráz po zádech, když zírali na Danovu nápadnou zbabělost, která tak bila do očí. Ted' stál u baru a požádal Morgana o whisky. Ten naplnil sklenku téměř po okraj a rychle mu stačil zašeptat:

„Dane, mám za pultem revolver. Řeknete-li jediné slovo, vystřelím na toho chlapa. Pak se rozběhněte ke dveřím. Možná, že se mi podaří ho zdržet, než vsednete na Satana.“

„Proč bych utíkal?“ tázal se udivený Dan. „Právě ted' mě to tady začíná bavit. Ten vysoký chlapík je ale divný, že?“

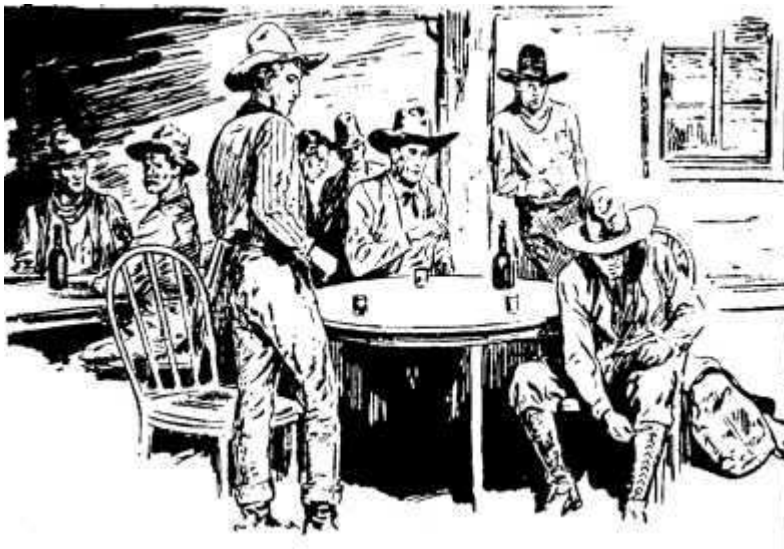
Se sklenkou whisky v ruce opustil klidně Morgana, který za ním hleděl s užaslou tváří a šeptal si pro sebe:

„To jsem blázen...! To jsem blázen...!“

Dan postavil sklenku před Jima, který seděl a hryzal si rty. A vzápětí se naštvál:

„Co to má k čertu znamenat? Přinesl jste jen jednu sklenku? Opovrhujete snad mou společností? Napijte se tedy sám zbabělče.“

Vzal sklenku a vychrstl její obsah Danovi přímo do obličeje. Mladík napolo oslepen palčivou lihovinou, o krok ustoupil. Vytíral si oči a prskal. V místnosti se nikdo nepohnul. Na tvářích všech mužů byl rozmrzelý výraz. Když Silent viděl, že Dan couvá, zachvátila ho zběsilost. Vřízenou sklenku sledoval zaťatou pěstí. Dan klidně stál a pozoroval blížící se úder. Jeho široce rozevřené oči se podobaly očím dítěte. Železná pěst ho udeřila přímo do úst, téměř ho zvedla do výše a mrštila s ním o stěnu takovou silou, že se od ní odrazil a klesl na kolena. Vzteklý Jim se chystal znovu vrhnout na skleslého Dana, ale rázem se zastavil.

Hvízdavý Dan se něho vrhl podruhé,

Dan se smál. Křečovitě zvuky, které vydával, se podobaly smíchu. Ale nebyl to veselý smích. Posluchačům při něm stydla krev v žilách. Jim se zarazil s rukama připravenýma k nové ráně. Napadlo ho, že chlapec asi zešílel. A vskutku, když na něho Dan pohlédl. Jim otevřel ústa a na jeho tváři se objevil výraz hrůzy. Místnosti se

ozýval stále ten podivný smích. A ze stínu, kde se choulila chlapcova postava, planuly dvě oči žlutým žářem.

„Co se mu stalo?“ zašeptal Silent. V tom okamžiku se ten zlověstný schoulený tvor se žlutýma očima vyřítil vpřed pardálím skokem.

Morgan se zsinanou tváří a strnulým úsměvem stál za pultem a ještě stále svíral láhev whisky, ze které nalil poslední sklenku. Přítomní zůstali jak přikovaní. Někdo seděl se zdviženými kartami, které chtěl právě vynést. Jiný si zavazoval boty a příkrčen v téže poloze, obrátil jen oči k zápasícím.

Dan zdvihl Silenta do výše a mrštil jím dozadu. Dlouhán se zapotácel a upadl na zem, přičemž porazil dvě židle. Zařval, vyskočil a chtěl se vrhnout do nového útoku. Avšak když spatřil bledou Danovu tvář s tenkým pramínkem krve, který mu prýštil z úst a když znovu zaslechl ten nelidský smích, opět se zastavil.

A Hvízdavý Dan se na něho vrhl podruhé. Pracoval rukama tak rychle, až to bylo zrakem nepostižitelné. Jim ustoupil o půl kroku, váhu těla přesunul dopředu a udeřil pěstí přímo proti Danově tváři. Jak se ale stalo, že pěst Dana nezasáhla, nikdo z přítomných nemohl

řící. Hoch uskočil stranou lehce jako kočka a hned nato udeřil Silenta do žeber tak prudce, až obr zachrochtal.

Ustrašený výraz Silentovi dlouho nevydržel. Vystřídal ho vztek člověka, jenž se přepočítal. Znal přece zásady boxu a uměl se jimi řídit. Měl bystré a pevné oko. Měl o několik palců delší dosah, než jeho drobný protivník. Měl sílu dvou normálních mužů. Ale co mu to bylo v téhle chvíli platné? Podobal se silákovi, který si v cirkusu pohrává s černým pardálem, nebo dítěti, marně se honícímu za poletujícím motýlem. Ten bledolící smějící se d'ábel mu unikal přímo pod rukama, jen o vlas uskakoval jeho drtivým úderům.

A za každou ránu, kterou Silent zasadil, dostal hned čtyři! Bylo to strašné! Jim si v duchu říkal, že se mu to snad jen zdá. Tančící pěsti mu dopadaly na tvář a na tělo jako kovářská kladiva. Zběsilý tvor proti němu neměl zřejmě ani ponětí o vědeckém boxu. Kdyby se v něm vyznal, omráčil by Silenta již druhým úderem, ale on se ani nepokusil zasáhnout zranitelné místo. Rozdával rány tam, kde se mu právě hodilo.

Dan se stále ještě smál, když poskakoval dopředu a dozadu. Silenta napadlo, že by tu tančící bludičku mohl srazit vahou svého těla. Sklonil hlavu a jako býk se vrhl dopředu na svého nepřítele. Vítězoslavně vykřikl, když Dan uskočil stranou a jemu se podařilo sevřít jeho košili rukou. Hned nato byli v těsném objetí. Následovala nejvýznamnější část zápasu.

Jakmile se vzájemně sevřeli, pokusil se Silent chytit Dana za hrdlo. Jeho pravice vyletěla bleskově a přece byl Dan ještě rychlejší. Levačkou sevřel mohutné Silentovo zápěstí. Stáli vzpřímeně uprostřed lokálu a těsně se objímali. V tomto postavení se podobali tanečníkům, ale jejich těla se chvěla námahou. Silent vynaložil svou veškerou sílu k tomu, aby uchopil svého soupeře za hrdlo, cítil však, že ho Danova pravačka svírá stále pevněji. Nebyla to objemná paže, ale zdálo se mu, že je z ocele, neboť ho tiskla tak, až mu kosti v těle praskaly. Jakoby síla toho štíhlého šílence stále vzrůstala. Byla bezmezná. Jim těžce oddychoval pod tím tlakem, cítil prudký tep na spáncích. Kdyby tak mohl sevřít to tenké hrdlo!

Jeho pravačka byla stisknutá tak, že pomalu a nevyhnutelně povolovala. Silent skřípěl zubama a zuřivě zaklel. Jeho kletba se

podobala skoro modlitbě. Právě mu u ucha zazněl nelidský smích. Ruku měl ohnutou dozadu a dolů! Byl bezmocný jako dítě v rukou svého otce, nebo spíš jako ovce ve svírajících se závitěch obrovského hada.

V návalu šílené hrůzy, hanby a strachu se Jimova síla na okamžik zdvojnásobila. Doslova se vyrval z Danova objetí a odpotácel se zpět. Dan se vrhnul za ním a zasadil mu dvě rány do jeho rozšklebených úst. Zoufalým pohledem přelétl Jim němé napjaté tváře mužů v místnosti. Smějící se ďábel poskočil opět za ním. Jima náhle opustila veškerá hrdost a byla nahrazena ledovou hrůzou. Nikoli z člověka, ale ze zvířete, z šílence. Popadl těžkou židli a mrštil jí vši silou Danovi na hlavu.

Zasáhla ho se zřetelným praskotem a srazila ho k zemi. Dopadl s temným úderem na prkna podlahy. Zpola oslepený Silent se odpotácel doprostřed místnosti. K Danovi přiskočili Morgan a Lee Haines a poklekli vedle něho.

7/ NĚMÝ POSEL

Lee ihned zvedl ruku a promluvil k davu: „Není to nejhorší, hoši. Má těžkou ránu na hlavě a je omráčen. Ale přežije to.“

Dan měl v horní části čela hlubokou tržnou ránu. Kdyby se nezlomila příčka židle, měl by možná poškozenou lebku. Byl omráčen hrozným úderem, takže bylo pravděpodobné, že přijde k sobě po delší době.

Když muži obklopili Dana, skočilo do jejich středu černé vrčící zvíře. S výkřiky uskočili před tou zelenookou bestií, ale hned se zas uklidnili. Černý Bart na ně nechtěl útočit. Schoulil se vedle Danova těla, olizoval mu smrtelně bledou tvář a hrozivě vrčel. Pak vstal a rozhlédl se po lidech kolem Dana. Ti, kdo už někdy viděli osamělého vlka, stavícího se na odpor smečce psů, se obávali, že se pes na ně vrhne. Ale Černý Bart najednou vyběhl rychle z lokálu a rozběhl se po cestě. Kuň Satan, poprvé opuštěný svým vlčím společníkem, zvedl hlavu a zařičel. Avšak Bart běžel dál.

Muži se vrátili k Danovi a tiše kleli. Náhlý příchod i odchod Černého Bárta měl v sobě něco děsivě tajuplného. Jim a jeho společníci se stáhli do pozadí, ale nečekali dlouho. Po chvíli se vytratili z lokálu, nasedli na koně a odklusali.

Když obklopili Dana, skočilo do jejich středu vrčící zvíře,

V několika minutách začal dav v Morganově saloonu řádnout. Blížil se večer a většina mužů měla před sebou dalekou cestu. Možná, že by zůstali do půlnoci, ale tahle příhoda jim zkazila náladu. Od chvíle, kdy Jim srazil Dana k zemi až do teď, kdy poslední dobytkáři nasedli na koně, už promluvil jen málokdo. Muži se báli

pohlédnout si do očí, jakoby se styděli sami za sebe. Zakrátko zbyl v saloonu jen Morgan, ošetřující Dana.

Večerní šero houstlo, když domem starého Cumberlanda zaznívala neurčitá, trochu divoká melodie. Kate seděla u klavíru se vztyčenou hlavou a očima plnými vzpomínek. Snažila se vzpomenout na některý z těch bezejmenných nápěvů, které si hvízdal Dan, když se projížděl mezi skalami. Vtom se v předsíni ozval lehký rychlý cupot psích tlap a pak silné zaškrábání na dveře.

„Lehni, Barte!“ přikázala dívka a šla otevřít. Jakmile stiskla kliku, dveře se prudce rozlétly a Bart vrazil do pokoje. Když spatřila jeho lesknoucí se zuby a oči, bezděky vykřikla. Ale Bart se k ní začal lísat a střídavě kňučel a vrčel.

„Co to má znamenat?“ tázala se. Přitom si přitahovala sukni k nohám a couvala. Nikdy se totiž úplně nezbavila strachu z toho černého netvora. „Copak chceš, Barte?“

Místo odpovědi se Bart zastavil, zvedl čenich nahoru a táhle zavyl. Byl to příšerný truchlivý zvuk, který vyústil v jakýsi rozechvělý nářek. Černý Bart zatím tohle nikdy neudělal. Sledoval ji zelenýma očima, které se leskly v houstnoucím soumraku. Ale ty zvuky, které vydával, byly snad nejhroznější ze všeho. Jakoby se Bart snažil promluvit lidskou řečí. Kate se chtělo volat o pomoc, ale ovládla se. Bart se choulil u jejích nohou a bylo jasné, že jí nechce ublížit.

Pak se obrátil a rozběhl se ke dveřím, zastavil se, podíval se na Kate a vydal zvuk podobný zaštěknutí. Kate od něho dosud nikdy nic takového neslyšela. O krok k němu popošla, Bart radostně zakňučel a zase odběhl ke dveřím. Dívka se zastavila. Pes se vrátil, zakousl se jí do sukne a zamířil opět ke dveřím, vlekouc dívku za sebou.

Porozuměla a následovala ho. Když zabočila k ohradě, aby z ní vyvedla svého koně, postavil se Bart před ní a zavrčel tak zuřivě, že se svého úmyslu vzdala. Bála se ho stále víc. Napadlo jí, že ji Bart chce vylákat z domu, jak to dělávali kojoti se psy a pak ji rozsápe. Ale přesto šla za ním. Byla rozrušená Bártovou dychtivostí. Když ji vyvedl na cestu, pustil její sukni a klusal kousek před ní. Ohlížel se a kňučel, jakoby ji stále naléhavěji žádal, aby si pospíšila. Teprve teď

si Kate vzpomněla na Dana. Černý Bart ji vedl po cestě k Morganovu saloonu. Nepřihodilo se snad něco Danovi?

Strachem se jí zatajil dech a dala se do běhu. Bart radostně zakňučel. Se sevřeným srdcem běžela za ním po cestě. Neměl nakonec její otec pravdu? Jestliže ji Dan potřeboval, jak se dorozuměl se psem a poslal ho k ní? Přála si, aby byl den a svítilo teplé jasné slunce, neboť houstnoucí večerní stíny v ní vyvolávaly chmurné myšlenky. Černý Bart, tmavší než okolní stíny, běžel před ní a stále se vracel.

Srdce se jí skoro zastavilo, když spatřila Morganův saloon, před nímž stál jediný kůň, černý hřebec. Proč ostatní odjeli tak brzy? Bez dechu doběhla ke dveřím saloonu. Uvnitř už bylo šero. Zpočátku rozeznávala jen beztvárné stíny. Bart se neslyšeně rozeběhl po podlaze. Sledovala ho očima a spatřila tělo ležící na podlaze a muže, klečícího po jeho boku. S výkřikem se k nim vrhla.

Morgan vstal a něco ze sebe vykoktal. Prudce ho odstrčila a poklekla vedle Dana. Na hlavě měl široký bílý obvaz. Tvář měl skoro tak bílou jako plátno obvazu. Několikrát přejela rukama tu chladnou tvář, vzdychala a stkala. Dan žil, ale Kate se zdálo, že ho našla na prahu smrti.

„Miss Kate!“ promluvil zoufale Morgan. „Miss Kate...“

„Vrahu!“

„Miss Kate, snad si nemyslíte, že jsem to spáchal já?“

„Stalo se to ve vašem domě a vy... vy jste dal mému otci slovo!...“

Stále ještě neotočila hlavu.

„Nedovolíte mi, abych vám všechno vysvětlil? Dan je jen v jakési mdlobě. Až se probudí, bude mu docela dobře. Vůbec s ním nehýbejte. Odvedu jeho koně do stáje. Ráno bude zcela v pořádku. Nevyslechnete mě?“

Zdráhavě se k němu obrátila. Možná měl pravdu, možná ne. Snad se Dan probudí z mdloby, jako ze zdravého spánku.

„Udělal to ten veliký chlap s upřeným pohledem,“ začal Morgan.

„Ten, co se Danovi vysmíval?“

„Ano.“

„Copak tady nebylo dost mužů, aby ho zadrželi?“

„Ten velký chlapík měl s sebou tři kamarády. Aby zadrželi jednoho, bylo by zapotřebí stovky mužů. Jsou to samí darebáci. Povím vám, jak se to stalo, protože za několik minut odjíždím odtud na jih a chci jet s čistým svědomím. To bylo tak...“

Byl obrácen zády k slabému světlu, které sem vnikalo dveřmi. Sotva rozeznala pohyb jeho rtů. Morganova tvář se ztrácela v šeru. Kate chvílemi nechápala smysl toho, co říká, zdálo se jí to všechno jako nesmyslný žvást. Stíny v místnosti se prodlužovaly a jakoby halily i její srdce do svého pláště. Morgan vysvětloval, jak vznikl spor mezi cizincem a Danem. Jak Dan nesl několik cizincových urážek s dětskou naivitou. I to, jak ho ten dlouhán napadl, jak se Dan smál a měl v očích žluté světlo.

Přestala vnímat. Když opět nabyla vědomí, zjistila, že je v místnosti s Danem sama. V dálce dozníval rychlý dupot kopyt Morganova koně. Otočila se k Danovi. Černý Bart se u něho choulil na stráži. Poklekla a sklonila hlavu. Uslyšela Danovo slabé, ale pravidelné oddechování. Měla dojem, že je strašně mladý, slabý a bezmocný. V šeru na ni hleděl bílý obvaz na jeho čele jako oko. Probudily se v ní mateřské city a oči jí zvlhly slzami.

8/ RUDÉ PÍSMO

Pohnul se.

„Dane... drahoušku!“

„Nějak mě bolí hlava, Kate, jako kdyby...“ zamumlal Dan. Odmlčel se a Kate uhodla, že si na všechno vzpomněl. „Teď už ti je docela dobře, Daníku. Přišla jsem, abych se o tebe postarala... a neopustím tě. Chudáčku Dane!“

„Jak ses o tom dozvěděla, Kate?“ otázal se. „Přišel pro mě Černý Bart.“

„Starý dobrý Bart!“

Vlčák se přiblížil k Danovi a začal mu olizovat nataženou ruku.

„Kate, ležím na podlaze a je tma. Jsem ještě stále v Morganově salooně? Ah... už začínám vidět jasněji.“

Chtěl se pokusit, ale dívka ho jemně zadržela a řekla:

„Jestli se budeš namáhat, Dane, dostaneš horečku. Skočím domů a přinesu ti pár přikrývek. Morgan řekl, že musíš být několik hodin v klidu, že jsi ztratil mnoho krve a odjet odtud můžeš až zítra.“

Dan povzdechl:

„Kate!“

„Ano, drahoušku!“

Její ruka, lehká jako sněhová vločka, mu přejela po čele. Zachytil ji a přitiskl si ji k tváři, aby se osvěžil jejím chladem:

„Mám pocit, jako kdybych prošel ohněm. Jako bych viděl všechno červeně.“

„Dane, mám dojem, že tě vůbec neznám. Teď musíš především zapomenout na všechno, co se stalo. Slib mi, že na to zapomeneš!“

Chvilí mlčel a pak s povzdechem odpověděl:

„Možná, že na to zapomenu, Kate. Ale ve mém nitru mám něco napsáno rudými písmeny a já to musím rozluštit, jinak nebudu schopen řeči.“

Dívka ho téměř neposlouchala. Stále mu držela ruku na čele. Byla náhle tak šťastná, že se začala usmívat a byla ráda, že šero zakrývá její tvář. Poprvé v životě si uvědomila, že cítí před Danem jakési rozpaky. Jakoby se jí v srdci otevřely dveře, takže jí Dan může bez překážek nahlédnout do duše. Pociťovala stísněnost a zároveň i radost.

„Kate!“

„Ano... miláčku!“

„Co sis to pro sebe zpívala?“

Trhla sebou.

„Ani nevím, že jsem si zpívala, Dane.“

„No, opravdu. Znělo mi to nějak povědomě, ale nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem to slyšel.“

„Aha, už vím, co myslíš. Byla to jedna z tvých melodií, Dane.“

Zachvěla se tak, že se bála, aby si toho Dan nevšiml.

„Už musím domů, Dane,“ připomněla. „Otec se už možná vrátil. Jestli se vrátil, dopravíme tě ještě dnes večer k nám.“

„Nechci se hýbat, Kate. Je mi docela příjemně. Zapomínám i na bolest v hlavě. Není to divné? Čemu se směješ, Kate?“

„Nevím, že bych se smála, Dane. Ale jsem tak šťastná!“

„Kate!“

„Ano?“

„Mám tě moc rád.“

„To mě moc těší!“

„Tebe, Černého Bárta a Satana... vás tři mám rád.“

„Ó!“ Tón jejího hlasu se změnil. „Proč odtahuješ ruku, Kate?“

„Říkáš, že mě máš rád jako svého koně a svého psa? Ne víc?“

Dan si v rozpacích povzdechl.

„Tebe mám rád poněkud jinak.“

„Řekni mi proč?“

„Kdyby Černý Bart posel...“

Vlčák zakňučel, když slyšel své jméno.

„Starý dobrý Bart! No, kdyby Černý Bart posel, možná bych si opatřil jiného psa a měl ho skoro stejně rád jako Bárta.“

„Ano.“

„A kdyby, nedejbože, posel Satan, také bych si možná časem oblíbil jiného koně... kdyby byl takový jako Satan! Ale kdybys zemřela ty... to by bylo něco jiného, Kate.“

„Proč?“

Hrozněji rozčilovalo jeho mlčení po každé z těch otázek. „Nevím,“ zamumlal po delší chvíli přemýšlení. A zase byla vděčná šeru, které skryje její úsměv. „To víš asi nejlíp ty sama, Kate.“

Odpověděla se smíchem. Pustil její ruku a přemýšlel zas o něčem jiném. Pak ji zase on překvapil svým smíchem. Takový smích u něho ještě nikdy neslyšela.

„Co je, Dane? Čemu se směješ?“

„Byl to chlap jako hora, Kate. Byl větší než kterýkoli jiný muž, jakého jsem kdy viděl! Bylo to zvláštní. Docela se mi ulevilo, když mě udeřil. Nezlobil jsem se na něho, ale...“

„Dane!“

„Opravdu, ale chtěl jsem ho docela přirozeně zabít a ta touha mi působila radost. Není to divné, Kate?“

Mluvil o tom tak normálně, jako když cestovatel ukazuje svému společníkovi krásy krajiny.

„Dane, jestli mě máš jen trochu rád, snaž se na něho zapomenout!“

Odtáhl ruku.

„Jak bych to mohl udělat? To rudé písmo v mé duši, o kterém jsem ti vyprávěl...“

„Ano?“

„To se týkalo jeho!“

„Ach bože!“

„Když mě poprvé udeřil...“

„Nechci o tom nic slyšet, Dane!“

„...začala mi po bradě téct krev... jen docela malý pramínek. Byla teplá a celého mě rozpálila.“

Dívčiny chladné ruce jí bezvládně klesly k bokům.

„Je to tak jasné, jako písmena v knize. Toho chlapa musím dostat. Jen tak zapomenu na chuť vlastní krve.“

„Poslyš, Dane!“

Opět se zasmál tím zvláštním způsobem. Vzpomněla si, čeho se její otec nejvíc u Dana obával. Právě toho, co Dan zažil – prvního vědomí vlastní síly a prvního ochutnání krve. Zachvěla se.

„Dane, řekl jsi, že mě máš rád. Musíš se proto rozhodnout. Buď já, nebo ten chlap.“

„Kate, ty mi asi nerozumíš,“ vysvětloval trpělivě Dan. „Já ho přece musím najít. Nemohu si pomoci, stejně tak, jako Černý Bart, když vyje na měsíc.“

Odmlčel se a naslouchal. Daleko za horami se ozval žalostný nářek kojota. Pronikavý, hrůzostrašný zvuk, až se Kate znovu zachvěla.

„Dane!“

Venku jemně zařehotal Satan, jakoby volal svého pána. Kate se sklonila k Danovi a svou tvář přitiskla k jeho hlavě. Ale Dan ji skoro odstrčil:

„Jsem od krve, Kate! Ušpiníš se!“

Odvrátil hlavu.

„Musíš mě poslechnout, Dane! Nech toho chlapa, ať si jde!“

„Řekni mi, Kate. Přemlouvala bys vítr, aby letěl na západ, místo na východ?“

„Ano, kdybych ten vítr milovala!“ Opět odvrátil hlavu. Kate zaprosila:

„Dane, drahoušku, tady jsou moje ruce, které ti zakryjí oči a zbaví tě myšlenek na muže, kterého nenávidíš. A zde jsem já, která tě bude milovat, jestliže se mi neodcizíš svou touhou po krvi. Zůstaň se mnou! Dej mi své srdce, aby zůstalo dobré a čisté!“

Dan neodpovídal, ale Kate i v šeru cítila a viděla duševní zápas, zračící se v jeho tváři. Posléze rozeznala jasněji i jeho oči. Změnily se. Jakoby je něco zevnitř ozářilo, objevil se v nich nádech žluti. Zoufale zakvílela:

„Proboha slib mi to! Je to tak snadné, nic tě to nestojí! Zachráníš se sám před sebou!“

Neodpovídal. Černý Bart se choulil u jeho hlavy a upíral žhnoucí oči na dívku.

„Dane, řekni něco!“

Odpověděl jí jen žlutým žářem v očích. Její láska v ní však dál sváděla boj s ledovým strachem, který jí svíral srdce. „Naposledy tě prosím, vzpamatuj se, Dane!“ Ticho. Neodpověděl ani slůvkem.

Chvějící se a slabá, povstala. Danovy nezměněné oči ji sledovaly. Teď už jí zbyl jen strach. Ustupovala ke dveřím, nejdřív pomalu, pak rychleji. Na prahu se ještě obrátila, tlumeně vykřikla a zmizela v noční tmě.

Rozběhla se po cestě. Jednou klopýtla, klesla na kolena, zaúpěla, ohlédla se. Oddechla si, když zjistila, že není sledována. V domě se nezdržela, i když slyšela zpěv svého otce. Nemohla mu nic říct. Starý Joe Cumberland byl teď posledním člověkem na světě, který se o tom směl dovědět. Odešla do svého pokoje a schoulila se na lůžku.

Zakrátko její otec zaklepal na dveře a ptal se, jestli není nemocná. Odpověděla, že jí bolí hlava a přeje si být sama. Zeptal se, jestli nemluvila s Danem. S velkým přemáháním odpověděla, že Dan odjel na sousední ranč. Tak starý Cumberland odešel bez dalších dotazů. Později ho slyšela zpívat jeho oblíbené písně, podobné truchlivým baladám. Umocnilo to její smutek i strach. Cítila, že se jí chce plakat a když se nevypláče, že jí pukne srdce. A po dlouhých mučivých hodinách duševního zápasu mezi dívkou a ženou, se konečně dostavily slzy. Když usínala, hlásili už kohouti úsvit.

Pozdě odpoledne zaklepal starý Joe opět na její dveře. Začínal se bát, že Kate vážně onemocněla. Kromě toho měl důvod ji vzbudit.

„Well?“ zvolala Kate, když zaklepal podruhé.

„Podívej se z okna, Kate, směrem k Morganovu saloonu. Pamatuješ si, co jsem říkal? Že vyčistím zdejší kraj? A už je to tady!“

Zmínka o Morganově saloonu ji okamžitě zbavila ospalosti a obnovila hrůzu minulého večera. Vyskočila z postele a přistoupila k oknu. Morganův dřevěný dům tonul v plamenech.

Zachytila se okna a podívala se ještě jednou. To nemohla být pravda! Bylo to jistě pokračování onoho děsivého snu z noci! Jen nejasně slyšela radostný hlas svého otce, zato však v duchu zcela zřetelně viděla Dana, ležícího na podlaze lokálu – raněného, bezmocného a slabého!

„Tak a je to!“ pravil spokojeně Joe Cumberland před jejími dveřmi. „Po Morganovi a po tom, co se u něho dělo, nezbude ani stín. Ráno jsem tam zašel a zapálil jsem to!“

Kate bez pohnutí hleděla upřeně před sebe. Nebyla schopna promluvit. Viděla Dana, probouzejícího se z mdloby zápachem dýmu a žářem šlehajících plamenů. Viděla, jak se pracně snaží vstát. Téměř slyšela jeho výkřik utlumený hukotem ohně a praskáním dřeva. Viděla, jak se plazí po podlaze a pak je zadržen ohnivou stěnou. Černý Bart se choulí vedle něho a nechce opustit svého pána. A Satan, okouzlený zuřícím ohněm, vybíhá ze stáje a vrhá se do plamenů. Ano, takhle asi společně zahynuli ti tři nerozluční!

„Proč nic neříkáš, Kate?“ zavolal na ni otec. „Co je ti?“

„Dan!“ vykřikla a skácela se k zemi.

9/ PŘÍZRAK JEZDCE

Podél širokého plochého koryta řeky rostly vrby. Ve dne to byla až nepřírozená podívaná v té horské poušti, kde všechna ostatní zeleň vadla a usychala a vrty tu tvořily výrazný žlutozelený pruh. V noci působily smutnějším dojmem. I v klidném ovzduší totiž vydávaly

podobné zvuky jako při větru, protože jejich tenké klonící se pruty se o sebe lehce třely a slabě šuměly. Jakoby tady šeptali duchové.

Na malém plácku mezi vrbami seděl na břehu říčky Jim Silent se svými třemi kumpány. Pátý muž z tlupy k tomuto dostaveníčku právě přijel, mávnutím ruky odpověděl na poklidný pozdrav kamarádů a hned se věnoval svému koni. Billy Kilduff, který měl sklony ke kuchařství, prohrabal hasnoucí oheň a začal opékat slaninu a vařit kávu pro příchozího. Ten se posadil vedle kuchaře a přihlížel jeho práci. Velice se lišil od ostatních členů Silentova mužstva. Z jedné strany vypadal jako dobromyslný hoch, ale když otočil hlavu, ozářily mihotavé planěny klikatou jizvu, táhnoucí se půlkruhem od jeho pravého obočí ke koutku úst. Tato strana jeho obličeje byla jizvou celá stažená, takže ústa zůstala zkřivená do věčného šklebu. Když mluvil, vypadalo to, jako by sděloval nějaká tajemství. Ostatní trpělivě čekali, až se nají. Pak se Jim otázal:

„Jaké zprávy nám přinášíš, Jordane?“

Jordan chvilku hleděl lítostivým okem na prázdný kávový koflík a potom odpověděl:

„Nevím toho moc, šéfe. Myslím, že už jsi slyšel, co se stalo s tím chlapíkem, jehož jsi tehdy zbil v Morganově salooně?“

„Kdo ti řekl, že jsem ho zbil já?“ otázal se důrazně Jim.

„Nikdo!“ opáčil Jordan. „Ale když jsem slyšel popis muže, který židlí udeřil Hvízdavého Dana, hned jsem věděl, že to byl Jim Silent.“

„Co je s Barrym?“ zeptal se Lee Haines, ale Jordan dosud hleděl na šéfa a pokračoval:

„Říkalo se, že jsi tu židli nutně potřeboval, Jime, jinak bys s ním nebyl hotov. Je to pravda?“

Ostatní tři na sebe úkosem pohlédli. Jim zaťal pěst a odpověděl:

„Ten chlapík se asi zbláznil, musel jsem ho udeřit. Byl vážně raněn?“

„Ta rána na hlavě nebyla tak strašná, ale oni ho nechali přes noc v salooně. Následujícího rána Cumberland tu starou budovu zapálil a nevěděl, že Dan je uvnitř. Bouda shořela a Dan s ní.“ Po nějakou dobu nikdo nepromluvil. A potom Jim zvolal: „Co to tedy bylo za hvízdání, které jsem zaslechl na cestě za námi?“

Billy Kilduff se hřmotně rozesmál a Hal Purvis se k němu přidal posměšným zakvičením.

„Vždyť jsme ti pořád říkali, Jime, že za námi nikdo nehvízdá,“ ubezpečil ho Purvis, jakmile byl schopen slova. „Víme, že máš velice dobrý sluch, Jime, ale všichni jsme toho názoru, že se ti jenom něco zdá. Nemám pravdu, hoši?“

„Jasně!“ odpověděl Kilduff. „Já tedy neslyšel nic.“

Jim hněvivým pohledem přelétl tváře svých druhů.

„Je mi to skoro líto, že ten hoch zahynul v ohni,“ zabručel. „Doufal jsem, že se s ním ještě jednou setkám. Nic jiného bych si tolik nepřál, jako to, abych mohl být jen pět minut o samotě s Hvízdavým Danem.“

Když to říkal, zamračeně pozoroval obličeje mužů, aby se přesvědčil, jestli se některý z nich neusmívá. Jeho kumpáni se tvářili vážně, ale sotva se Silent odvrátil, všichni se zcela nepokrytě ušklíbli. Náhle Hal Purvis uchopil Billa Kilduffa za rameno a rozčileně pravil:

„Tak mě napadlo, Bille, jestliže je Hvízdavý Dan mrtev, nemá ten pes pána!“

„No a co?“ zavrčel Kilduff.

„Rád bych toho psa zkontroloval,“ odpověděl Purvis a olízl si tenké rty. „Viděl jsi, jak na mě ten černý ďábel vrčel před Morganovým saloonem?“

„Jisté je, že se na tebe moc příjemně nekoukal.“

„No, právě. Kdybych ho měl na řetěze, změnil by způsoby, za to ti ručím.“

„Jak to myslíš?“

„Práskal bych ho každý den a pokaždé, kdykoli by na mě vycenil zuby. Nedal bych mu žrát, dokud by nekňučel a nelízal mi ruku!“

„Ten by spíš pošel. Znáš ten druh psů, nebo vlků.“

„Možná, že by pošel. Ale rozhodně bych se chtěl pokusit o jeho zkrocení, Bille. Musím toho psa chytit, i kdybych měl projet sto mil a přeplavat řeku!“ Bili zabručel:

„Nech toho zatr... vlka na pokoji! Já bych raději myslel na koně, Hale. Vzpomínáš si, jak se Satan rozběhl, když honil Rudého Petra?“

„Jsi blázen, Bille. Na tom koni neumí jezdit nikdo jiný než Dan. Vyčetl jsem to tomu koni z očí. Ten by s tebou zápasil jako člověk.“

Kilduff si povzdechl, jakoby to uznával. Pak tiše pravil: „Hale, někteří muži hledají po léta dívku, jejíž obraz nosí ukrytý v mysli. A úplně se zblázní, když ji konečně najdou. Já nestojím o ženy, ale už dlouho mám v představách obraz koně. A ten kůň je Satan!“ Zavřel oči.

„Vidím ho. Vidím plece, hlavu, oči, ty ohnivé oči! Hale, ten kůň by položil život za toho, kdo by si získal jeho srdce. Uštval by se pro něho k smrti! Nebudu mít nikdy klidný spánek, dokud neucítím boky toho koně mezi svými koleny.“

Lee Haines ten hovor slyšel, ale neříkal nic. I jemu poskočilo srdce, když uslyšel o smrti Hvízdavého Dana. Neměl však na mysli koně ani psa. V duchu viděl plavé vlasy a modré oči Kate Cumberlandové. Posadil se vedle Jordána a řekl:

„Vyprávěj mi o tom ještě, Terry!“

„O čem?“

„O smrti Hvízdavého Dana, o tom, jak shořela Morganova krčma,“ odpověděl Haines.

„U čerta, ty na to ještě myslíš?“

„Ovšem.“

„Dobrá, vyměním si s tebou novinky,“ pravil Terry Jordan tlumeným hlasem, poněvadž si nepřál, aby je slyšel podezřívavý Silent. „Povím ti o tom požáru, když ty mi povíš o zápasu Barryho se Silentem!“

„Souhlasím,“ řekl Haines.

„Tak tedy, Joe Cumberland, ten starý blázen, měl v úmyslu vyčistit svou krajinu! Proto ráno vstal, nikomu nic neřekl, odešel k Morganově boudě a zapálil ji. Když se pak vrátil domů a řekl své dceři Kate, co udělal, ta vykřikla a omdlela.“

Lee zabručel „Co je?“ tázal se Terry.

„Nic!“ odpověděl Haines. „Říkáš, že omdlela? Mluv dál.“

„Ano a když přišla k sobě, řekla Cumberlandovi, že v salooně byl zraněný Dan, a že byl pravděpodobně příliš slabý, aby mohl utéct. Lidé se hned rozběhli k požářišti. Když tam doběhli, zbyla tam

už jen kupa žhavého dříví. Proto si každý myslel, že Dan zahynul v plamenech. To je všechno, co vím. No a jak to bylo s tím zápasem?“

Lee seděl a upřeně se díval do dálky:

„Není toho mnoho, co bych o tom boji vypravoval.“

„Ale neříkej!“ pravil posměšně Terry Jordan. „Podle toho, co jsem slyšel, ztropil Hvízdavý Dan větší výtržnost, než tucet necejchovaných býčků, které dali dohromady s ročními jalovicemi.“

„To je pravda,“ odpověděl Haines. „Nebylo to nic pěkného. V jedné chvíli byl Dan nebezpečný jako pardál, který okusil krve. To bylo tak, Terry. Po první ráně se vrhl na šéfa. Víš přece, že Jim je nebezpečný zápasník?“

„To víme všichni,“ pravil Jordan s významným úsměvem.

„Ale, povím ti, že v rukou Hvízdavého Dana byl jako dítě,“ pokračoval Haines. „Nerad o tom mluvím, ale, když si na to vzpomenu, naskakuje mi husí kůže.“

V podrostu, ze vzdálenosti několika set yardů, se ozval praskot. Blížil se a sílil.

„Dej se do práce, Bille!“ zvolal Silent. „Přichází Shorty Rhinehart. Opozdil se.“

Za okamžik Shorty seskočil z koně a připojil se k tlupě. Tu přezdívkou dostal proto, že byl neobyčejně vysoký. Jima Silenta převyšoval asi o dva palce a byl nesmírně hubený. Měl úžasně dlouhý obličej a tak smutný, že místo oblíbeného „Shorty“ se mu časem začalo říkat méně lichotivě – Kyselá tváře, nebo Pohroma. Silent k němu hned přistoupil a ptal se:

„Mluvil jsi s Hardym?“

„Yes,“ odpověděl Rhinehart. „Ale byl jsem tam naposled, na to vezmi jed, Jime!“

„Odbyl tě?“

„Ne.“ Proč to tedy říkáš?

„Chci tím jen říct, že to byla moje poslední cesta do Elkheadu a kamkoliv jinam.“

„Proč?“

„Na ulici jsem potkal tři šerify a všechny jsem je znal. Jeden z nich...“

„Co dělali?“

Prátelsky a vesele jsem jim pokynul a oni jen zabručeli. Jeden z nich se rozhlédl ulicí, a když uviděl, že nikdo není nablízku, přišel ke mně a aniž mi podal ruku, řekl: „Jsem trochu překvapen, že vás vidím v Elkheadu, Shorty.“

„Proč,“ ptám se, „vždyť je to docela normální město.“

„To město je docela normální, ale vám, Shorty, bude na pastvinách mnohem zdravěji,“ řekl mi.

„Co tím chtěl říct?“ zabručel Silent.

„Tím chtěl říct, že nás znají lépe než dříve. Za posledních šest měsíců jsme udělali příliš mnoho práce.“

„To už jsi často říkával i dříve, Shorty. Ale já jsem vůdce téhle tlupy. Vypravuj mi o Hardym.“

Vešel jsem do kanceláře firmy Wells Fargo u dráhy a úředník mi řekl, že Hardyho najdu v zadním pokoji, kde obvyčně bývá. Jakmile mě Hardy spatřil, změnil barvu. Strčil jsem jen hlavou do dveří a zavolal jsem: „Halo, Hardy, jak se daří?“ Ten vyskočil od psacího stolu a vykřikl tak, aby to slyšel úředník v předním pokoji: „Jak se máš hochu?“ Vtáhl mě rychle dovnitř a zamkl za mnou dveře. Pak se zeptal:

„Proč jsi k čertu přijel do Elkheadu?“

„Abych se tu něčeho pořádně napil,“ povídám. „Ani jsem při tom nemrkl.“

„Přijel jsi ze zatr... dálky,“ řekl Hardy.

„Tak jest. Proto mám takovou zatr... žízeň,“ odpověděl jsem.

„Napiješ se jistě se mnou, kamaráde?“

Vypadal opravdu tak, jakoby se potřeboval něčeho napít. Pak sebou začal škubat a řekl:

„Díky! Já nepiju, Shorty. Zbláznil ses? Proč jsi přijel do Elkheadu?“

„Asi jsem se zbláznil,“ odpověděl jsem mu. „Shorty, oni už začínají podezřívat celou partu a mě také.“

„Nic se neboj! Na tebe přece nic nevědí,“ snažil jsem se ho upokojit.

„Ale to jim nebrání v tom, aby mě podezřívali,“ řekl na to. „Shorty, říkám ti, že toho nechám, nestojí to za to. I kdybych tím

mohl vydělat milión. Každý už čenichá Silenta a vás všechny, zanedlouho to praskne.“

„To říkáš už dva roky,“ já na to.

Hardy se odmlčel a zamyšleně se na mě podíval, jakoby mě litoval. Potom ke mně přistoupil a zašeptal: „Víš, kdo teď stopuje Silenta?“

„Ne a nezáleží mi na tom!“ odpověděl jsem nejlhostejněji, jak umím.

„Tex Calder,“ řekl Hardy.

Jim Silent sebou prudce trhl a sáhl instinktivně po revolveru. „Tex Calder? To opravdu řekl?“

„Na mou duši!“ odpověděl Shorty a vychutnával účinek svého sdělení. Jim se kousal do rtů a sklonil hlavu. Konečně řekl:

„Tex Calder je blázen. Mohlo ho napadnout něco lepšího než stopovat zrovna mě.“

„Prý rychle střílí,“ podotkl Shorty.

„Myslíš, že to nevím?“ odpověděl Silent. „Kdyby Alvarez, Bradley, Hunter a bůhví kdo ještě mohli vstát z hrobu, řekli by ti, jak Tex rychle střílí. Ale já jsem jediný v tomhle kraji, kdo střílí ještě rychleji.“

Shorty výmluvně mlčel.

„Nedám ti na to čestné slovo,“ pokračoval Jim, „ale jsem rád, že je mi konečně na stopě. Jednou k tomu muselo dojít. V těchto horách není dost místa pro nás dva. Jednou se musíme utkat. A já říkám: Pomáhej Bůh Texu Calderovi!“

Náhle se obrátil k ostatním mužům.

„Hoši, musím vám říct to, co právě slyšel Shorty. Stopuje nás Tex Calder.“

Ozvalo se hromadné proklínání. Jim pokračoval:

„Vím, že je Calder obratný chlapík. Ale vsadím se, že umím vytáhnout revolver o něco rychleji než on. Možná, že vystřelí a při tom zemře. Nesázím se, že ho provrtám ještě dřív než vytáhne železo z kůže, ale říkám, že vystřelí naslepo a pak zemře. Kdo se vsadí, hoši?“

„Slyším, že se ten zvuk blíží,“ vydechl chraplavě Silent.

Vyzývavým zrakem přelétl všechny své muže. Ti hleděli do dálky, jakoby tam viděli všechny ty muže, v jejichž životě sehrál Tex Calder osudnou úlohu. Šéf se opět obrátil k Shortymu a vyzval ho:

„A teď nám pověz, co řekl o penězích.“

„Hardy mi řekl, že zásilka je odložena. A neví na jak dlouho.“

„Proč byla odložena?“

„Domnívá se, že firma Wells a Fargo obdržela výstrahu, že Jim Silent chce zadržet vlak, který poveze peníze.“

„Tak! Řekne nám, kdy budou ty peníze opravdu zaslány?“

„Zeptal jsem se ho a on mi dal vyhýbavou odpověď.“

„Byl jsem blázen, že jsem k němu poslal tebe, Shorty. Pojedu tam sám, a když mi Hardy nevyhoví...“

Odmlčel se a pak oznámil ostatním, že chce podniknout cestu do Elkheadu. Vyzval Lee Hainese, jenž v jeho nepřítomnosti býval jeho zástupcem, aby převzal velem nad táborem. Potom osedlal svého ryzáka.

Právě, když chtěl přitáhnout popruh u sedla, zastavil se, obrátil a zdvižením ruky požádal ostatní o ticho. Všichni hned zmlkli. Hal Purvis sklonil hubenou tvář k zemi. Domníval se, že takhle se mu podaří zachytit zvuky, které vzpřímený člověk nezachytí. Za chvíli se však narovnal a potřásl hlavou.

„Co má být?“ zašeptal Lee Haines.

„Mlč!“ zamumlal Silent. „Zase to zatr... hvízdání!“

Výraz na tvářích všech mužů se změnil. Když zašuměla blízká vrba, Terry Jordan sebou trhnul a pak tiše zaklel. Tím bylo kouzlo přerušeno.

„To šumí vrby!“ pravil Purvis.

„Lžeš!“ vydechl chraptivě Silent. „Slyším, že se ten zvuk blíží!“

„Hvízdavý Dan je mrtev, Jime,“ oponoval mu Lee Haines. Silent vytáhl revolver a pak ho zase zastrčil do pouzdra: „Stůjte při mně, hoši! Je-li mrtev, pak je to jeho duch, který mě pronásleduje! Vy ho nemůžete slyšet, protože pro vás nepřišel.“ S úžasem se na něho zahleděli. „Jak víš, že je to on?“ zeptal se Shorty.

„Protože tomu hvízdání se nepodobá žádný jiný zvuk na světě. Je to něco mezi zpěvem ptáka a kvílením větru. Ano, je to duch Hvízdavého Dana.“

Vysoký ryzák zdvihl hlavu a tiše zařičel. Působilo to podivně. Jako kdyby zvíře zaslechlo týž zvuk, který ostatní, kromě Silenta, neslyšeli. Ryzákovo zaržání změnilo velikého Jima v třesoucího se zbabělce. I když měl u sebe pět tvrdých bojovníků, kteří se nebáli ničeho mezi nebem a peklem, jak mu mohli pomoci proti nehmotnému duchovi? Vtom se mu zezdalo, že hvízdání zmlklo. Oddechl si, ale jen na okamžik.

Hvízdání se ozvalo opět a tentokrát mnohem hlasitěji a mnohem blíže. Jestli to nebyl duch, museli ho slyšet určitě i ostatní. Chvíli seděli s široce rozevřenýma očima a pak Hal Purvis zvolal:

„Já to slyšel, šéfe! Jestli je to duch, pronásleduje i mě!“

Silent hlasitě zaklel, protože se mu ulevilo.

„To není duch. Je to sám Hvízdavý Dan. A Terry Jordan lhal. Proč jsi, k čertu, říkal, že je mrtev?“

„Nelhal jsem vám,“ odpověděl prudce Jordan. „Jen jsem vám sdělil, co jsem slyšel. Vůbec jsem ale neřekl, že jsem já, nebo někdo jiný, viděl jeho mrtvolu!“

Hvízdání sláblo. Hlučný hovor a výkřiky už byly zase v plném proudu, ale dosud pobledlý Jim se vyhoupl do sedla a ledabyle prohodil:

„Hvízdavého Dana přenechávám tobě, Lee! Už jednou jsem ho zranil, a až se s ním setkám podruhé, vypiluji si vroubek do rukojeti svého revolveru.“

10/ SÍLA ŽENY

Jim Silent se rychle zastavil v šeru pod vrbami. Protože jeho kamarádi neslyšeli žádné zvuky, bylo jasné, že pečlivě volí cestu pod skloněnými pruty.

„Nechci nic říkat, ale Jim opustil tábor ve značném spěchu,“ pravil Terry Jordan.

„To je fakt,“ odpověděl Hal Purvis. „A kdybys viděl ten zápas v Morganově boudě, nebylo by ti to vůbec divné. Kdybych byl na Jimově místě, udělal bych totéž.“

„Neříkám, že bych byl takový lidožrout jako šéf, ale přece bych před nikým takhle neprchal. Myslím, že by se nenašel muž, před kterým bych utekl,“ podotkl kousavě Shorty Rhinehart.

„Shorty,“ řekl klidně Lee Haines, „my všichni víme, že jsi statečný, ale jen ty a Terry se díváte proč Silent odtud tak pospíchal. My ostatní, kdož jsme viděli Hvízdavého Dana v akci, se tomu ani trochu nedivíme. Dejme tomu, že by tě v tom vrboví přepadl černý pardál?“

„Nic bych si z toho nedělal, kdybych měl s sebou svou winchestrovku.“

„Dobrá, Terry!“ vmísil se do hovoru Hal Purvis. „Ale, co kdyby ten černý pardál střílel tak dobře jako ty? To by tě asi moc nepotěšilo.“

„Není možné, aby pardál střílel!“ namítl Terry.

„Zajisté!“ opáčil s vlídným úsměvem Hal Purvis. „Ale na Hvízdavém Danovi je leccos nemožné. Kam jedeš Lee?“

Lee, který právě sedlal koně, se obrátil a odpověděl:

„Za soukromou záležitostí, Kilduffe. Zastoupíš mě v mé nepřítomnosti. Vrátím se možná až zítra večer. Silent do té doby nepřijde.“

O něco později vyjel Lee Haines z vrbovů a zamířil přes pahorky směrem k ranči Joe Cumberlanda. Vzpomněl si na svůj slib, který dal Kate, že uchrání Dana před nebezpečím. Ten slib už jednou nedodržel, to však neznamenalo, že by na něj zapomněl. Pohlédl vzhůru k jasným horským hvězdám, které se podobaly usmívajícím se matčiným očím. Lee už dávno poznal, že Kate miluje Dana. Napadlo ho, jestliže Kate zaveze k Danovi, že se jí možná podaří odvrátit ho od úmyslu, aby dál pronásledoval Silenta. Dobře věděl, že setkání Dana s Kate znamená konec jeho nadějí, ale ty zlaté oči noční oblohy ho povzbuzovaly. Řídil se tedy svým citem.

Lee neuměl nikdy v životě kráčet tou zlatou střední cestou. Šel životem volně a nenucené, takže nezřídka zasáhl bezohledně do konání jiných lidí. Docela dobře mohl žít v souladu se zákony, neboť měl ušlechtilé srdce. Ale stalo se, že se náhodou ocitl ve stínu zákona. Čekal, až bude předvolán k soudnímu výsledku. Když k němu došlo, dostal se následkem falešného svědectví za mříže. Vzepřel se. Dva dny po svém uvěznění uprchl ze žaláře do divočiny. Tam se setkal s Jimem Silentem a tak rozmnožil počet vynikajících psanců horské pouště.

Už se rozednívalo, když se blížil ke Cumberlandovu domu. Vzpomínky, kterým se oddával se rázem vypařily, neboť za zatáčkou cesty se setkal s Kate, rychle cválající přes pahorky. Zastavil koně a zdvihl ruku. Kate rovněž přitáhla otěže. Hleděli na sebe. Kdyby si Kate vzpomněla na jeho nedodržený slib a připomněla mu ho, určitě by našel odpověď. Ale v jejich očích se zračil jen žal. Beze slova jí

podal ruku. Chvíli nad ní váhala s němou otázkou v očích a pak se s neurčitým úsměvem dotkla jeho prstů.

„Chci vám všechno vysvětlit,“ vypravil ze sebe chraptivým hlasem.

„A co?“

„Vzpomínáte si, že jsem vám slíbil, že Hvízdavému Danovi nikdo neublíží?“

„Prý tomu nikdo nemohl zabránit.“

„Nezlobíte se na mě?“

Kolem nich zašvelil vítr. Kate mávla rukou k okolním skalám a její slabý smích splynul s šuměním větru. Lee ji pozoroval se zvláštním zármutkem. Jakoby Kate byla mezi ženami tím, čím je jítro v porovnání s nastávajícím dnem. Je svěží, chladná a vznešená. Nebylo pro něj snadné říct jí slova, jimiž by zapudil zármutek z jejích očí, rozzářil je novou nadějí a sebe vyloučil z jejích myšlenek. Proto po chvíli váhavě pravil:

„Nesu vám zprávu.“

Nezměnila výraz tváře.

„Zprávu o Hvízdavém Danovi.“

Rázem se její pohled změnil. Protože nesnesl ustrašený tázavý pohled jejích očí, odvrátil zrak a spatřil rudý okraj slunce, vycházejícího nad horami. A dívka náhle dotekem paprsků zružověla až po čelo pod zlatými vlasy, s nimiž si pohrával vítr.

Lee si vtiskl sombrero hlouběji do čela. Na rty se mu drala drsná slova, ale zatnul zuby, aby je potlačil.

„Slyšel jsem jeho hvízdání,“ pravil pomalu.

Její rty se pohnuly, ale nevypravila ze sebe ani slovo.

„Slyšelo to ještě pět jiných mužů. Hvízdavý Dan určitě žije.“

Kate slabě vykřikla, jako kdyby jí Haines ublížil, ale ve skutečnosti pocítila nesmírnou radost. Haines to všechno věděl a přepadla ho lítost.

„Zaslechl jsem jeho hvízdání ve vrbovém houští u řeky, asi tak dvacet mil odtud na jih. Budete-li si to přát, doprovodím vás tam.“

Všiml si, že se na něho nedůvěřivě dívá a ubezpečil ji:

„Můžete mi věřit. Sice jsem vás už jednou zklamal, ale teď mi můžete důvěřovat.“

Podala mu ruku a odpověděla:

„Důvěřuji vám z celého srdce, pane Lee. Vydáme se na cestu!“

„Můj kuň je uštváný, musí si trochu odpočinout.“ Netrpělivě povzddechla:

„Tak se vrátíme domů. Tam můžete nechat koně ve stáji, dokud nebude připraven k jízdě. Otec pojede s námi.“

„Váš otec s námi jet nemůže,“ řekl stručně Lee. „Proč by nemohl?“

„Vraťme se na váš ranč, já vám to cestou vysvětlím,“ odpověděl.

Když obrátili koně, povídal dále:

„Jestliže se chcete dostat k Hvízdavému Danovi, musíte se nejdřív setkat s několika muži, kteří táboří ve vrbovém houští.“

Odmkl se. Špatně se mu mluvilo, ale přemohl se a pokračoval:

„Já k těm mužům patřím a patří k nim i muž, kterého pronásleduje Hvízdavý Dan.“

Dívka se k němu náhle otočila.

„Kdo vlastně jste, pane Lee?“

Musel se hodně přemáhat, aby se jí podíval do očí a pak vyhybavě odpověděl:

„V partě, ke které náležím i já, by váš otec nebyl v bezpečí!“ Konečně to ze sebe vypravil!

„Jste tedy...“

„Váš přítel.“

„Odpusťte, myslela jsem si, že jste opravdu můj přítel!“

„Muž, kterého Hvízdavý Dan pronásleduje, je náš vůdce,“ pokračoval Haines. „Když rozkáže, vrhnou se čtyři cvičení zápasníci na Dana...“

„Ale to by byla vražda!“

„Můžete tomu zabránit,“ pravil. „Jim Silent ví, že Dan Barry je mu na stopě, myslím však, že nepodnikne nic, pakliže ho Dan nepřiměje k boji. Ale on mu ten boj vnutí, nezabráníte-li mu v tom. Z té stopy by ho totiž žádná lidská bytost nesvedla.“

„Já vím!“ zašeptala. „Už jsem se pokusila přimět ho, aby upustil od svého úmyslu, ale nechce mě poslechnout!“

„Poslechne vás, když mu řeknete, že nebude mít proti sobě jednoho, nýbrž šest mužů.“

„A když mě ani v tomto případě neposlechne?“

Lee pokrčil rameny. Dívka na něj úzkostlivě hleděla a pak řekla:

„Vy mi nemůžete slíbit, že ho vaši muži nechají na pokoji?“

„Tak já je tedy poprosím sama.“

Lee se k ní polekaně obrátil a varoval ji:

„Nesmíte jim nikdy dát najevo, že víte, co jsou zač, protože jinak...“

Pokrčil významně rameny a vysvětloval: „Ti muži žijí v neustálém ohrožení. Vy jste žena, ale kdyby vytušili, že je podezíráte, dívali by se na vás už jinak.“

„Co mám tedy dělat?“

„Ukážu vám z dálky polohu našeho tábora a až dojedeme k vrbovému houští, pojedu napřed. Oni nesmějí vědět, že jsem vás provázel a mluvil s vámi. Proto byste do tábora měla přijet asi až hodinu po mně. Já vás tam uvedu. Musíte předstírat, že náš oheň vás svedl z cesty. Až tam budete, na nic se neptejte a já vám ručím za to, že bezpečně vyváznete. Zkusíte to?“

Nepřemlouval ji a spokojil se jen s tím, že hleděl do jejích zamyšlených očí.

„Pokusím se o to!“ řekla konečně. Pak odvrátila zrak a tiše si opakovala: „Pokusím se!“

Lee věděl, že přemýšlí o tom, co by měla a musí říct Danovi, aby ji poslechl.

„Nebojíte se?“ Usmála se.

„Opravdu mi tak neomezeně důvěřujete?“

Zpříma se na něj zadívala, až se mu zatajil dech a odpověděla:

„Já vám naprosto důvěřuji, pane Lee!“

„Jmenuji se Lee Haines,“ odpověděl zvláštním hlasem. Nasedli na koně a podali si ruce.

11/ JIM SILENT SE CHVÁSTÁ

Město Elkhead se zavedením dráhy změnilo z pouhé křižovatky dobytčích cest v dost důležitou přepravní stanici pro dobytek. Jednou

ročně se stanice stala rušným městem, jehož dvě ulice se hemžily dobytkaři, oplývajícími zlatem. Pak Elkhead upadl opět v dřímotu.

Nejdůležitějším občanem města byl Lee Hardy, agent firmy Wells a Fargo. V horské poušti lze zajisté těžko nalézt úřednické místo a tak ti, kdož je získají a zaujímají, dobývají si tím vážností. Majitel úřední otáčecí židle má vznešenější postavení než majitel pěti tisíců dobytčat. Lee Hardy takovou otáčecí židli měl. A od té doby, kdy firma Wells a Fargo posílala značné částky peněz do Elkheadu, měl Hardy ještě významnější postavení, než by se dalo soudit podle velikosti města. Jeho důstojnost byla umocněna tím, že zaměstnával úředníka, který vyřizoval běžnou administrativu v předním pokoji, kdežto on sám seděl majestátně v malé zadní kanceláři. Její stěny byly vyzdobeny dvěma skvělými reklamními kalendáři a barevnou fotografií plavé krásky, doporučující známé toaletní mýdlo.

Do této svatyně se Hardy uchyloval za denního horka, kdežto ráno a večer se zdržoval na malé verandě a povídal si s chodci. Vyjma nejteplejší dny nosil po celý rok měkký bílý límec s šitou vázankou. Hubené rysy jeho obličeje a křivá šíje s vyčnívajícím ohryzkem, který se pohyboval, když mluvil, svědčily o yankeeských předcích. Ale jeho bleděmodré, stále dojemně zamlžené oči bylo možno nalézt snad jen v téhle horské poušti.

Jednoho rána vstoupil do svatyně tohoto úředníka muž s hranatou tváří a mohutnými rameny. Jeho bystré černé oči prozářily Hardyovy mlhavé oči jako elektrická svítlna tmavý pokoj. Měl na sobě sice kovbojskou kazajku, ale jeho chování postrádalo západní váhavost. Vyjadřoval se hbitě a přesně. Měl ve zvyku sklapnout zuby, kdykoli dokončil větu. Zkrátka, jakmile se objevil ve dveřích, probudil se Lee Hardy z dřímoty. A ještě než cizinec pronesl tučt slovo, naklonil se agent dopředu, aby mu neunikla ani jediná slabika z jeho řeči.

„Vy jste Lee Hardy?“ tázal se cizinec, jehož oči měly usměvavý výraz a jehož rty se při řeči nepohnuly.

„Ano!“ odpověděl agent.

„Jste tedy muž, se kterým bych rád mluvil. Udělám si pohodlí, nemáte-li nic proti tomu.“

Zavřel dveře, přitáhl k nim židli, posadil se na ni a založil si ruce. Bylo jasné, že chce projednat nějakou důležitou záležitost. Hardy se otočil na židli tak, aby její okraj nebránil pohybu jeho pravače směrem k pouzdru s revolverem a dobromyslně podotkl:

„Čekám!“

„Well!“ pravil cizinec. „Nezdržím vás dlouho. Především vám musím říct, že se jmenuji Tex Calder.“

Hardyova tvář se změnila; jakoby se pokryla tenkou vrstvou prachu. Podal cizinci ruku a řekl:

„To je znamenité, že vás poznávám, šerife Caldere. Samozřejmě jsem už o vás hodně slyšel. Každý o vás slyšel. Pošlu do saloonu pro trochu rudého oka. Nemáte žízeň?“

Vstal, ale Calder ho pokynem ruky vyzval, aby se zase posadil na otáčecí židli a bodře odvětil:

„Nemám vůbec žízeň. Napil jsem se asi před pěti minutami vody.“

„Dobrá!“ pravil Hardy a zase se posadil.

„Hardy, slyšel jsem, že se tu děje nějaká zlodějna.“

„Co k čertu...“

„Ruku pryč od revolveru, příteli!“

„Co to k čertu znamená?“

„To jste řekl moc hezky,“ pravil Calder. „Ale tady nejsme na divadle. Promluvíme si jako přátelé?“

„Nemám nic proti tomu,“ odpověděl nevrle Hardy a upřel zrak na Calderovu pravici, jako kdyby ho okouznila. „Co mi chcete? Vyslechnu vás, protože zrovna teď nemám moc práce.“

„To je právě to!“ pravil s úsměvem Tex Calder. „Chci, abyste měl víc práce, kamaráde.“

„Díky!“

„Předesílám, že s vámi budu mluvit upřímně. Firma Wells a Fargo mě sem nevyslala.“

„Kdo vás tedy poslal?“

„Mé svědomí.“

„Nechápu, co tím chcete říct.“

Calder chvilku zkoumal pátravým zrakem Hardyho tvář. „Od určité doby se vám prý velmi dobře daří.“

„No, hladem právě neumírám, to je fakt.“

„Snadným způsobem jste si zajistil mimořádné příjmy.“

„Ano!“

„Na příklad víte všechno o peněžních zásilkách firmy Wells a Fargo. A já vím, že ve zdejším okolí jsou lidé, kteří dobře zaplatí za to, co jim povíte.“

Ohryzek na Hardyho hrdle se začal namáhavě pohybovat.

„Děláte si legraci, Caldere? Kdo například?“

„Jim Silent.“

„To je skoro jako pohádka,“ ušklíbl se Hardy. „Řekl snad někdo o mně, že беру od Silenta peníze?“ Odpověď zněla jako rána z pistole. „Vy je berete!“

„Bůh je mým svědkem...“

„Jen pomalu, chlapče. Mám několik pádných důkazů. Nechtěl byste si některé vyslechnout?“

„V tomhle kraji žije několik největších lhářů světa,“ opáčil Hardy. „Nezajímá mě, co jste slyšel.“

„Tím jste mi ušetřil čas. Chápete! Mohl bych vás okamžitě zavřít, budu-li chtít a teprve pak předložit důkazy. Použiji vás jako pasti, do níž lapím zloděje.“

„Uděláte nejlíp, když vyložíte karty,“ zavrčel Hardy.

„Zajisté. Řeknu vám, co uděláte.“

„To jsem zvědav.“

Šerif přikročil přímo k věci.

„V tomto městě mám čtyři spolehlivé muže. Dva z nich se budou stále zdržovat v okolí vaší kanceláře. Snad byste jim v kanceláři mohl opatřit nějaké zaměstnání? Služné budu platit já. Vy je prostě upozorníte, až vás navštíví jezdci, které hledá vláda, ano? Nemusíte přitom hnout ani prstem. Když bude host odcházet, půjdete jen ke dveřím, a když to bude poctivý člověk řeknete: „Buďte zdrav, zanedlouho se setkáme.“ Bude-li to muž, kterého hledám, řekněte: „Farewell!“ To je celé. Moji hoši už budou vědět, co to znamená.“

„Pokračujte a řekněte mi konec té povídky,“ pravil chmurně agent. „Začíná pěkně.“

„Vid'te!“ souhlasil Calder. „A až skončí, potřesete mi rukou a řeknete, že to bylo docela prima.“

Naklonil se dopředu. Když podával ruku Hardymu, vymizel mu z očí veselý výraz. Agent po ní sáhl, stiskl ji, opět se posadil a propukl v hysterický smích.

„Váš opravdový smích půjde na útraty lupičů,“ řekl Calder, bedlivě pozorujíc Hardyho.

„Šerife, musím vám říct, že jsem nesmírně rád, že jsem konečně vyvázl z těch bídných pletich,“ svěřil se agent. „Jakmile jsem jednou začal, už jsem nemohl přestat. Jednou jsem těm d'áblům prokázal službu a pak už mě měli v hrsti. Celé měsíce jsem nespál tak, jak budu spát dnešní noc!“

Rozechvělou rukou si přejel tvář a pokračoval:

„Už před týdnem jsem se dozvěděl, že jste určen na tuto práci. Od té doby jsem umíral strachy. Teď jste tady a já jsem, na mou duši, rád!“

Calder se slabě usmál a odvětil:

„Jste moudrý, Hardy. Stýkal jste se v poslední době často s Jimem Silentem?“

Hardy váhal. Nebyl dosud zvyklý podávat informace šerifům. „Jen nepřímo.“ Calder přikývl.

„Teď mě opravte, jestli řeknu něco špatně. Pokud vím, má Jim Silent asi deset střelců a lupičů, kteří pracují v tlupách pod jeho velením a spojují se vždy k velkým akcím.“

„Je to asi tak.“

„Jádro tvoří Silent; Lee Haines, který se dostal na scestí, protože mu ukřivdil zákon; Hal Purvis, lstivý d'ábel a Billy Kilduff, rozený bojovník, který prolévá krev ze záliby.“

„Správně!“

„Ještě něco vám musím říct. Za Jima Silenta, živého nebo mrtvého, vyplatí vláda deset tisíc dolarů. Za každého z jeho tří druhů vyplatí pět tisíc. Vyhlášky ještě nejsou vyvěšeny, ale dojde k tomu v několika málo dnech. Hardy, jestliže mi pomůžete ty muže polapit, dostanete padesát procent z celého výtěžku. Souhlasíte?“

Hardyho váhání se změnilo v naprosté nadšení.

„To je báječný výdělek, šerife. Teď jsem váš tělem i duší!“

„No, jen pomalu! Hra ještě není u konce a myslím, že budeme mít ještě dost práce, než se nám podaří polapit Jima Silenta. Můžeme

ho polapit, splníte-li úkol, který vám svěřím. Dostal jsem avízo, že se zdržuje v okolí Elkheadu. Budu ho stopovat sám. Než odjedu, řeknu svým lidem, že se na tuto práci výborně hodíte.“ Když už držel ruku na klíce, zaváhal a pak pravil: „Ještě něco, Hardy. Dnes ráno jsem slyšel cosi o zápasu v krčmě jakéhosi Morgana. Víte o tom něco?“

„Ne.“

„Slyšel jsem o muži, který sestřelil čtyři dolary, vyhozené dvacet yardů do vzduchu.“

„To je patrně lež.“

„Muž, který mi to řekl, měl prostřelený dolar, jímž dokazoval pravdivost svého vyprávění.“

„To je nesmysl!“

„A po střelbě se prý ten chlapík porval s mužem dvakrát tak velkým než byl sám a vytřel s ním podlahu. Byla to prý ošklivá podívaná. Ten křehký človíček se při tom zápase změnil v tygra.“

„Škoda, že jsem to neviděl!“

„Popis toho vysokého muže ukazuje na Jima Silenta.“

„To se mýlíte. Já vím, co Silent dokáže holýma rukama. Toho nemůže nikdo porazit. Jak se jmenuje ten druhý muž?“

„Dan Barry, Hvízdavý Dan.“ Calder se odmlčel a pak řekl:

„Ať je to jakkoli, chtěl bych mít toho Barryho s sebou. Bud'te zdráv!“

Odešel stejně jak přišel: Pokývl hlavou a zablýskal bystrýma očima. Hardy hleděl chvíli na dveře a pak vyšel ven. Teplá sluneční záře mu teď přišla vhod víc než kdy jindy. Pod jejím hřejivým utěšujícím vlivem se oddal pocitu, že pod ochranou Texe Caldera může směle vzdorovat světu.

Odpoledne však byla jeho sebedůvěra otřesena. V předním pokoji se ozvaly těžké kroky a dveře se bez zaklepání otevřely. A vzápětí Hardy pohlédl do vážných očí Jima Silenta. Když mu Hardy nabídl židli, psanec potřásl hlavou a zeptal se:

„Kdo jsou ti dva noví muži v předním pokoji, Lee?“

„Dva kovbojové, kterým se právě špatně vede. Musím těm hochům občas pomáhat.“

„Jistě. Navštívil tě Shorty Rhinehart?“

„Ano.“

„A ty jsi mu řekl, že ve městě začíná být nebezpečno.“

„Je to tak.“

„Také jsi řekl, že nevíš, kdy dojde ta opožděná zásilka peněz.“

Hardy si všechno bleskově promyslel a dospěl k závěru, že poloviční pravdou si nejlépe pomůže z tísně.

„Právě jsem o tom dostal zprávu. Došla dnes ráno.“

Silent se k němu naklonil a výraz v jeho obličeji se změnil.
„Mluv!“ vyzval ho.

„Devatenáctého. Vlak číslo osmdesát devět. V sedm hodin v Elkheadu!“

„Kolik?“

„Padesát tisíc!“

„Takže o deset tisíc víc?“

„Ano. Nová zásilka zároveň se starou. Doufám, že proti tomu nic nenamítáš?“ Silent se usmál.

„Máš ještě nějaké zprávy, Hardy?“

„Vyprávěl ti Shorty o Texu Calderovi?“

„Ano. Viděl jsi ho? Byl tady?“ Hardy na okamžik zaváhal. „Ne.“

„Podal jsi Shortymu pravdivou zprávu?“

„Naprostou pravdivou. Městem se začínají šířit různé pověsti. Byl jsem trochu vylekaný, když jsem mluvil se Shortym. Ale možná, že na tom nic nebude.“

„Ten Tex Calder...“

„Co je s ním?“ otázal se Hardy s nádechem podezření. „Je to pověstný střelec.“

„Ty také, Jime.“

Jimovu tvář přelétl vlčí úšklebek.

„Buď zdrav, Lee. Tu práci provedu, to si buď jistý.“

Otočil se ke dveřím a Hardy ho následoval. Ještě okamžik, jediné slovo a bude to. Pět tisíc dolarů za jediné slovo! Ta myšlenka hrála Hardyho u srdce.

Zdálo se, jakoby odcházející Jim Silent byl hluboce zamyšlen. Se skloněnou hlavou se na vteřinu zastavil u dveří, pak se náhle obrátil a strčil Hardymu revolver rovnou pod nos. Agent vyskočil, zvedl ruce nad hlavu a pokoušel se zvednout je ještě výš.

„Proboha, Jime!“

„Jsi bídný lživý pes!“

Hardymu se přilepil jazyk na patro.

„Zatracenej chlape, copak mě neslyšíš?“

„Ano, Jime, prosím tě nestřílej!“

„Tvůj život nemá vůbec žádnou cenu, rozumíš!“

„Dej mi ještě šanci a já budu poctivý!“

Silentova tvář se rázem změnila, kdežto Hardy pocítil strach a hněv. Vždyť Jim vůbec o ničem nevěděl! Zastránil ho revolverem a on se prozradil sám! Teď jeho život neměl opravdu žádnou cenu.

„Ty mizero!“ pokračoval Silent s potlačovaným vztekem. „Ty zaslepenče! Myslíš, že bys mě mohl podvést, aniž bych na to přišel?“

„Dej mi příležitost, Jime! Jednu příležitost!“ I ve strachu tlumil hlas, aby ho ti dva v předním pokoji neslyšeli.

„Tak, ven s tím, jestli chceš zůstat naživu!“

„Já nemohu mluvit, když na mě míříš!“

Silent nejen sklonil revolver, ale strčil ho rovnou do pouzdra. Dal tím jasně najevo své opovržení, takže se Hardy skoro začervenal. Potom řekl:

„Byl to Tex Calder.“

Silent sebou trochu trhl a přimhouřil oči.

„Co je s ním?“

„Byl tady před chvílí a snažil se uzavřít se mnou obchod.“

„A uzavřel ho?“ zeptal se Jim zlověstným hlasem.

Tentokrát Hardy nebyl ohrožen revolverem, přece se však schoulil ke zdi, zvedl ruce nad hlavu a řekl:

„Bůh je mým svědkem, že ne, Jime!“

„Dej ty ruce dolů, osle!“

Hardy pomalu spustil ruce.

„Řekl jsem mu, že o tobě nic nevím.“

„A jak je to s tím vlakem a se zásilkou?“

„Je to přesně tak, jak jsem řekl, až na to, že dojde osmnáctého místo devatenáctého.“

„Chci ti věřit. Jestli mě podvedeš, zaplatíš to životem. Možná, že mě dostanou, ale pak tu zbývají ještě moji hoši, kteří dostanou tebe. Na to můžeš vzít jed. Kolik ti nabídli, no? Jakou mám cenu pro ty čmuchaly?“

„Tak ven s tím, jestli chceš zůstat naživu!“

„Já... já... oni mi nenabídli peníze. Já se jen bál pokračovat v téhle hře.“

Lupič se už obrátil ke dveřím, zády k agentovi a ruka mu sjela k boku, ale včas se vzpamatoval. Poslední Silentova hrozba byla přesvědčivá. Hardy věděl, že slovo, které si dávají psanci, se musí dodržet v každém případě. Proto Silenta následoval do předního pokoje, popleskal ho po rameně a řekl:

„Buď zdrav, kamaráde! Zanedlouho se setkáme!“

Calderovi muži upřeli na oba muže tázavé pohledy. Hardy hleděl za Silentem, když se vyhoupl do sedla a odjížděl. Pak se kvapně

vrátil do své kanceláře, a když usedl do své otáčecí židle, rozplakal se jak malé dítě.

12/ KAMARÁDI

Když jel Tex Calder na sever klusem přes pahorky jeho oděv i klobouk pokrývala vrstva prachu, byl chorobně bledý a rozčuchaný. Byla to dlouhá jízda. Zanechal už za sebou mnoho únavných mil a přece jeho pony klusal se sklopenou hlavou statečně dál. Calder teď vyjel na výšinu, pod níž se táhl žlutozelený pruh vrbového houští. Zastavil ponyho a přehodil nohu přes hrušku sedla. Pak si obratně stočil cigaretu a zatímco ji dlouhými tahy pokuřoval, bystrým zrakem zkoumal vrboví, táhnoucí se do nedohledna na východ a na západ. Kdesi v té pustině se zdržovala tlupa Jima Silenta. Tady se mohl snadno ukrýt celý armádní sbor.

Jestliže se Tex Calder nedal hned od začátku odradit od svého pátrání, bylo to jen tím, že lidé jeho druhu se učí trpělivosti hned, jakmile se naučí jezdit na koni. Pozoroval klidně žlutozelenou houštinu. Nízko plující slunce na západě se pozvolna měnilo v nepravdělnou rudou elipsu. Calder začal sjíždět ze svahu týmž drobným klusem, kterým jel po celý den. Když dojel k okraji vrboví, zastavil náhle koně a otočil hlavu. Zdálo se mu, že zaslechl slabé hvízdání.

Nebyl si tím tak docela jistý. Byl to tak vzdálený zvuk, nepodobný jakémukoli hvízdání, které kdy slyšel. Pomyslel si, že je to jen šum větru ve větvích, ačkoli vanul slabý větřík. Dost možná, že se mu to jen zdálo. Naslouchal nehnuté plných pět minut. A posléze se dostavilo to, nač čekal. Uslyšel jasně melodii, kterou někdo bezpochyby hvízdal.

Udivil ho ráz té hudby. Když se přiblížil k vrbovému houští, zjistil, že se hvízdání nepodobá žádnému nápěvu, který kdy slyšel. Byla to zvláštní improvizace, jakási směs zármutku a radosti zároveň. Tex Calder pokyvoval hlavou do nepravdělného rytmu.

Pak slyšel hvízdání tak zřetelně, že mohl přesně určit směr, odkud přicházelo. Jestliže hvízdání přichází ze Silentova tábora, je tábor asi silně střežen, pomyslel si. Musí se k němu přiblížit opatrněji než na koni. Seskočil proto z koně, přehodil mu oštěz přes hlavu a kráčel houštinou. Hvízdání bylo stále hlasitější. Calder postupoval opatrně od vrby k vrbě, aniž by tušil, kdy narazí na stráž. Teď hvízdání zmlklo, ale šerif už byl v takové blízkosti, že mohl bez obtíží sledovat původní směr. Každým okamžikem očekával, že zaslechne hlasy. Kdyby v táboře byli dva nebo tři muži, chtěl je překvapit a zatknout. Jestliže by však bylo psanců mnoho, hodlal ulehnout poblíž tábora a vyzvědět plány tlupy. Postupoval stále opatrněji. V jedné chvíli se mu zdálo, že se v nepatrné vzdálenosti v houštině mihla jakási postava. Zvedl revolver, ale po krátké úvaze jej opět sklonil. Žádný člověk by se přeci nemohl pohybovat tak rychle a tak neslyšně.

Přesto se ubíral vpřed ještě opatrněji. Plazil se těsně při zemi. Každou píď půdy bedlivě zkoumal, než na ni vstoupil. Obával se každého prasknutí suché větvičky. Několikrát se prudce obrátil se zdviženým revolverem. Nato zaslechl dupot, který mohl pocházet jen od koně. Ten zvuk zaplašil jeho obavy. Věděl, že za okamžik spatří tábor.

„Myslíte, že ho najdete?“ ozval se za ním náhle klidný hlas.

Calder se bleskurychle obrátil a pohlédl přímo do ústí koltu. Za revolverem spatřil hubenou hezkou tvář muže s černou kadeří, padající mu do čela. Calderovi se právě teď ani trochu nechtělo střílet, a proto s hranou nedbalostí pravil:

„Procházel jsem jen vrbovím.“

„A mně se zdálo, že něco hledáte,“ opáčil cizinec. „Lezl jste přímo k mému koni.“

Calder se z toho snažil nějak vykroutit, ale moc se mu to nedařilo. Ruka, která držela černý revolver se nezachvěla. Pevný pohled hnědých očí ho varoval, aby se ani v nejmenším nepokusil o útěk. Poprvé v životě se Tex Calder cítil bezmocný.

„Barte, jdi k němu!“ přikázal cizinec klidným hlasem. „Nehýbejte se, pane!“

Poslední věta se týkala šerifa. Ten sebou totiž trhl, neboť z houštiny vyběhl veliký černý pes a zamířil přímo k němu. To byl ten stín, který se pohyboval rychleji a neslyšitelněji než člověk.

„Zadržte toho vlka!“ zvolal Tex Calder.

„Nebojte se, ten vám neublíží,“ odpověděl cizinec. „Odhod'te revolver!“

Šerifovi nezbývalo nic jiného. Odhodil revolver tak, že jeho ústí směřovalo k Hvízdavému Danovi.

„Přines ho sem, Barte!“ poručil Dan.

Veliké zvíře sklonilo hlavu a nespouštějíc z Caldera zelené oči, uchopilo revolver do bílých tesáků a vrátilo se ke svému pánovi.

„Obraťte se ke mně zády a dejte ruce od těla!“

Calder uposlechl, ale samým studem ho polil pot. Cítil, jak cizincova ruka lehce popleskává jeho kapsy, pátrajíc po ukryté zbraň. Když pootočil hlavu, uviděl, že Dan vkládá revolver do pouzdra. Obrátil se a pěstí udeřil Dana přímo do obličeje.

Na to, co se přihodilo potom, do smrti nezapomněl. Šerifovu zbraň měl Dan dosud v pravé ruce, ale nepoužil ji. Odhodil revolver, uchopil ho za zápěstí a trhl s ním tak, že to šerif pocítil v celém těle.

„Lehni, Barte!“ zvolal Dan. Vlk se zastavil uprostřed skoku a s kňučením ulehл u Calderových nohou. V tom okamžiku byla šerifova levice zkroucena dozadu. Vší silou se bránil. Ale jeho úsilí bylo právě tak marné, jakoby se chtěl vymanit z ocelových pout. Bezmocně hleděl do žlutě planoucích očí a strachy mu stydla krev v žilách.

Žlutý žár v protivníkových očích brzy pohasl a jeho ruce byly uvolněny. Ale teď už se ani nepokusil znovu zaútočit a sevřít Danovi hrdlo, poněvadž místo studu cítil mrazivou hrůzu. Vlčák dosud kňučel u jeho nohou a cenil bílé tesáky.

„Proboha, kdo jste?“ vypravil ze sebe Tex Calder. Ale rázem se mu vybavilo hvízdání, ta rychlost a síla ruky. Hvízdavý Dan, Dan Barry!

Když mu to jméno uklouzlo ze rtů, Dan se zamračil a otázal se:

„Jestliže jste znal mé jméno, proč jste mě stopoval?“

„Vás jsem nestopoval,“ odpověděl vztekle Calder.

„Takže jste se sem připlazil jen tak z legrace? Kamaráde, já vím, co jste měl za lubem! Poslal vás ten dlouhán, abyste si na mě počíhal.“

„Jaký dlouhán?“ tázal se nechápavě Calder.

„Ten, co mě v Morganově salooně praštil židlí,“ odpověděl Dan. „Něco vám řeknu. Teď mě odvedete do svého tábora. Musím si s tím dlouhánem něco vyříkat.“

„Pane bože!“ zvolal šerif. „Vy stopujete Jima Silenta!“

Dan na něho pátravě pohlédl bystrýma hnědýma očima, které neuměly klamat a odpověděl:

„Stopuji muže, který vás za mnou poslal.“

Calder rychle rozepnul košili a ukázal její vnitřek. Měl tam připevněný odznak šerifa.

„Jmenuji se Tex Calder!“

To jméno mělo tehdy kouzelný zvuk po celé té nesmírné rozloze horské pouště. Dan se usmál a zdálo se, že omládl o deset let. „Postav se za mě, Barte!“ přikázal. Pes nevrle uposlechl.

„Hodně jsem o vás slyšel, Texi Caldere,“ řekl a podal mu ruku. Jejich pohledy se setkaly. Zračila se v nich vzájemná úcta. „Je mi moc líto, co jsem provedl,“ dodal.

Zvedl revolver a podal jej rukojetí napřed šerifovi. Ten ho pomalu zasunul do pouzdra. Bylo to vlastně poprvé v životě, kdy mu byl revolver odebrán.

„O kom jste to mluvil před chvílí?“ zeptal se Dan.

„O Jimu Silentovi.“

Dan instinktivně sáhl k boku po revolveru. „O tom dlouhánovi?“

„Ano. O tom, s nímž jste zápasil u Morgana.“ V Danových očích se mihl opět žlutý ďábelský záblesk. „Měl jsem zato, že ten muž musí zemřít jen z jednoho jediného důvodu, ale vidím, že důvodů je více.“ Tex Calder zahájil palbu otázek. „Jak dlouho jste tady?“

„Asi den.“

„Viděl jste Silenta v tom vrbovém houští?“

„Ne.“

„Myslíte, že je dosud zde?“

„Ano.“

„Proč?“

„Nevím. Ale já zůstanu tady, dokud ho nenajdu.“

„Jak se dovíte, když odtud prchne?“ Dan byl v rozpacích. Pak odpověděl:

„Já nevím. Ale něco v mém nitru mi říká, že to poznám, až se bude ode mě se svými muži vzdalovat.“

„Takže, nějaký vnitřní hlas, ano? Instinkt, podobný čichu slídicího psa?“ podotkl Calder, ale v očích měl podivně vážný výraz.

„Den je skoro u konce. Neměl byste nic proti tomu, kdybych se tu s vámi utábořil?“

Každý kovboj v okruhu pěti set mil by se těšil ze společnosti muže tak obávaného, jako byl Calder. Dan přisvědčil. Vrátili se k šerifovu koni.

„Půjďme na mou mýtinu,“ pravil Dan. „Pes povede vašeho koně. Barte, veď ho!“

Vlčák popadl koňovy houpající se otěže do zubů a vedl ho. Calder jeho výkon užasle pozoroval, ale nic se neptal. Za chvíli se ocitli na malém volném prostoru porostlém suchou trávou, kde se pásł nádherný černý hřebec. Pohodil hlavou, takže mu část jeho dlouhé hřívy spadla mezi uši. Když spatřil Caldera, sklopil uši a zajiskřil očima. Když však vystoupil z vrboví Dan, zastříhal ušima a radostně zařičel. Calder pozoroval krásné zvíře s nadšením zkušeného jezdce. Satan nebyl přivázaný, sedlo i uzda ležely v rohu mýtiny. Bylo zřejmé, že kůň je miláčkem svého pána a že by ho neopustil. Calder pronesl několik něžných slov a přistoupil k němu, aby mu pohladil atlasovou šíji. Satan však zafrkal a uskočil, chvějíc se rozčilením.

„Jak můžete nechat tak divokého koně bez pout na předních nohou?“ tázal se šerif.

„Satan není divoký!“ odpověděl Dan.

„Vždyť ani člověku nedovolí, aby na něho sáhl.“

„Ale dovolí! Tiše, Satane!“

Když se šerif přiblížil, stál hřebec nehybně, ale z očí mu sršely blesky. Calder se zastavil:

„Ne. Raději ne. Spíš bych pohladil lva v cirkuse, než bych se dotkl toho černého d'ábla!“

Mezitím přivedl Bart Calderova poníka a šerif mu sundal sedlo. Sotva svého koně spoutal na předních nohou, překvapilo ho hlasité frkání. Když se otočil, viděl, že se hřebec vzpíná a bije kolem sebe předními kopyty a že na něho útočí to veliké černé psisko s vyceněnými tesáky. Vyděsilo ho pomyšlení, že by se vlčák zakousl do hrdla nádherného koně a sáhl po revolveru. Ale včas se vzpamatoval. Pán obou zvířat stál opodál se založenýma rukama a s úsměvem pozoroval jejich zápas.

„Proboha, co to je?“ vykřikl Calder. „Zastřelte toho vlka, nebo prokousne vašemu koni hrdlo!“

„Nechte je být!“ řekl Dan aniž otočil hlavu. „Satan a Černý Bart nemají nikoho, s kým by se bavili. Oni si jen tak hrají.“

Calder nad tím žasl, neboť zuřivý zápas byl opravdu jenom hrou. Psovy tesáky těsně mýjely šíji koně a kopyta vůbec neohrožovala poskakujícího vlka.

„Zakažte jim to!“ řekl posléze Calder. „Z takové nebezpečné hry jsem jenom nervózní. Není to pěkná podívaná!“

„Dobře,“ pravil Dan. „Nechte toho, kamarádi!“

Řekl to tiše, ale obě zvířata ihned přestala dovádět. Hřebec vztyčil hlavu a zdvihl ohon do výše, vlk přiběhl s vyplazeným jazykem ke svému pánovi.

Dan už si obou zvířat nevšímal a začal rozdělovat ohníček, na němž si chtěl uvařit večeři. Calder mu pomáhal. Šerif byl zamyšlený a občas upřel udivený pohled na hřebce nebo Černého Bárta. Oba muži zasedli mlčky k ohni a pojedli skrovnou večeři. Calderovi se hlavou honily myšlenky o tajemném muži a jeho dvou zkrocených zvířatech. Zkrocených, nebo ochočených? O žádném z nich se to nedalo říci a o Hvízdavém Danovi nejméně.

Náhle Dan přestal jíst a široce rozevřenýma očima se rozhlížel po houštině. Vlčák se k němu přiblížil a když si ho Dan nevšímal, tiše zakňučel a ulehl. Dan stále hleděl do vrbového houští. Soumrak houstl a Dan začal hvízdát smutnou melodii, ale tak tichounce, že nerušil večerní klid lesa. Tex Calder pozorně naslouchal. Cítil, že ta zvláštní melodie vyjadřuje touhu nesmírné horské dálavy, nelítostné pouště a bezmezného ticha a že Dan je součástí toho všeho.

Za Danem se objevil černý stín. Byl to Satan. Opřel nos o rameno svého pána a Dan, aniž přestal hvízdát, zvedl ruku a dotkl se Satanovy tlamy. Hřebec odešel do kouta mýtiny, kde ulehl. Vypadalo to skoro tak, jakoby si ti dva přáli dobrou noc. Calder už nesnesl další mlčení:

„Dane, musím si s vámi o něčem promluvit.“

„Jen mluvte, kamaráde!“

Pojedli společně u téhož ohně, pozorovali příchod noci, na důkaz přátelství si podali ruce, stali se z nich přátelé. Ale v hloubi duše byl Calder přesvědčen, že žádná lidská bytost nemůže být kamarádem tomuto muži. Byl to samorost, byl pánem té tiché pouště a lidskou společnost nepotřeboval. A přece, přesto všechno Calder pociťoval Danovu náklonnost a to, že ho připustil do své tajemné společnosti, ho hluboce dojímalo. Bylo mu tak, jakoby se spolčil s bludným větrem. Nevěděl, proč byl přijat do společnosti těch tří, ale stal se jejich kamarádem a věděl, co to znamená. V horské poušti, kde samotný člověk má větší cenu než společenské zvyklosti, se stávají konec konců i podivnější věci. Vždyť i dávní přátelé se mohou odcizit jediným slovem a zavilí nepřátelé se za jediný večer u táborového ohně mohou změnit v nerozlučné přátele. Calder se s přemáháním vrátil k věci.

„Dane, vy nevíte o jedné věci, týkající se Jima Silenta. Na jeho hlavu byla totiž vypsána odměna deset tisíc dolarů. Vyhlášky však nejsou dosud vyvěšeny.“

Dan pokrčil rameny a odpověděl:

„Já nejdu za penězi.“

Calder se zachmuřil a protože neměl rád plané řeči, pravil: „Podívejte, Dane! Když ho zabijeme, protože ho asi nikdo na světě nedostane živého, rozdělíme se o ty peníze.“

„Jestli na něho sáhnete, přestaneme být přáteli,“ řekl klidně Dan. Calder vyvalil oči:

„Když ho nechcete dostat, proč ho tedy stopujete?“ Dan se prstem dotkl svých rtů. „On mě sem udeřil pěstí.“ Odmlčel se a pokračoval hlasem, ze kterého šla hrůza: „Krev mi tekla z úst na bradu. Ochutnal jsem ji. Dokud ho nedostanu, nebudu schopen na něj zapomenout.“ Jeho oči zlověstně svítily.

„Nikdo mi na něj nesmí sáhnout. On je jen můj kořistí. Rozumíte mi?“

Ta otázka zněla nějakou chvíli Calderovi v uších. Pak vážně odvětil:

„Jistě a nikdy na to nezapomenu!“ Rozhodl se, že změní taktiku. „Ale s Jimem Silentem jsou i jiní muži, kteří vám budou bránit v přístupu k němu.“

„Je mi jich velice líto,“ odpověděl Dan. „Já proti žádnému z nich nic nemám, jen proti tomu dlouhánovi.“

Calder začal vysvětlovat:

„Copak nechápete, že zastřelíte-li některého z těch mužů, stane se z vás vrah, který musí být zákonně potrestán?“

„To celou věc hodně ztěžuje, vidíte?“ řekl živě Dan. „Já však doufám, že nebude třeba, abych zranil více než jednoho nebo dva z nich.“ Naklonil se ke Calderovi a pokračoval: „Budu mířit jen na ruce nebo na nohy. Nechci je zabít.“

Calder v zoufalství zdvihl ruce. Černý Bart přitom zavrčel a šerif pochopil, že mu Dan nikdy neporozumí.

„Už vás nemohu poslouchat,“ uzavřel Dan. „Musím jít prozkoumat houštinu.“

„Potmě?“ zeptal se Calder.

„Ano. Bart půjde se mnou. Tma mu nevádí.“

„Půjdu s vámi.“

„Ne. Byl bych raději sám. Mohl bych se s ním setkat!“ Mezitím co spolu mluvili, kolem se kvapem stmívalo. Oheň vyhasl a noc pohltila postavu muže a psa.

13/ POHOSTINNOST LUPÍČŮ

Když se Lee Haines toho večera vrátil do Silentova tábora, muži se ho vůbec na nic neptali. Otázky nebyly u psanců v oblibě. Sám Haines nevěděl o polovině mužů, sedících u kouřícího ohně, nic jiného, než jméno. Každý z nich chtěl zapomenout na minulost. Zmiňovali se o ní jen v nahodilých poznámkách, k nimž byla zřídka

kdy příležitost. Když Silentovi muži vyprávěli nějakou příhodu, vynechávali úmyslně všechna jména. Zpravidla začínali slovy:

„Slyšel jsem o jednom muži z ranče Circle Y, který jel kdysi...“

Patrně každý z nich sám byl „oním mužem z ranče Circle Y“. Proto Hainese pozdravili jen zabručáním, i když byl asi nejoblíbenějším členem tlupy. Tomu hezkému chlapíkovi byl nakloněn i vážný Jim Silent.

„Slyšeli jste dnes hvízdání?“ zeptal se Haines. Hal Purvis potřásl hlavou a Terry Jordan podotkl, že „bylo veliké štěstí, že ten Barry nezačal hvízdát.“

Haines pak mlčky večerel a napínal sluch, aby mu neušel příchod Kate Cumberlandové. Přesto první vyskočil Shorty Rhinehart a zvolal:

„Ve vrboví je kůň!“

„To je asi Silent?“ mínil Lee Haines.

„Šéf není tak hlučný, ten byl jel opatrněji,“ odpověděl Hal Purvis.

Praskot v houštině teď všichni zřetelně slyšeli.

„To je nějaké darebáctví,“ pravil rozčileně Rhinehart. „Někdo prozradil šerifům polohu našeho tábora.“

„Well!“ řekl s klidem Haines. „My dva to vypátráme.“

Vešli do vrboví. Rhinehart tlumeně klel.

„Neukvap se s tím revolverem!“ varoval ho Haines.

„Raději vystřelím dříve, než příliš pozdě.“

„Možná, že to není šerif. Kdyby nás totiž někdo hledal, určitě by nejel tak hlučně.“ Sotva to dořekl, objevila se Kate.

„Dívka! Pán bůh s námi!“ ulevil si Rhinehart.

„Ano, dívka!“ souhlasil Haines.

„Vraťme se do tábora!“

„Počkej, mně se zdá, že jede přímo k táboru. Zavedeme ji tam a řekneme jí, že patříme k mužstvu ranče Y Circle X a že jedeme na sever. Ona to vůbec nepozná.“

„Dobrý nápad!“ zasmál se Rhinehart a dodal:

„Už jsou to skoro tři měsíce, kdy jsem naposledy mluvil se ženou.“

„Hej, vy tam!“ zvolal Haines a postavil se s Rhinehartem před dívčina koně.

„Ó!“ zvolala Kate a prudce přitáhla otěže. „Kdo jste?“

„Je hezká!“ zamumlal obdivné Rhinehart.

„Patříme k mužstvu ranče Y Circle X a utábořili jsme se tady nedaleko na noc,“ odpověděl nenucené Haines. „Nezabloudila jste snad, slečno?“

„Myslím, že ano,“ vydechla Kate. „Domnívala jsem se, že projedu vrbovím ještě dříve, než se setmí. Chci najít muže, který jel tímto směrem.“

„Tak pojd'te s námi do tábora!“ zval ji bez okolků Haines. „Možná, že někdo z našich hochů vás uvede na jeho stopu. Jak vypadá ten člověk, kterého hledáte?“

„Jede na vraníkovi a často si hvízdá. Jmenuje se Barry. Říkají mu Hvízdavý Dan.“

„Můj bože!“ zašeptal Rhinehart v úžasu.

„Mlč!“ poručil tiše Haines. „Copak se bojíš ženské?“

„Stopovala jsem ho k jihu až sem a několik mil odtud jsem jeho stopu ztratila,“ pokračovala Kate. „Myslím, že jel dál vrbovím.“

„Neviděl jsem ho, slečno,“ řekl vlídně Rhinehart. „Ale pojed'te do našeho tábora. Možná, že ho některý z hochů zahlédl. Jak se jmenujete?“

„Kate Cumberlandová,“ odpověděla.

Rhinehart se širokým úsměvem smekl klobouk, podal dívce ruku a pravil:

„Jsem opravdu moc rád, že vás poznávám. Jmenuji se Shorty. A tohle je Lee. Chcete jet s námi?“

„Děkuji vám a vaše pozvání přijímám. Jsem docela unavená.“

„Nedělejte si starosti. My vám ukážeme cestu. Jeďte za námi!“

Vydali se na cestu vrbovým houštím. Kate je následovala asi šest yardů za nimi.

„Slyšel jsi její jméno?“ zašeptal Haines.

„Ano.“

„Je to dcera muže, který vychoval Hvízdavého Dana. Viděl jsem ji v Morganově saloonu. Možná, že jí někdo řekl, že Hvízdavý Dan stopuje našeho Silenta, ale ona nemá ani tušení, kdo jsme.“

„Necháme ji přitom, co?“

„To bych řekl. A teď ti povím ještě něco! Ta dívka hledá Hvízdavého Dana a pakliže se s ním setká, bude ho přemlouvat, aby se vrátil do domu jejího otce. Svede ho z naší stopy a to myslím nebude nikoho z nás mrzet, že ne?“

„Aha! Začínám tě chápat, Lee. Ty jsi byl vždycky chytrý!“

„Poslyš! Navedeme Purvise, aby jí řekl, že dnes večer slyšel nablízku nějaké hvízdání. Poradíme jí, aby zatím zůstala v táboře a vyjela, jakmile uslyší to hvízdání. Tak se s Hvízdavým Danem setká a odvrátí ho od naší stopy. Chápeš?“

„Ano!“ odpověděl Rhinehart.

„Tak běž co nejrychleji napřed a řekni to všechno v táboře!“

„No, jasně! Musím jim také říct, že patříme k mužstvu z ranče Y Circle X, že jo?“

Zasmál se a rozběhl se, pokud mu dlouhé nohy stačily. Haines počkal na Kate a ujišťoval ji:

„Všecko jde perfektně. Řekl jsem Rhinehartovi, co má dělat. Odběhl napřed do tábora. Teď vám nezbývá nic jiného, než zachovat klid. Jeden z hochů vám asi řekne, že jsme dnes večer slyšeli nějaké hvízdání poblíž tábora. Pak vás požádám, abyste zůstala v táboře, dokud se hvízdám zase neozve. Rozumíte mi? Pamatujte si, že se nesmíte na nic ptát!“

Všechno probíhalo ještě snadněji, než Haines doufal. Silentovi muži opravdu nic netušili. Její podvod byl konec konců bezvýznamný a každé podezření smazala její upřímnost, smích a půvab.

Jakmile dorazila do tábora, všichni se s ní rychle spřátelili. Zároveň se k ní chovali s patřičnou úctou a vlídnost a lidskost, které se v nich po celé měsíce skrývaly, náhle vyšly na povrch, zmírnily její strach a zaplavily jí pocitem bezpečí. Ti hoši byli rváči z přesvědčení i ze zvyku, ale teď se smáli a rozmlouvali s křehkou dívkou jako skuteční džentlmeni. Byli by se vzájemně pobili, než by dopustili, aby jí někdo ublížil. Odložili svou drsnou minulost i obavy před budoucností a ukázali jí to lepší, co se ukrývá v jejich srdcích. Na její počest byla vzkříšena zdvořilá slova, zrezavělá dlouhým nepoužíváním. Nastalo všeobecné, i když tajné upravování šátků na

hrdlech a výměna sebevědomých pohledů. Zdálo se, že jediný Lee Haines odolává dívčímu kouzlu.

Rudá záře na západě pomalu pohasínala. V táboře už nebylo jiné světlo kromě mihotavých plamenů, ozařujících dívčiny zlaté vlasy, nebo některou z hubených tváří tvrdých chlapíků, které ji obklopovaly. Záře plamenů jen občas dopadla na příšerný úšklebek Terryho Jordána a Kate se měla co držet, aby zůstala klidná.

Už byla temná noc, když se na mýtinu vrátil Jim Silent. Shorty Rhinehart a Hal Purvis mu vyšli rychle vstříc, aby mu vysvětlili dívčinu přítomnost a okolnost, že se všichni musí vydávat za mužstvo ranče Y Circle X. Jim Silent je mlčky vyslechl a zachmuřeně se přitom díval na Kate. Když jí byl představen jako jejich šéf, odpověděl na její dobrosrdečný pozdrav jakýmsi zabručením.

14/ DALILA

Lee Haines jí zašeptal do ucha: „To je ten muž. Ale nebojte se!“ Pak tlumeně pokračoval:

„Nelíbí se mu, že jste tady, ale až se dozví, proč jste přišla, bude stejně rád, jako my všichni.“

Silent na něho kývl a on se odebral k šéfovi.

„Co je to tady s tou dívkou?“ zeptal se úsečně Silent.

„Rhinehart ti to neřekl?“

„Rhinehart je cvok, jako vy všichni. Copak jsi se zbláznil, Hainesi, že jsi připustil, aby sem ta dívka přišla?“

„A co je na tom?“

„Vždyť si zapamatuje každého muže!“

„Pustil jsem ji do tábora, protože chce najít Dana a odvést ho pryč.“

„Žádná pošetilá dívka nedokáže svést takového muže z jeho cesty. To dokáže jen olovo.“

„Ale já ti říkám, že Dan je do ní zamilovaný,“ pravil naléhavě Haines. „Sledoval jsem to v Morganově saloonu. Ta si ho může otočit kolem prstu.“

Silentova zachmuřená tvář se trochu vyjasnila.

„Plavé vlasy a modré oči. Hm! Ty dokážou divy. No, snad máš pravdu. Co je to?“ Jeho hlas náhle ochraptěl.

Z houštin se pomalu vynořil rudý měsíc a jeho mlžný svit dopadl na mýtinu. Teprve teď bylo vidět hustý bledý dým táborového ohně. Stoupal přímo vzhůru a až nad houštinou jej rozfoukával noční vánek. Na vzdálených pahorcích zakvílel kojot a ještě než dozněl jeho nárek, ozval se z vrboví jiný zvuk – smutné vzdálené hvízdání.

„Podíváme se, jestli je to ten, kterého hledáte,“ pravil Lee Haines Kate, sotva zaslechl to hvízdání. „Půjdu s tebou,“ hlásil se Shorty.

„A já také!“ přihlásil se třetí muž. Provázela by je hned celá tlupa, avšak Silent tomu učinil přítrž:

„Vy všichni tady zůstanete. Půjde jen ta dívka a Lee. To stačí.“ Muži se vrátili s reptáním a Kate s Hainesem se ztratili v houštině.

„Tedy?“ zabručel Bill Kilduff.

„Rád bych věděl...“ začal Terry Jordan.

„Jděte k čertu s těmi hloupými otázkami!“ utrl se na ně Silent. „Uděláte to, co říkám, rozumíte?“

„Poslouchej, Jime!“ ohradil se Hal Purvis. „Ty si snad myslíš, že jsi pán a my tví otroci, ne?“

„Jsi na nás trochu příliš tvrdý,“ přidal se Shorty a zamračil se.

Řekli to dost důrazně a upřeně přitom hleděli na Silenta. Spustili pozvolna ruce k bokům s prstama připravenýma na spouštích. Silent se opřel svými širokými rameny o bok svého ryzáka a založil paže. Očima si pomalu měřil kruh mužů, spočívajíc na okamžik na každé tváři. Pod jeho chladným pohledem se muži stávali neklidnými. Shorty si posunul klobouk do týla a poškrábal se na čele. Terry Jordan se začal nervózně zabývat šátkem na krku. Každý z nich měl příležitost oddálit ruku od revolveru. Silent se pousmál a sarkasticky pravil:

„Jste opravdu statečné a oddané mužstvo! Potrhli psanci, kteří dovolí plavovlasé dívce, aby si z nich dělala blázny. Ty, Shorty Rhineharte, ty bys podřízl krk tomu, kdo by se jen křivě podíval na

Katinku Cumberlandovou, vid'?' A ty, Purvisi, ty bys na mě nejráději skočil, ne? A tobě taky učarovaly ty modré oči, Jordáne?'

Ještě než některý z oslovených mohl odpovědět, pokračoval Jim důrazně:

„K čertu! Může si nějaká holka tropit šašky z pěti chlapů? Ne, vy nejste chlapi, vy umíte jezdit jen na dřevěných koních!“

„Tak co chceš, abychom dělali?“ zabručel snědý Billy Kilduff.

„Abyste, dokud mluvím, drželi hubu. To bych rád, abyste dělali!“

V Silentových očích se zračil vztek. Poškubával rukama a bylo jasné, že nemá daleko ke střelbě. Muži se zalekli a Silent spokojeně pokračoval:

„Ted' vám povím, co uděláme. Půjdeme za Hainesem a za tou holkou. Jestliže se setkají s Hvízdavým Danem, obklíčíme ho a nasypeme do něho olovo!“

„To neudělám ani za milión dolarů!“ přerušil ho Hal Purvis.

„Ani za tisíc let!“ přizvukoval Terry Jordan.

Silent si změřil oba muže přísnýma očima. Vytušil, že jsou připraveni k odporu a s klidem se zeptal:

„Proč ne?'

„Protože bychom se nezachovali poctivě k té dívce,“ odpověděl Rhinehart.

„Purvisi!“ uhodil Silent na toho malého jedovatého střelce, o kterém věděl, že je vůdcem vzbouřenců. „Kdyby se na tebe vrhal vzteklý pes, nestřílel bys jen proto, že na tebe hezká dívka volá, abys to nedělal?'

Všichni na sebe vrhli bleskové pohledy, ale nevěděli, co odpovědět.

„A je nějaký rozdíl mezi Hvízdavým Danem a vzteklým psem?'" pokračoval Silent. Stále mlčeli.

„Já vám říkám, hoši, že spíš svedete blesk z jeho dráhy, nebo slídícího psa ze stopy, než se zbavíte Hvízdavého Dana. A až se s ním střetneme, na to nechci ani pomyslet. Vzpomínáte si, co provedl s těmi čtyřmi dolary, než dopadly na zem?'

„Šéf má pravdu,“ zabručel Bili Kilduff a sklopil oči. „Bud' Dan nebo my! V těchhle horách není dost místa pro všechny!'

Před Danem, který kráčet houštinou, šel neslyšně veliký vlčák. Celou hodinu už putovali vrbovým houštím a Dan se rozhodl, že se vzdá dalšího pátrání. Avšak před svým pánem se najednou objevil Bart, který se vrátil z jedné ze svých tichých pochůzek, a tlumeně zakňučel. Dan se otočil, uvolnil revolver v pouzdře a za měsíčního svitu následoval Barta stínem vrbových. Pohyboval se skoro tak tiše, jako zvíře plížící se před ním. Bart se posléze zastavil a vztyčil hlavu. V tom okamžiku zahlédl Dan muže a ženu přicházející k němu. Ženě dopadl na tvář měsíční svit a Dan ihned poznal Kate, kterou provázel Lee Haines a zvolal:

„Stůjte! Už ani krok!“

...následovaly dva ohnivé záblesky a bolestný výkřik,

Lee s revolverem v ruce uskočil za strom. Dan vyšel oběma vstříc. Těsně vedle něho šel Bart a tiše kňučel.

Zdálo se, že si Dan nevšimá Hainesova revolveru. Choval se jako vítěz a vyzval Hainese:

„Jděte támhle na stranu mýtiny!“

„Dane!“ zvolala Kate, běžíc k němu s otevřenou náručí.

Zastavil ji posunkem s očima upřenýma na odcházejícího Hainese.

„Barte, hlídej ho!“ poručil psovi.

Černý vlčák se rozběhl k Hainesovi a se zuřivým vrčením se mu schoulil u nohou. Lee strčil revolver do pouzdra, založil ruce a

obrátil se k Danovi zády. Dan se podíval na Kate. Když se jejich oči setkaly, ulekla se. Očekávala sice, že to nebude snadné přemluvit ho, ale náhle měla pocit, jakoby mu byla úplně cizí.

„Jak to, že přicházíš s tímhle člověkem?“ zeptal se Dan.

„Je to... je to můj přítel!“

„To sis zvolila podivné místo k procházce s přítelem.“

„Dane, on mě sem přivedl, abych tě našla.“

„On že tě sem přivedl?“

„Ano, copak jsi mi nerozumněl?“ V Danových očích se mihl žlutý záblesk.

„Až budu takového přítele potřebovat, zajdu si pro něho s revolverem! Podíval jsem se mu do očí a on uhnul pohledem.“

Kate udělala prosebný posunek, ale Danův hlas tím nezmírnila.

„Co tě sem přivádí, Kate?“

Každé jeho slovo ji zraňovalo. Mlčela.

„Jsi nemá, Kate? Proč jsi přišla?“

„Abych tě odvedla domů, Dane.“

„Já jsem doma.“

„Co tím chceš říct?“

„Tady je střecha mého domu,“ pohodil rukou směrem k obloze, „horské průsmyky jsou dveře a země je mou podlahou.“

„Ne, ne! My na tebe čekáme na ranči!“ Pokrčil rameny.

„Dane, tahle stezka je divoká a nemá konce!“

„Možná. Já však vím, že mě dovede k Jimu Silentovi a tamhleten chlapík mi pomůže.“

Obrátil se k Hainesovi, když Bart najednou tlumeně zavrčel. Dan strnul a se vztyčenou hlavou napjatě naslouchal, ačkoliv Kate nic neslyšela. Stála od něho necelý yard a přece se jí zdálo, že je dělí tisíce mil. Byl k ní otočený celou tvář a nato žluté světlo v jeho očích snad nikdy nezapomene. Hlasitě zašeptala:

„Dane!“

„Dalilo!“ zasyčel Dan a bleskově skočil do stínu vrb.

Vtom zahlédla odraz měsíčního světla na hlavní jeho vytaženého revolveru. Pak následovaly dva ohnivé záblesky, bolestný výkřik, náraz kulky o kov a šest výstřelů vypálených z houští.

„Dalila“ znělo jí v hlavě a zapomínala na ostatní svět. Jako ve snách slyšela divoký křik a když se obrátila, spatřila Lee Hainese s revolverem v ruce. Snažil se k ní dostat, ale nemohl, protože mu v tom bránil Bart. Plnil rozkaz i za Danovy nepřítomností, choulil se Hainesovi u nohou a zlověstně vrčel. Teď přiběhli na mýtinu muži. V dálce mezi vrbami se ozval ostrý hvizd. Bart opustil Hainese a rozběhl se do tmy za Danem.

Tex Calder měl lehký spánek. Léta strávená v neustálém nebezpečí v divočině zbystrila jeho sluch natolik, že slyšel všechno i ve spánku. Pyšnil se tím, že ho nemůže nikdy nic překvapit. A proto, když ho jakási ruka lehce uchopila za rameno, zaklel, posadil se a chopil se revolveru. Měl tak stisknuté zápěstí, že mu okamžitě ochrnuly prsty. Nad ním se skláněl Dan:

„Probud'te se!“

„Co se děje...“ vydechl šerif. „Pohybujete se jako stín, neděláte žádný hluk.“

„Probud'te se, chci s vámi mluvit.“

„Už jsem vzhůru, co se stalo?“ Nastala krátká pomlka.

Na druhé straně mýtiny vyl Černý Bart na měsíc. Byl velmi blízko, ale vyl tlumeně, takže se zdálo, jakoby ve veliké dálce nařikal bludný duch mezi nebem a zemí.

Dan však nepromluvil. Místo toho vyskočil a nervózně chodil sem a tam. V patách za ním se plížil vlčák se skloněnou hlavou a svěšeným ohonem. Calder poznal, že ten mladý podivín je v jakési

tísni a obrátil se k němu o pomoc. Zdržel se však zatím jakýchkoli otázek.

Když je dobytkář na pochybách, stočí si cigaretu. Calder udělal totéž. Kouřil a čekal.

„Kolik je vám let, Caldere?“

„Čtyřicet čtyři!“

„To je docela slušný věk. Už byste mohl vědět něco o životě.“

„Hm!“

„A co o ženách?“

„Vida!“ pravil Calder.

„Tak například všichni divocí koně jsou z jednoho těsta,“ pokračoval Dan. „Všichni jsou podlí. Jsou ženy také takové? Jsou stejné?“

„Jak to myslíte, stejné?“

„Jako Dalila. Je možné jim důvěřovat?“

„Někteří muži to říkají.“

„Já myslel, že jedna je jiná.“

„To si myslíme všichni. Ta jedna je vždycky dobrá, krásná, milá a ty ostatní jsou d'áblice.“

„Ano, ale tahle...“ Dan se odmlčel a začal pěsti. „Copak vám udělala?“

„Ona...“ opět se odmlčel a když promluvil, už se mu hlas nechvěl. S bolestným přízvukem řekl: „Podvedla mě!“

„Kdy? Snad jste se s ní nesetkal dnes v noci...“

„Texi!“

„Ano?“

„Je to... je to hrozné!“

„Hm. Ted' ano. Ale zapomeňte na ni, Dane. Hory, poušť a především čas... to všechno člověka vyléčí.“

„Já nebudu vyléčený ani za sto let, Texi!“ Calder čekal zvědavě na vysvětlení.

„Když na ni pomyslím, slyším hudbu. Můj bože, Texi, co mám dělat?“

Dan se posadil vedle šerifa a ten mu soucitně položil ruku na hubené snědé prsty. Opětovaly její tlak pevným stiskem. „Zapomeňte na ni!“

„Když ona je tak krásná, Texi!“

„Ano, ale teď už na ni nemyslete, chlapče!“

„Má oči jako tůně v noci a vlasy zlaté jako zralé obilí.“

„Už se jí nikdy do očí nedívejte, Dane a zlaté vlasy vzal čert!“

„Můj bože!“

„Texi, děkuji vám, že jste mě vyslechl. Chtěl jsem... musel jsem to někomu říct. To mlčení mě strašně trápilo. Ale ještě něco...“

„Ven s tím, hochu!“

„Dnes večer jsem vám řekl, že nemám nic proti žádnému muži, jen proti Jimu Silentovi.“

„Ano.“

„A teď nenávidím ještě jednoho člověka z jeho tlupy. Jednou mu zmáčknu hrdlo a pak jí ho hodím k nohám.“ Calder se otrásl hrůzou, ale nic na to neřekl. „Texi!“

„Ano?“

„Až ho uškrtním, přijde na řadu těch dalších pět chlapů, kteří viděli, jak mě podvedla. Texi – mám tady uvnitř peklo!“ Když ho Calder chvíli pozoroval, zahlédl v jeho očích chladnou nelidskou zášť.

Odvrátil hlavu.

15/ SILENT A HAINES

Když Dan zahvízdal a Černý Bart odběhl, vzpamatovala se Kate ze svého omámení. S očima plnými slz se rozběhla k vrbovému houští, volajíc Dana. Ale Jim Silent byl skokem u ní a popadl ji za rameno. Vykřikla a marně se mu bránila.

„Zůstaňte stát, hoši!“ zvolal Silent. „Je jako pes, který kouše i v běhu. K čertu, stůjte tiše, děvče!“

Vtom mu sevřel rameno Lee Haines a bylo vidět, že dychtí po výstřelu:

„Pusť ji, Jime!“

Silent opětoval jeho zuřivý pohled, levou rukou svíral dívčina zápěstí a pravou sáhl po revolveru:

„To mě ani nenapadne, Lee!“

„Zatracenej chlape, povídám ti, abys ji pustil!“

„Lee, ty víš, že si dám od tebe leccos líbit, ale teď...“

A přece nevytáhli revolvery, protože věděli, že by to znamenalo jistou smrt pro oba. Billy Kilduff skočil mezi ně, odstrčil je a vykřikl:

„Vy blázni! Copak nemáme dost jiných starostí? Terry Jordan má prostřelenou ruku.“

Kate se vzpírala Silentovi ne proto, aby utekla, ale aby se dostala blíž k Hainesovi. Chvějícím se hlasem řekla:

„Tak to je vaše přátelství? Přivedl jste mě sem jako návnadu pro Dana? Poslouchejte mě, vy všichni! Dan vám teď unikl, ale on se vrátí. Pamatujte si to, protože on na vás nezapomene!“

„Tak jsi to slyšel?“ zeptal se Silent Haines. „Ještě chceš, abych ji pustil?“

„Jíme, tys nepodvedl jen tu dívku. Ty jsi podvedl i mě a já ti to dříve či později vrátím!“

„Jsem ochoten si to s tebou rozdat ve dne i v noci, v zimě nebo v létě. Rhineharte a Purvisi, odved'te tu dívku zpátky na mýtinu!“

Purvis dosud hleděl na svoji ruku, z níž mu před chvílí Danova ruka vyrazila revolver. Ještě stále ho z toho mrazilo a pociťoval jakousi pověřčivou hrůzu. Když odcházeli s Kate, Haines už nic nenamítal. Teď, když nebyl zaslepen hněvem si uvědomil, že by bylo pošetilé, se porvat se Silentem za přítomnosti ostatních.

„Vraťte se všichni na mýtinu. Musím si s Leem o něčem pohovořit,“ řekl Silent.

Bez řečí uposlechli a šéf se obrátil ke svému zástupci. Chvíli na sebe mlčky hleděli. Potom Silent podal Hainesovi pomalu ruku a mírně pravil:

„Lee, jsem ti dlužen omluvu, uvědomuji si, že se ti musím omluvit.“

„Nemohu tvou ruku přijmout, Jíme.“

„Chápu, že máš důvod se hněvat, Lee. Možná jsem se unáhlil, ale nechtěl jsem tě podvést. Chtěl jsem se zbavit Hvízdavého Dana a neuvědomil jsem si, že jsi ochráncem té dívky.“

Haines upřeně hleděl na svého šéfa.

„Kdybych ti tak mohl číst myšlenky! Ale chci věřit, že jsi se unáhlil.“

Pomalu podal Silentovi ruku. „Co teď bude s tou dívkou, Lee?“

„Pošlu ji zpátky na ranč jejího otce a navedu ji na správnou cestu zpátky.“

„Copak nechápeš, že to nejde?“

„Proč ne? Děláš si snad ze mě legraci?“

„Mluvím s tebou na rovinu. Pustíme-li tu dívku na svobodu, všechny nás prozradí a uvede obyvatele celého okolí na naši stopu.“

Haines na něho tázavě pohlédl. Jim pokračoval: „Jestliže ji nemůžeme pustit na svobodu, nezbyvá nám nic jiného, než ji vozit stále s sebou, ať se hne kamkoliv.“

„Proboha řekni mi, ty nevidíš jinou možnost?“

„A ty snad ano?“

„Ovšem. Může slíbit, že nic neprozradí.“

„Skvrny na levhartově kůži není možno změnit, Lee. A stejně tak není možné přimět ženu, aby zachovala tajemství.“

„A jak chceš s sebou vozit dívku?“

„To nebude dlouho trvat. Až uděláme práci, která připadá na osmnáctého, odjedeme dál na jih a tam ji pustíme.“

„A neublíží jí nikdo, pokud bude s námi?“

„Ruku na to, Lee.“

„A jak s námi pojede?“

„V ženských šatech samozřejmě ne. Už jsem to uvažil. Koupil jsem v Elkheadu novou výstroj pro Purvise – kalhoty, košile a všechno ostatní. Purvis je malý. Jeho oblek se jí bude hodit.“

„Opravdu není jiné východisko?“

„To nechám na tobě. Bůh ví, že se mi příliš nechce vláčet s sebou ženskou.“

Když se vraceli k mytině, dohodli se o podrobnostech. Silent měl odvést muže stranou a vysvětlit jim svůj úmysl. Haines měl dívku poučit o tom, co má dělat. Právě když došli k táboru, uchopil Silent Hainese za rameno a zastavil se:

„Jedno nepochopím, Lee. Jak se Hvízdavému Danovi podařilo uniknout. Vsadil bych se o tisíc dolarů, že se skácí ještě dřív, než se dotkne revolveru. A co se nestalo! Jen vytáhl Hal Purvis revolver, už

mu ho Dan vystřelil z ruky. Nikdy jsem neviděl tak rychlý výstřel. Ruka se mu jen kmitla. Ten pohyb byl okem nepostřehnutelný a v následující vteřině jeho revolver spustil.“

Hleděl na Leea s jakousi hrůzou.

„Silente, můžeš mi vysvětlit, jakým způsobem slétne blesk z oblohy?“

„Ovšemže ne.“

„Nežádej mě tedy, abych ti vysvětlil, jak unikl Dan. Jednu chvíli jsem zaslechl, jak mluví s Kate a v následující vteřině se ozvaly dva výstřely. Když jsem se obrátil, byl pryč. Ale on se vrátí, Jime. Ještě s ním nejsme hotovi. Tobě i tvým lidem uklouzl jako voda ze síta, ale my mu tak lehce neuklouzneme.“

Silent hleděl před sebe se sklopenou hlavou.

„Dan měl tu dívku rád, Lee?“

„To přeci každý viděl.“

„Snad se tedy Dan příliš neukvapí, pokud bude Kate s námi. Vidíš, to je zase jeden důvod, proč Kate musí zůstat u nás. Už je na čase, abychom se vystěhovali z toho vrboví. Až se Dan s námi příště setká, už nebude tak zaražený. Bude rychleji myslet a ještě rychleji střílet. Musíme brzy udělat dvě práce: vybrat peněžní zásilku firmy Wells a Fargo a zbavit se Dana. Pro nás dva totiž není svět dost veliký, abych v něm mohl být zároveň já a on.“

16/ MY TŘI

Na mýtině se Dan a Tex Calder zahalili opět do příkrývek. Dan však neměl na spánek ani pomyšlení. Když se ozvalo Calderovo těžké oddychování, vstal a začal se procházet po druhé straně mýtiny. Při každém pohybu ho provázely dva páry žhavých očí. Černý Bart, který ho zpočátku sledoval, se teď posadil a pozoroval svého pána zadumaným pohledem. Černý hřebec, ležící na zemi, stříhal ušima, jakoby očekával nějaký rozkaz. Jednou nebo dvakrát tiše zařičel. Dan se posléze posadil vedle Satana, opřel se rameny o jeho atlasový bok a objal jeho šíji. Několikrát ucítil na tváři horký

dech, to když kůň otočil hlavu a zvědavě se na něho podíval. Ale Dan mu nevěnoval příliš pozornost, ani když mu hřebec zařičel do ucha zřetelnou otázkou. V srdci měl podivný tupý pocit, který mu bral všechnu sílu. Ani si nevšiml, že Bart vklouzl do stínu vrbov.

Za chvílku se dotklo něco studeného jeho brady. Zadíval se do Bártových žlutozelených očí. Ten, udýchaný od běhu, upustil z tlamy nějaký předmět, který padl Danovi do klína. Byla to rukavička Kate Cumberlandové. Jak se mu zdála malá, když ji stiskl svými dlouhými nervózními prsty! Sklonil se a vzal Bártovu huňatou hlavu do dlaní. Vlčák všechno jakýmsi tajemným způsobem pochopil!

Dan ochabl pod vlivem psího soucitu. Vlna žalu a veškeré slabosti zaplavily jeho duši. Na vlčákův lesklý čenich ukápla velká slza.

„Barte!“ zašeptal Dan. „Chceš, aby mi puklo srdce, kamaráde?“ A vlčák, aby se vyhnul velikým smutným očím svého pána, vtiskl hlavu do jeho náruče. „Dalila!“ zašeptal Dan.

Pak už nikdo z těch tří nevydal ani hlásku. Černý Bart se schoulil u nohou svého pána a usnul, občas však zvedl ucho, nebo otevřel oko. Byl na stráží proti nebezpečí, jemuž nerozuměl. I kůň zvedal hlavu a bystrým zrakem sledoval houštinu. Ale muž, za něhož hřebec i vlčák bděli, byl zasněný, ponořen do svého nitra, ve kterém nalézal svého největšího nepřítele. Seděli tak tiše a nehybně celou noc, zvířata na stráží proti větru a muž na stráží proti svému srdci. Před úsvitem Dan náhle vyskočil, přistoupil ke spícímu šerifovi, dotkl se jeho ruky, a když se Calder posadil, oznámil mu:

„Je čas vydat se na cestu.“

„Jak to? Neprohledáme houští?“

„Jim Silent tam není.“

Tex Calder vyskočil. „Jak to víte, chlapče?“

„Prostě vím, že už nejsou nikde poblíž.“

Tex se nedůvěřivě pousmál a dobromyslně odpověděl:

„To vám napověděl váš instinkt?“

„Instinkt?“ opakoval bezvýrazně Dan. „Nevím.“

Calder zvažněl.

„Dejme tomu, že máte pravdu. Mohli bychom alespoň zajet na břeh řeky a podívat se, jestli v písku nejsou čerstvé stopy. Jestliže se

Silent vydal dnes ráno na cestu, přebrodil řeku a zamířil k železniční trati.“

Nalezli tam sedm zřetelných koňských stop.

Během dvaceti minut posnídali a nasedli na koně. Slunce ještě nevyšlo, když vyjeli z vrboví a přiblížili se k široké, mělké kotlině řeky. Na jaře, když na horách tál sníh, zaplnilo se koryto řeky žlutou bystřinou. Avšak v suchém ročním období se řeka proměnila v kalný potůček, vinoucí se písčinami. Jeli ostrým klusem po břehu řeky až do vzdálenosti půl druhé míle. Černý Bart, který před nimi běžel klouzavým vlčím klusem, se náhle zastavil. Dan pobídl Satana a hřebec se dal do rychlého cvalu, takže Calderův pony mu nestačil. V místě, kde kůň zastavil vedle vlčáka, našli sedm zřetelných

koňských stop, které vedly k břehu říčky a křížily kotlinu. Calder se s údivem obrátil k Danovi:

„Měl jste pravdu, odjeli. Ale jak to, že se váš pes zastavil právě u těchto stop. Jak ví, že stíháme Silentovu partu?“

„Nevím,“ odpověděl Dan. „Asi to jen tuší.“

„Jisté je, že nemají velký náskok,“ pravil Calder. „Pusťme se po jejich stopě a před večerem je dohoníme.“

„Ne!“ odporoval Dan. „Nedohoníme je.“

„Proč ne?“

„Viděl jsem Silentova koně a jel jsem na něm. Jestliže ostatní z jeho tlupy mají taky takové koně, vy byste je na svém poníkovi nikdy nedohonil.“

„Dnes možná ne, ale během dvou dnů je dohoníme.“

Vydali se napříč kotlinou po stopě Silentových koní. Šerif byl přesvědčen, že psanci se rozjeli přímo k dráze. A proto, když stopu sedmi kom ztratili, dali se tím směrem. Jeho domněnku potvrdili dva kovbojové, kterých se ten den ptali, i muž, jedoucí v zaprášeném vozíku. Oba muži zahlédli rychle jedoucí skupinu jezdců, ale každý z nich ji viděl asi dvě hodiny před Calderovým a Danovým příjezdem. Ty zprávy šerifa povzbuzovaly tak, že svého koně pobízel ke stále větší rychlosti. Avšak odpoledne, i když Satan nejevil skoro známek únavy, byl Calderův pony tak zemdlený, že bylo nutné vrátit se k normálnímu klusu.

17/ PARDÁLOVA TLAPA

Nastal večer a Silentova tlupa nikde. Za setmění se přiblížili k domu ukrytému mezi topoly. Rozhodli se, že tady přespí, protože Calderův pony byl u konce svých sil. Na jejich zavolání vyšel z domu asi padesátiletý muž a ukázal jim cestu ke stáji. Zatímco sundávali sedla z koní, představil se jim jako Sam Daniels, ale na jména svých hostů a cíl jejich cesty se neptal. Oni sami mu o sobě nic neřekli. Daniels si zálibně prohlížel Satana. A zatímco mu Dan

třel nohy s péčí v těchto končinách neobvyklou, natáhl dobytčář ruku, aby pohladil hladké plece Danova hřebce.

Calder, který stál poblíž, mu odrazil ruku a odstrčil ho.

„Co do mě strkáte, co se děje?“ zvolal Daniels.

„Ten kůň se jmenuje Satan. Když se ho dotkne někdo jiný, než jeho majitel, okamžitě poznáte, že je hoden svého jména,“ varoval ho Calder.

Než se Daniels zmohl na odpověď, dopadlo světlo jeho lucerny na Černého Bárta, který se doposud skrýval v šeru. Ted' se však objevil ve dveřích stáje. Dobytčář zat'ál zuby a pleskl se do stehna, ale revolver při sobě neměl.

„Ohlédněte se! Stojí za vámi vlk!“

Sáhl po šerifově revolveru, ale Calder mu v tom zabránil:

„Pomalu, příteli! To je kamarád toho koně. A není to vlk, alespoň jeho majitel to tvrdí. Přesvědčte se sám, jestli je divoký.“

Bart klidně vešel do stáje a schoulil se u hřebcových nohou.

Když oba hosté vešli do domu, Danielsova manželka je přivítala a zasedli ke stolu. Očekávali sice k večeři svého syna Bucka, ale protože bylo příliš pozdě, už jídlo neodkládali. Když byli skoro po večeři, vešel Buck a hlučně za sebou přirazil dveře. Nedbalým pokynem ruky pozdravil cizince a zasedl ke stolu. Jeho matka před něho mlčky postavila jídlo. Nevysvětlil, proč se opozdil a nikdo se ho na to neptal. Z chování otce bylo patrné, že hoch je živitelem rodiny. Byl to urostlý svalnatý chlapík s přímýma, černýma očima. Když se najedl, s nadšením se rozpovídal o koních, zvláště o jednom mustangovi, na němž předešlého dne závodil o sázku.

„Když mluvíme o koních Bucku,“ řekl jeho otec, „musím ti říct, že ted' máme v naší stáji vraníka, nad kterým bys užasl. Je vysoký nanejvýš patnáct stop, ale je krásný jako obrázek. A jistě je rychlý jako blesk.“

„Už jsem slyšel o velice rychlých koních, ale vsadím se, že můj starý Mike se vyrovná i nejlepšímu z nich,“ odpověděl Buck s jakýmsi opovržením.

A kromě toho koně je tu pes. Ale na mou duši, nikdy jsem ještě neviděl psa, který by se tak podobal vlku, jako on.

Buckovo chování se náhle změnilo. Začali s ním šít všichni čerti, ale snažil se vypadat normálně. Bloudil nedbale očima po stěně a netečně si hvízdal. Dan spustil ruku na rukojeť revolveru a Buck na něj ihned upřel bystrý zkoumavý pohled. Bylo jasné, že ho zmínka o vraníku a vlčákovi vzrušila.

Oba muži odešli po večeri do vykázaného pokoje. Nebyly tam postele, takže si přikrývky rozložili na podlahu. Dan otevřel okno a začal si hvízdát jednu ze svých divokých melodií. Calderovi připadalo, že ji místy přerušují tóny, jakási zvolám. Za okamžik se v okně mihnul nějaký tmavý předmět a Černý Bart dosedl tiše na podlahu.

Překvapený Calder potichu zaklel a zeptal se: „Co je zas tohle? Co tu chce ten pes?“

Dan mu pokynul, aby mluvil tišeji: „Ti Danielsovi, víte o nich něco?“

„Ne, proč?“

„Zajímají mě. To je všechno.“

„Není snad něco v pořádku?“

„Myslím, že ne.“

„Proč jste na toho vlka hvízdal? Jsem nervózní, když je mi nablízku. Jdi odtud, Barte!“ Vlk líně pohlédl na šerifa.

„Jen ho nechte! Jsem nesvůj, když Bárta nemám u sebe,“ řekl Dan.

Calder už nic nenamítal. Zahalil se zase do přikrývek a téměř okamžitě usnul. Jakmile Dan uslyšel pravidelné oddechování svého společníka, posadil se opět v přikrývkách. Bart se hned připlížil k jeho boku. Dan ho lehce popleskal po hlavě, ukázal na dveře a zašeptal:

„Hlídej!“

Pak ulehl a okamžitě usnul. Bart se mu schoulil u nohou s hlavou obrácenou ke dveřím.

Z ostatních místností v domě se ozývaly zvuky, svědčící o tom, že i Danielsovi se chystají spát. Pak nastalo několik hodin trvajících ticho. Ale v tom naprostém tichu, těsně před úsvitem, se začalo ozývat slabé skřípání, které se stále blížilo. Bylo jen sotva slyšitelné

a v dlouhých přestávkách. Avšak Bart, hned při prvním zvuku zvedl hlavu a upřel na dveře své planoucí oči.

Pak se ozval jiný zvuk, právě tak tichý a pravidelný. To se tiše otvíraly dveře. V úplné tmě, která vládla pokojem, by to žádný člověk nezpozoroval, ale vlk viděl zcela zřetelně. Na prahu se objevila postava. Byl to muž a držel v ruce zahalenou svítilnu. Ta však přece jen propustila jeden paprsek, který ozářil revolver. Černý Bart se už neslyšně plížil obloukem ke dveřím. Pes uhodl, že jeho spící pán je ohrožen. Podle příkrčené postavy a opatrné chůze poznal neomylně v muži nepřítele. Vetřelec udělal krok vpřed, pak ještě jeden.

Z šera pokoje vylétl černý stín a před vetřelcovým obličejem cvakly bílé lesknoucí se tesáky. Zdvihl ruku, aby si chránil hrdlo. Mocným nárazem psa byl muž vržen na stěnu, zuby se mu zaryly do paže a z ruky mu vypadl revolver. Muž ani vlk nevydali jediného zvuku.

Tex Calder už stál se zbraní v ruce, ale byl ještě příliš zmatený, než aby mohl přikročit k činu. Kdežto Dan mířil revolverem na ležícího Bucka Danielse. Pak stručně zavelel:

„Barte! Pryč od něho!“

Vlčák ustoupil a zakňučel s děsivou dychtivostí, protože okusil krev. Z dálky se ozval výkřik Sama Danielse. Dan sklonil revolver a poručil:

„Vstaň!“

Veliký chlapík vstal a opřel se o stěnu. Z pravé paže mu kapala krev. Stále mlčel a zrakem přeskakoval z Caldera na Dana.

„Texi, podejte mi kus té staré košile a miřte na něho, zatímco ho budu obvazovat,“ přikázal Dan.

Než se mohl Calder hnout, objevil se ve dveřích starý Daniels s těžkým koltem v ruce. Chvilku stál jako ochromený, pak s výkřikem zvedl revolver, ale byl o zlomek vteřiny pomalejší. Dan se rozmáchl a zasáhl starého dobytkaře do zápěstí. Revolver s rachotem dopadl na podlahu. Muž ho chtěl zvednout, ale Buck zabručel:

„Hraje skončena, otče. Ten starší je Tex Calder.“

Náraz vrhl muže na stěnu. Z ruky mu vypadl revolver...

Starý Daniels zbledl a zamrkal. To jméno ho zasáhlo jako rána do obličeje. Dan se k němu obrátil zády a zručně obvázal Buckovu rozervanou paži.

„Proboha, Bucku, co jsi chtěl dělat?“ zabědoval starý Daniels.

„To, co bys udělal ty, kdybys k tomu našel odvahu. To je Tex Calder a Dan Barry. Pronásledují velkého Jima Silenta. Chtěl jsem je svést ze stopy.“

„Jak to, že nás znáte?“ zeptal se Calder.

„Řekl jsem, co jsem říct chtěl a teď už ze mě nic nevytáhnete!“ odsekl Buck.

„On nás poznal, když jeho otec mluvil o Satanovi a Bártovi,“ řekl Dan Calderovi. „Možná, že patří k Silentově tlupě.“

„Bucku, proboha, řekni jim, že o Silentovi nic nevíš!“ zvolal zděšeně starý Daniels. „Vždyť by tě oběsili! Dopravili by tě do Elkheadu a obvinili jako jeho spoluvíníka!“

„Táto, ty jsi blázen! Já před nimi nekleknu, to neudělám!“

Calder, který mířil na mladého Danielse, odtáhl Dana stranou a zeptal se:

„Co s ním uděláme, Dane? Vzdáme se dalšího stopování a dopravíme ho do Elkheadu?“

„Ty chceš zničit toho starého?“

„Buck jistě patří k Silentově tlupě!“

„Ale, když chytíme Silenta, rozpadne se celá tlupa.“

„Toho chlapíka jsme ale přistihli při činu...“

„Je ještě mladý, Texi. Snad by se mohl polepšit, Myslím, že se Silentem není dlouho spolčený.“

„Nemůžu ho pustit, nemám důvod.“

„Já nemyslím na důvod, myslím na starého Danielse a jeho ženu.“

„A když ho pustíme na svobodu?“

„Zavážeš si ho nadosmrti.“ Tex se zamračil.

„K čertu! Tenhle kraj se jen hemží takovými tajnými společníky psanců. Ale, možná, že máte pravdu, Dane. Jen se na ně podívejte teď!“

Otec stál u syna a zahrnoval ho prosbami a Buck tvrdošíjně potřásl hlavou. Když už se vzdal veškeré naděje, přistoupil k nim Calder:

„Bucku, vy určitě víte, že byste mohl být oběšen za to, co jste tu dnes v noci provedl. A kdybyste nebyl popraven na základě soudního rozsudku, byl byste lynčován a nezachrání vás ani nejpevnější žalář.“

Buck zarytě mlčel. „No, kdybychom vás pustili na svobodu...“

Buck sebou trhl a zarděl se.

„Dan si myslí, že ještě není pozdě, že byste se mohl polepšit.“

Jestliže se odloučíte od Silenta a jeho party, dám vám příležitost. Záleží jen na vás.“

Ještě před chvílí byl Buck odhodlán k nejhoršímu, ale ta náhlá změna otřásla jeho hrdostí.

„Dane, už se rozednilo. Je na čase, abychom vyjeli.“

Kvapně svinuli příkrývky a prchali před přívalem vděčnosti, kterou je zaplavoval starý Daniels. Když už byli v sedlech, přiblížil se Buck k Danovi a chvějícím se hlasem plným studu a vděčnosti pravil:

„Nejsem dobrý řečník, ale... děkuji vám!“

Váhavě mu podal ruku, kterou Dan pevně stiskl a odpověděl:

„I můj kuň někdy klopýtne, ale to není ještě důvod, abych se ho zbavil. Přeji vám štěstí, kamaráde!“

Pobídl svého hřebce a ten se rozběhl za klusajícím ponyem Caldera. Buck nehybně stál a díval se za nimi.

Dan s Texem už jeli hodinu, když se nad pahorky objevilo slunce. Calder zastavil koně:

„Dane, vždycky jsem věděl, že s muži se dá zacházet dvojím způsobem. Sametovým nebo ocelovým. Já s nimi zacházel ocelově, ale teď začínám chápat, že je ještě třetí možnost. Tu bych nazval „pardálí tlapa“. Je to váš způsob. Je sametový a přitom skrývá ocelové spáry. Řekl bych, že je to skoro ten nejlepší způsob. Myslím, že teď by za vás Buck Daniels nasadil život!“

Ale to nic nemění na tom, že zákon je v horské poušti osamocen.“

„Vy jste byl vždycky sám a dvacetkrát jste zvítězil,“ odpověděl Dan.

„Ano, ale po jedenadvacáté mi to nemusí vyjít. V tomto kraji je hranice mezi úspěchem a nezdarem jen otázkou času, jehož je zapotřebí ke stisknutí spouště. A Jim Silent střílí rychle. On je zde vůdcem psanců. Pokud on nezmizí, můžeme postřílet třeba sto mužů a přece to zlo nevykořeníme. Ale k čemu tolik řečí? Až se utkám s Jimem Silentem a až sáhneme oba po revolverech, rozhodne se všechno v jedné vteřině. Najdu Jima někde mezi tímto vycházejícím sluncem a horami a pak jeden z nás zemře.“

Tato poslední šerifova slova přijal Dan jako samozřejmost.

V duchu si však pomyslel, že sám má na Jima Silenta mnohem větší nárok. A byl pevně rozhodnut uplatnit ho dříve, než se Silent stane jeho druhovi osudným.

Pobídl koně ke cvalu a vyjeli do jasného rána.

18/ PŘEPADENÍ VLAKU

Necelých dvacet mil od Dana a Caldera vyjížděl Jim Silent se svými šesti druhy na pahorek. Náhle zdvihl ruku a všichni se zastavili. Kate Cumberlandová změnila polohu v sedle, aby si trochu odpočinula a rozhlédla se z vrcholku skály po kraji. Ve vzdálenosti necelé míle protínala dráha jako stříbrný pruh hnědé pastviny a přímo před nimi se rozkládala nízká stanice se střechou z červených tašek. Právě před stanicí bylo vidět vedlejší kolej. Dívka se otočila směrem k psancům. Ti byli shromážděni kolem svého náčelníka a napjatě poslouchali jeho rozkazy. Z jejich nahodilých poznámek bylo Kate jasné, že v tomto místě má být přepaden vlak.

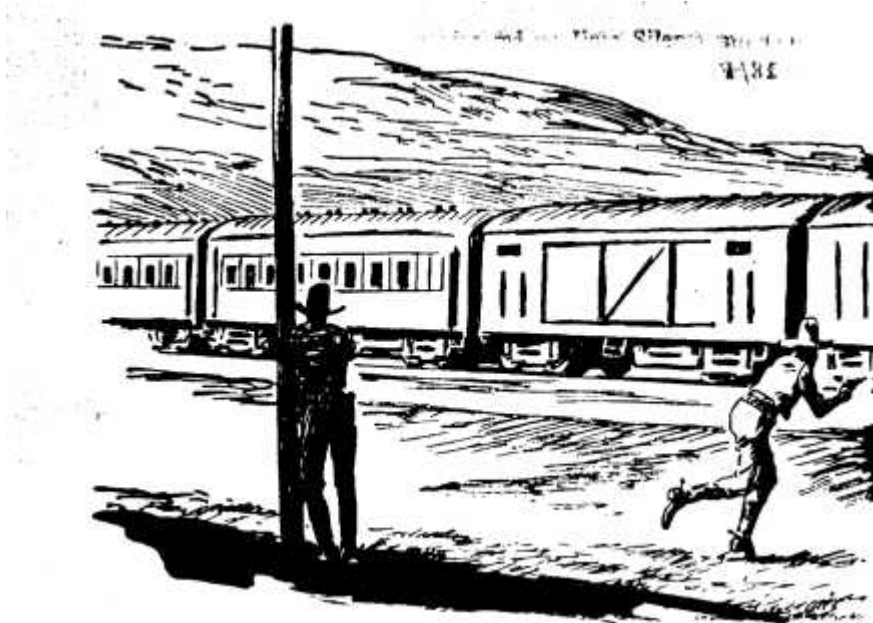
Zdálo se zhora nemožné, že by tak malá skupinka mužů zadržela vlak plný cestujících. Skoro jim přála úspěch, ačkoli to bylo proti jejímu dobrému vychování. Byl tu Terry Jordan, který se neohlížel na svou zraněnou paži, Shorty Rhinehart, který měl tvář ještě delší a smutnější než jindy, Hal Purvis, který se stále usmíval a kýval hlavou, Billy Kilduff s mohutnou hranatou hlavou, Lee Haines se světlehnědou kadeří na čele, který poslouchal Silenta s úsměvem jako dívku vypravující milostný příběh. A byl tu konečně i sám Jim Silent, obrovský, vážný a sebevědomý. Kate tušila, že těch šest psanců má cenu šesti set obyčejných mužů. Škoda jen, že jejich činy se neubíraly cestami spravedlnosti.

Z pochopitelných důvodů je nenáviděla. Ale nemohla v sobě upřít statečnou krev svého otce a s dychtivostí očekávala nadcházející nebezpečné střetnutí. Skončili poradu, zakryli si tváře maskami, Haines zahalil i dívčinu tvář a potom sjeli poklusem z pahorku.

Před stanicí se zastavili, ale zůstali sedět na koních. Lee Haines seskočil a hlučně zaklepal na dveře. Otevřel mu šedovousý muž, pokuřující z dýmky. Haines na něho beze slova namířil. Zřízenec rychle zvedl ruce do výšky, přitom mu dýmka vypadla z úst a rozbila se o práh.

„Je kromě vás v domě ještě někdo?“ zeptal se Haines.

„Ani živá duše!“ odpověděl s klidem zřízenec. „Jestli hledáte peníze, můžete obrátit dům vzhůru nohama a nenajdete nic, co by mělo nějakou cenu.“

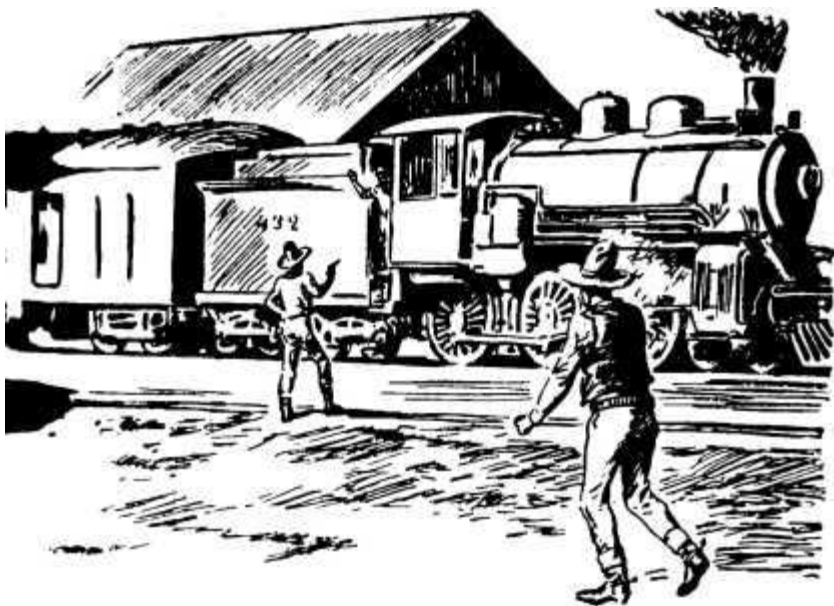

Silent s Hainesem se rozběhli k lokomotivě...

„Nechci peníze, chci vás!“ opáčil Haines. „Jste v naprostém bezpečí. Nežádáme od vás nic jiného než trochu ochoty. Obrátíte jenom výhybku a dáte znamení vlajkou, až vlak za několik okamžiků přijede. My se postaráme o ostatní. A ruce můžete dát dolů.“

Zřízenec spustil ruce. Rozhlédl se po maskovaných mužích, kteří seděli opodál na koních, pak se beze slova chopil praporku, ukrytého za dveřmi a vyšel z domu. Haines ho provázel k postranním kolejím, počkal, až obrátil výhybku a pak se s ním vrátil ke stanici, aby pohlídal, jestli dá správně signál „Stůj!“. Mezitím vešli do stanice dva jiní psanci, svázali telegrafistu a rozbili jeho přístroj, aby při přepadení vlaku znemožnili jakékoliv volání o pomoc. Purvis a Jordan, který v případě potřeby mohl střílet i levou rukou, přešli na druhou stranu kolejí a schovali se za násep. Měli za úkol střílet do oken stojícího vlaku, aby se nikdo nepokusil vylézt ven. Ostatní čtyři se rozestavili u kolejí podél stanice. Shorty a Billy se měli postarat o

to, aby nikdo z cestujících neunikl z vlaku a nepodnikl boční útok. Hainesovým úkolem bylo uhasit oheň na lokomotivě. A konečně Silent měl připravenou dynamitovou patronu, kterou chtěl roztrhnout pokladnu.

Nastalo dlouhé čekání. Průzračná jitra ve volné přírodě jsou jako sen a Kate se zdálo všechno neskutečné. Připadalo jí absurdní, že by v takový den mohlo dojít k tragédii. Marně přemýšlela, jak by tomu všemu zabránila. Čas se vlekl. Dvakrát si všimla, že se Silent podíval na hodinky a zamračil se. Vlak se nejspíš opozdil a možná, že se budou muset vzdát svého pokusu. Dívka se modlila, aby vlak vůbec nepřišel. Ale vtom zaslechla slabé hučení.

Zatajila dech a zpozorněla. Ne, nemýlila se. Ve vzduchu bylo něco jako chvění. To něco, bylo spíš cítit než slyšet. Viděla Hainese, jak se rozhlíží zastíněnými očima po trati, a když se podívala tím směrem, spatřila na obzoru drobnou mlhavou skvrnu. Byl to obláček dýmu, který se stále zvětšoval. Strážný se postavil ke kolejím.

Vlak se blížil. Lokomotiva se poněkud kymácela, protože půda pod koleji nebyla úplně rovná. Vtom strážný zamával praporkem. Udělal to na důrazný pokyn Hainesova revolveru, který by okamžitě spustil, kdyby neuposlechl. Kate zavřela oči a zatnula zuby. Ozval se

rachot, supění lokomotivy a skřípání brzd – potom výkřik a třesk několika výstřelů. Kate otevřela oči. Vlak zastavil na postranní koleji právě před ní.

Kilduff a Rhinehart se z náspu strefovali po řadě do oken pěkně umístěvanými výstřely. Nákladní vagóny zajely dál, než Silent předvídal. Ale s tím se nedalo nic dělat. Silent s Hainesem se rozběhli k lokomotivě.

Topič i strojvůdce seskočili a zvedli ruce nad hlavu. Haines na ně namířil a vyzval je, aby uhasili oheň. Tak mohl být vlak po nějakou dobu zadržen, aby se lupiči mohli vzdálit a získat náskok, než bude přivolaná pomoc. Haines již došel k lokomotivě. Silent běžel k prvnímu nákladnímu vagónu. Vtom se však dveře toho vagónu otevřely a v nich se objevili dva muži s namířenými puškami. Začali pálit a Jim Silent se skácel k zemi. Kate přihlížela, ačkoli by nejraději zavřela oči.

Ještě než Jim dopadl k zemi, vystřelil z revolveru, jeden z mužů zvedl s výkřikem ruce a v příštím okamžiku vypadl z otevřených dveří. Druhý muž zůstal na svém místě a střílel na ležícího psance. Ústí Silentova revolveru se ještě jednou zdvihlo a i druhý muž se zhroutil na podlahu vagónu.

Hlučný sykot páry nasvědčoval tomu, že se Hainesovi podařilo uhasit oheň na lokomotivě. Kate myslela, že ji klame zrak. Silent totiž vstal, bez jediné známky zranění. Běžel k vlaku a vskočil do prvního nákladního vagónu. Přitom překročil bezvládné tělo agenta firmy Wells a Fargo, které leželo vedle kolejí. Pak skopl z vagónu tělo druhého agenta, který dopadl tvář k zemi. A najednou se agent pracně vzepřel na ruce a na kolena a začal se plazit. Kate k němu přiběhla a poklekla vedle něho:

„Jste raněný? Kde?“

Muž klesl na levý bok a těžce oddychoval. „Kde máte ránu?“ opakovala Kate.

Agent chtěl promluvit, ale na rtech se mu objevila krvavá pěna. kale pochopila, že má prostřelené plíce.

Roztrhla mu košili a nahoře na prsou našla dvě rudé skvrny. z levé rány vytékal pramének krve a pravá se jevila jako malý bod uprostřed pohmožděnin. Už mu nebylo pomoci.

„Promluvte!“ naléhala dívka.

Zakoulel očima a chraplavým šepotem ze sebe vypravil:

„Se mnou je amen! Ten ďábel mě dostal. Hrál jsem s ním tak dlouho tu zatracenou hru – a teď si to odpykám!“

Tvář se mu zkroutila křečí.

„Co pro vás mohu udělat?“ zvolala Kate.

„Řekněte všem – celému světu – že jsem zemřel – statečně!“

Jeho tělo sebou škublo a v poslední smrtelné křeči jí sevřel ruku. Tím silným stiskem jakoby se tiše rozloučil se světem.

„Vybuchne dynamit! Rychle pryč!“ Na rameno jí dopadla silná nika, která jí postavila na nohy. Ohlédla se a spatřila Jima. Když vyskočila, ozvala se ve vagónu prudká detonace. Jedna stěna vozu se vyboulila, část střechy s praskotem odlétla a Silent vběhl do oblaku dýmu. Haines, Purvis a Kilduff hned přiskočili k vozu a odehnali od Silenta těžké sáčky s penězi, které jim podával.

Ukládali je do sedlových brašen koní, stojících před stanicí a za dvě minuty po výbuchu bylo po všem. Deset sáčků s penězi tak skončilo v rukou lupičů. Silent přivolal Terryho Jordána a Shortyho Rhineharta, poručil Kate, aby vsedla na koně a celá skupina se šíleným tryskem rozjela do úbočí pahorku. Teprve teď se za nimi rozlehl zmatený pokřik. Někteří cestující začali za lupiči střílet z pušek, které sebrali mrtvým strážcům, ale kulky se mýjely cíle. Malá skupinka jezdců už byla z dohledu.

Za pahorkem odbočili vpravo. Půl hodiny jeli neúnavně stejným tempem a když si byli jisti, že nejsou pronásledováni, zmírnili rychlost. Jim Silent se otočil v sedle a zvolal:

„Držte se za mnou! Jedeme do domu starého Saltona, kde si delší dobu odpočineme.“

19/ DAN JE TERČEM ŽERTŮ

Mnozí lidé poukazovali na šerifa Guse Morrise, že za svou desetiletou službu nezatlk jedině zločinecké eso. Někteří dokonce tvrdili, že se v Morrisově okrese lupičům dobře daří. Tito

nespokojenci však bývali umlčeni tou větší částí obyvatelstva, která by přísahala, že šerif je ten nejznamenitější chlapík na světě. U lidí byl v oblibě pro svůj nevyčerpatelný humor i pro lahodný baryton, kterým na požádání zazpíval veselé kovbojské písně a hlavně asi pro ležérnost, se kterou vykonával svůj úřad. Už měli dost šerifů ze staré školy, kteří žili zpravidla několik měsíců s revolverem v ruce a pak umírali v sedle za spravedlivou věc. Úřad šerifa nebyl nikdy žádoucím povoláním, dokud se o něj neucházel Gus Morris, kterého si zvolili prostě proto, že ho měli rádi.

Než se stal šerifem, míval store, krám se zbožím všeho druhu. Kromě toho vlastnil saloon a hotel. Ten hotel vedl jen podle jména. Skutečným správcem, účetním, kuchařem a někdy i bartenderem byla jeho dcera Jacquelina. Z počátku byl z celého hotelu jen s bídou navštěvován saloon, který však Jacquelina vlastní pílí přeměnila postupně v hotel, hostinec a krám. I když byl její otec ve službě, trávil většinu času v okolí hotelu. A bez ohledu na to, jaké vážnosti požíval jinde, ve svém vlastním domě nerozhodoval. Jediným zákonem tam byla Jacquelina.

Ten večer, kdy došlo k přepadení vlaku, vyšli ze stáje za tímto hotelem Dan a Tex Calder. Na místo zločinu dojeli až za dvě hodiny po odjezdu Silentovy tlupy. Topič i strojvůdce se zatím všemožně snažili rozdělat v promočeném žárovišti lokomotivy oheň a získat páru. Tex prohlédl oba mrtvé, vyslechl průvodčího vlaku a ochotné výklady rozrušených cestujících přerušil tím, že prostě obrátil koně a spolu s Danem odjeli. Celý den nepromluvil. Jeho pověsti byl zasazena citelná rána, protože lupiči provedli svůj čin právě v době, kdy jim byl na stopě. Teprve, když zavedli koně do stáje a odcházeli, se zeptal:

„Dane, víte něco o šerifovi Gusu Morrisovi?“

„Ne!“ Tak mě dobře poslouchajte a pamatujte si každé slovo.

„Neřeknu Morrisovi, kdo jsem a doufám, že mě nezná. Jinak mi zkazí hru. Jsem přesvědčen o tom, že je dohodnut s lupiči. Sázím se, že by viděl raději dynamitovou patronu než mě. Až přijdeme do hotelu, musíme mít na paměti, že nestíháme Jima Silenta ani nikoho z jeho party. Jsme prostě potulní kovbojové. Žádné otázky! Doufám, že se tam dovíme něco o tom, kde se teď zdržuje Silentova tlupa.

Možná to uhadneme z nahodilých poznámek. Na Morrisa si musíme dát pozor. Kdyby pojal podezření, dal by Silentovi zprávu, že jsme tady a nakonec by Silentova tlupa honila nás.“

V saloonu hotelu sedělo asi tucet dobytkařů. Jakmile Dan a Calder vstoupili do místnosti, vstal šerif, který až dosud seděl v čele stolu, pokynul jim a zvolal:

„Jak se máte, hoši? Ve vedlejší místnosti jsou ještě dvě prázdné židle. Máš ještě dva talíře, Jac?“

Když si šli Dan s Texem pro židle, všimli si, že šerif kývl na jednoho z mužů, sedících za stolem. A když se se židlemi vraceli, vycházel ten člověk jinými dveřmi z jídelny. Dan tiše prohodil ke Calderovi:

„Texi, když jsme šli pro ty židle, poslal šerif jednoho z těch hochů ven. Nemyslíte, že vás Morris poznal?“ Calder se zamyslel, pak potřásl hlavou:

„Nemyslím. Díval jsem se po něm jako ostříž. Když mě uviděl, ani nemrkl. A jestli mě poznal, je to největší herec na světě!“

„Dobrá,“ pravil Dan. „Ale tenhle dům se mi stejně nelíbí. Možná, že se opravdu mýlím, Texi, ale buďte v pohotovosti!“

„Nemějte obavy!“ odpověděl Calder s úsměvem. „A jak to bude s vámi?“

„Haló!“ přerušila ho Jacquolina, sedící na konci stolu. „Hleďme, kdo k nám zavítal!“

Měla příjemný hlas a její způsoby svědčily o tom, že po celý život žila mezi muži. Osvojila si jejich chování zároveň s onou přehnanou sebedůvěrou, kterou má žena ve společnosti mužů ze Západu. Modrýma očima se dívala upřeně na Dana a pokračovala:

„Jste daleko od domova, mladý muži?“

Muži u stolu, kteří chápali, kam tím škádlením míří, nebyli daleko od smíchu.

„Ano, velmi daleko!“ odpověděl vážně Dan.

Po té naivní odpovědi všichni u stolu zaječeli smíchy. Dan se rozhlédl s jakýmsi dětským úžasem. „Nenechte se vydráždit, Dane!“ zašeptal úzkostlivě Calder. Jacquolina, které se první žert vydařil, neměla v úmyslu přestat:

„Když máte tak pěkné velké oči, potřebujete už jen dlouhé vlasy, aby z vás byl dokonalý krasavec. To vám rodiče dovolují často se takhle toulat?“

Všichni přítomní napínali sluch, aby jim neušla odpověď a už předem se usmívali.

„Netoulám se často,“ odpověděl nevinně Dan. „A když, doprovází mě tady můj přítel. Stará se o mě.“

Následoval další hromový výbuch smíchu. Všem bylo jasné, že Jacqueline objevila greenhorna vzácného druhu. Světlovlasý kovboj, sedící vedle Jacqueline ji teď vystřídal a posměšně se Dana zeptal:

„A nemáte strach, chlapče, když někdy přijdete mezi muže?“

Dan se na něho usmál a vlídně odpověděl: „Možná, že ano!“

„To se teď určitě celý klepete,“ pokračoval za hlučného veselí.

„Ale ne, je mi docela dobře,“ odvětil rozvážně Dan.

Kovboj se zamračil tak, že by to zastrašilo i jankovitého koně.

„Co tím chcete říct? Vždyť jste právě prohlásil, že se mezi muži cítíte poněkud nesvůj?“

Poslední slova pronesl tichým táhlým hlasem, napodobujícím Danovu intonaci, čímž vzbudil novou slávu smíchu. Hvízdavý Dan se podíval na Jacquelinu a oslovil ji:

„Promiňte, slečno...“

Nastalo ticho. Muži nechtěli propást nic z toho rozkošného rozhovoru a čekali, že teď přijde něco, co překoná všechno dosavadní.

„Jen se nestyďte, mládenče, mluvte klidně, jako byste byl mužem. Já vám neublížím,“ řekla Jacqueline, stírajíc si slzy smíchu.

„Chtěl jsem se vás jen zeptat, jsou-li zde skuteční muži?“

Kovbojové se dali do smíchu, ale hned se zarazili a odmlčeli se. S úžasem se na sebe podívali.

„Vám se snad nezdají?“ zeptala se zvědavě dívka.

Dan zrakem přelétl tváře mužů, sedících za stolem:

„Nevím, jsou takoví divní.“

„Tiše, Dane, nechte těch řečí!“ prosil ho tlumeným hlasem Tex. „Popřejte jim té zábavy, nekažte nám to hned od začátku.“

„Říkáte, divní?“ opakovala Jacqueline a muži začali bruchet.

„No, když všichni nosí kolty tak strašně vysoko,“ odpověděl s úsměvem Dan. Hrobové ticho přerušil světlolasý muž: „Co tím, k čertu, chcete říct, člověče?“

Dan se opřel o levý loket, zatímco jeho pravice volně spočívala na okraji stolu a s vlídným úsměvem odpověděl:

„Možná byste mi to mohl vysvětlit vy, když to slečna neví. Zdá mi totiž, že všechny ty revolvéry nosíte spíš pro parádu, než k užítku.“

„Vy zatracené štěně...,“ začal světlolasý kovboj, ale větu nedokončil a zadíval se jako očarovaný na Dana, který ho přerušil. Jeho hlas byl stejně tichý, ale nabyl přízvuku, při kterém každý strnul. Na Danově tváři pohrával slabý úsměv, avšak světlolasého muže upoutaly hlavně jeho oči.

„Je možné, že se mýlím, kamaráde, a že mi budete moci dokázat, že váš revolver není pouhou ozdobou.“

To, co následovalo, bylo velmi podivné. Všichni přítomní věděli, že světlolasý kovboj, který se jmenoval Sandy, je statečný muž. Očekávali, že sáhne po revolveru. Ale nestalo se tak.

„Jak vidíte, všichni jsou žádostiví vašeho mužného činu, hlavně tuto dámu to nesmírně zajímá,“ pokračoval Dan jemným hlasem.

Ale světlolasý kovboj dosud nehnul ani prstem. Olízl si bledé rty. A pak! Sandy odvrátil pohled od Hvízdavého Dana. Ostatní se nestačili divit. Stalo se nemožné, Sandy zbaběle ustoupil! První se vzpamatoval šerif a ačkoliv se mu perlil pot, zavolał:

„K čemu to všechno? Hola, Sandy, nechte hádky s tím cizincem!“

Sandy se chopil příležitosti, která mu umožnila vyváznout se ctí. Opřel se opěradlo židle a prohodil:

„No dobrá, kamaráde! Nechci vám zničit nábytek. Neublížím tomu chlapci!“

20/ TEX CALDER STŘÍLÍ POZDĚ

Tím ovšem Sandy nikoho neoklamal. Všichni viděli, jak zbaběle ustoupil. Následovalo trapné ticho. Bledý Sandy zíral na stůl, aby se

vyhnul zrakům všech přítomných. Ale pod drsným povrchem Západu se skrývají základy dobrého chování i milosrdenství. Ticho přerušila Jacquelina vyprávěním dosti staré otřepané anekdoty, ale v té chvíli ji každý s povděkem uvítal. Ve všeobecném smíchu se mohl Sandy vzpamatovat a jeho tvář nabyla zase normální barvy. Pak se teprve rozproudila zábava.

„Jak jste to dokázal?“ zeptal se Calder zvědavě Dana. „Čekal jsem, že dojde ke střelbě!“

„Jak jste viděl, neudělal jsem vůbec nic.“

„Proč se tedy proboha Sandy zarazil, když sahal po revolveru?“

„Nevím!“ vydechl Dan. „Ale když jsem viděl, že sahá po zbrani, zatoužil jsem po jeho krvi. Chtěl jsem, aby po tom revolveru sáhl. Možná, že mi to vyčetl z očí a rozhodl se jinak.“

„Bezpochyby to tak bude,“ odpověděl drsně Tex Calder.

Muž, sedící na konci stolu po Jacqueline pravici se zeptal:

„Copak se stalo, Jackie?“

„Na to se mě neptejte! Ani se Sandymu nedivím, že ustoupil. Když si vzpomenu, jak se ten cizinec tvářil, tak je mi nanic, chápete?“

„Jak se tvářil?“

„Nevím, jak bych to řekla. Tak nějak hladově, rozumíte?“

Na chvíli se odmlčela a bylo zřejmé, že usilovně přemýšlí. Posléze se obrátila ke svému sousedovi s otázkou:

„Vy jste slyšel, že ten Hnědooký řekl, že ramenatý chlapík po jeho boku je jeho přítel?“

„Ano. Viděl jsem, že spolu přijeli. Ten druhý vypadá neoblomně, že?“

Jacquelina neodpověděla, ale za chvíli zvedla oči a dlouze hleděla na Dana. Když se večere chýlila ke konci, vstala a zamířila ke kuchyni. Ve dveřích se otočila. Dan, i když hleděl do talíře, vycítil, že ho někdo pozoruje. Setkali se očima a ona mu nepozorovaně naznačila, aby šel za ní. Chvíli váhal a pak odsunul židli. Vytratil se nenápadně, poněvadž Calder byl zabrán do hovoru se svým sousedem. Odešel za dům, kde jak tušil, dívka čekala.

„Mládenče, je ten muž, co sedí vedle vás, váš společník?“ zeptala se rozčileně, sotva se k ní Dan přiblížil. „Nevím!“ odpověděl

vyhýbavě. „Proč se ptáte?“ Pokračovala udýchaným hlasem: „Máte rychlého koně?“

„Nemůže být nad něj rychlejšího,“ usmál se Dan. „Nasedněte na něj a prchejte odtud. Možná, že vás budou pronásledovat.“

„Kdo?“

„To vám nemohu říct. Poslechněte mě! Jedte bez zastávky sto mil a ani potom se nezastavujte.“ Dan se na ni tázavě podíval.

„Nezdržujte se hovorem. Jestliže pasou po něm, odnesete to s ním.“

„Já tady zůstanu. Když jsou na mě zvědaví, klidně jim řeknu své jméno. Kdo jsou ti lidé?“

„To vám nesmím prozradit, ale jsou to pekelní darebáci. Víc vám neřeknu.“

„Rád bych je viděl. Třeba jsou to opravdoví muži.“

„Jsou to ďáblové! Kdybych vám jejich jména řekla, strnul byste hrůzou.“

„Nejsem strašpytel. Řekněte mi, kdo to je.“

„Nemám odvahu vám to říct.“

„Jen mluvte!“

Po krátkém váhání řekla:

„Dobře, povím vám to! Už kvůli těm vašim velikým upřímným očím. V domě je Jim Silent!“

Dan vyvalil oči a rozběhl se. Nikoli však ke stáji, nýbrž přímo k otevřeným dveřím hotelu.

V jídelně v té době vstali od stolu další dva muži, ale ostatní spokojeně seděli u čerstvě naplněných kávových koflíků a vyprávěli si různé příběhy. Mezi nimi i Tex Calder. Právě chtěl vstát od stolu, když hovor náhle jako na povel zmlkl. Muž z protější strany stolu upřeně hleděl na dveře a za šerifem zaduněl mohutný hlas:

„Texi Caldere, vstaňte! Došel jste na konec stezky!“

Calder vstal, obrátil se, odkopl židli a tvář v tvář se ocitl před

Jimem Silentem. Dlouhán se mračil, revolver měl však v pouzdře a rukama se lehce opíral o boky. Bylo jasné, že nepřišel vraždit. Chtěl podle zákonů Západu vybojovat poctivý souboj. Za ním se tyčila stejně impozantní postava Lee Hainese.

Zdalo se, že uplynula celá věčnost. V místnosti zavládlo naprosté ticho. Ruce přítomných strnuly ve vzduchu. Ústa otevřená v křeči se nezavřela. Hrobové ticho přerušoval jen odměřený tikot hodin. Bylo to neuvěřitelné, ale Tex Calder pocítil podruhé ve svém životě, co je strach.

To nebyl člověk, kdo stál proti němu, to byl jeho vlastní osud. Věděl, že kdyby se ještě, byť jen na minutu, vystavil Silentovu upřenému pohledu, podlehl by stejné bázlivosti, jako před chvílí ubohý Sandy. Copak on je bledý rozechvělý zbabělec? Stud, který v něm vzbudila tato myšlenka mu dodal sílu:

„Silente, i nejdelší stezka někde končí, protože...“

Jeho ruka sklouzla k boku. Žádné oko nemohlo postřehnout bleskovou rychlost, s níž vytáhl revolver a vystřelil. A přece pohyb Silentovy ruky byl o smrtící zlomek vteřiny rychlejší.

Dva výstřely, které následovaly, zazněly jako jediná rána. Nad Silentovou hlavou odlétly z dřevěného pažení třísky. Tex Calder se smál, ale jeho rty nevydaly ani hlásku. Dvě tři vteřiny se smál, pak se skácel obličejem k zemi.

„Vypálil, když už byl zasažen mým výstřelem,“ řekl ledově Jim Silent. V další vteřině vyběhl ze dveří a zavolal:

„Zdrž je chvíli, Lee, pak běž za mnou!“

Lee Haines stál ve dveřích se založenýma rukama. Věděl, že nikdo se neodváží hnout ani prstem.

V jediném okamžiku se ozval dvojí zvuk zavíraných dveří – předních, jimiž Silent vyběhl do noční tmy a zadních, jimiž vběhl do místnosti Hvízdavý Dan. U vchodu do jídelny se zastavil tak prudce, až zakolísal. Na podlaze spatřil Calderovo tělo a vzpřímenou postavu Lee Hainese, stojícího zrovna proti němu.

„Proboha!“ vykřikl šerif Gus Morris. „Na Hainese nestřílejte! On nic neudělal! Nechte ho být!“

„Bud' můj život, nebo jeho!“ odpověděl divoce Lee. „To není člověk, to je ďábel!“

Danův tlumený smích zněl jako zamumlání. Pohlédl letmo ke Calderovi a pravil:

„Texi, kvůli vám se ho zmocním živého!“

Umírající muž na podlaze se pohnul, jakoby to slyšel. Lee sáhl po revolveru skoro tak rychle jako Silent. Jenže teď byl ten pohyb příliš pomalý! Sotva vytáhl zbraň z pouzdra, když třeskl Danův revolver. Haines zaklel, sevřel levicí prostřelené pravé předloktí a sáhl znovu po revolveru. Ten mu však vyklouzl z ruky a s rachotem dopadl na podlahu. Opět se zpozdlil. Dan jediným skokem přelétl stůl, odkopl jeho zbraň a stiskl Hainesovi hrdlo. Železnými rukama ho zdvihl do výše a mrštil jím na podlahu. Psanec se zoufale svíjel v Danových rukou, ale marně. Byl bezmocný.

Šerif v čele ostatních se přihnul k zápasu, ale Dan ho zadržel:

„Nepotřebuji nic jiného než kus provazu.“

Jacquelina přiběhla s tlustým provazem a Dan svázal Hainesovi ruce. Pak postavil psance na nohy a s nelidsky bledou tváří mu řekl:

„Jestliže Tex zemře, upálím vás zaživa!“

Šerif s pomocí dvou mužů obrátili Caldera na záda. Roztrhli mu košili. Jacquelina přinesla umyvadlo a vodou omývala krev, která mu stále prýštila z prsou. Dan je všechny odstrčil, vzal Texovu hlavu do rukou a zabědoval:

„Texi, kamaráde, otevřete oči! Zajal jsem ho pro vás. Zajal jsem ho živého, abyste si ho mohl prohlédnout. Probud'te se!“

A Calder, jakoby chtěl vyhovět Danovu přání, rozevřel široce oči. Zamrkal, chtěje si vyjasnit pohled, ale oči se zakalovaly zrádným stínem. S námahou ze sebe vypravil:

„Dane... se mnou je konec!“

Dan strnul.

„Konec? Ale Texi, před pěti minutami jste se mnou seděl za stolem, smál jste se a povídal si se mnou!“

„K tomu není zapotřebí ani pěti minut. Člověk může jít k čertu za půl vteřiny...“

„Texi, musíte-li zemřít, tohle je vaše útěcha! Chytil jsem muže, který vás střelil. Pojd'te sem!“

Přitáhl psance a srazil ho na kolena vedle umírajícího šerifa, jehož tvář se podivuhodně rozjasnila. Ten napjal s námahou zrak, aby rozeznal tvář svého vraha. Pak se zklamaně odvrátil a pravil:

„Byl to Jim Silent.“

Dan povzdechl a naklonil se ke Calderovi:

„Tak za ním půjdu až na konec světa...“ Calder ho přerušil slábnoucím hlasem:

„Skloněte se níž, Dane, slyším sotva svůj vlastní hlas.“

Dan sklonil hlavu. Calder chvíli šeptal a Dan mu občas přisvědčoval.

„Zvedněte pravou ruku!“ vypravil ze sebe Calder slyšitelným hlasem.

Dan uposlechl. „A přísahajte!“

„K domu mi dopomáhej Bůh!“

„Musíme to zpečetit!“

Calder si sáhl za košili, vytáhl ruku a přitiskl ji dlaní na Danovu ruku. Jeho dech byl těžký a chraptivý. Pak sotva slyšitelně zašeptal:

„Přerušil jsem životní dráhu dvaceti mužů. A největší z nich mě zabil. Zvítězil nade mnou poctivě. Vystřelil dřív než já!“

Odmlčel se a s jakousi úctou pokračoval:

„Počínal si poctivě... je lepší než já, Dane. Až se s ním setkáte... tváří v tvář... oplat'te mu to, aby měl čas myslet na peklo, do kterého se dostane. Odcházím, kamaráde, přejte mi štěstí.“

„Texi – kamaráde – přeji vám štěstí!“

A zdálo se, jakoby se Calder domníval, že se mu to přání splní. Zemřel s úsměvem.

Když Dan pomalu vstal, přistoupil k němu Gus Morris, položil mu ruku na rameno a řekl:

„Netruchlete pro Texe Caldera. Jeho povoláním bylo zabíjet lidi a chodil po tomhle světě až příliš dlouho.“

Dan na něho pohlédl s takovým výrazem v tváři, že Morris nervózně zamrkal. Pak se s líčenou bodrostí zeptal:

„Co na tom? Budete teď nenávidět každého jen proto, že váš přítel je mrtev? Poradím vám, co uděláte. Půjčím vám vozík a pár koní, abyste mohl Texe odvézt do Elkheadu. Pokud jde o Hainese, postarám se o něho sám.“

„Vozík potřebuji, to je pravda, ale vypůjčím si ho od poctivého člověka!“ řekl pomalu Dan.

Otočil se k šerifovi zády a zeptal se, kdo by mu z přítomných mohl půjčit vozík. Jeden muž, který se zastavil v Morrisově hotelu na cestě do Elkheadu, mu hned navrhl, že by tam mohli sjet společně.

„Dobře!“ prohodil nedbale Morris. „Nechci se hádat s bláznem. Pojd'te se mnou, Hainesi!“

Obrátil se a chtěl odejít z místnosti. „Počkejte!“ zastavil je Dan.

Lee Haines se zarazil, jakoby ho někdo uchopil za rameno.

„Co to, k čertu znamená?“ rozzuřil se Morris. „Myslíte si, že můžete vládnout celému světu? Pojd'te, Hainesi!“

„Zůstanete tady!“ řekl klidně Dan.

„Bože, kdybych si někdy pomyslel...“ začal Morris.

„Ted' není na místě, abyste začal myslet,“ podotkl muž, který nabídl Danovi vozík. „Tenhle chlapík ho zajal a má právo ho dopravit do Elkheadu. Na hlavu Lee Hainese je vypsána odměna.“

„Byl zadržen v mém okrese a proto mám právo rozhodnout o tom, co se s ním stane.“

„Morrisi, odvezou-li mě do Elkheadu, budu tam prostě lynčován,“ řekl vážně Lee. „Znáte přece lidi v tom městě.“

„To je pravda!“ chopil se Morris dychtivě slova. „Bylo by to sprosté lynčování, vražda...“

Dan ho přerušil:

„Postavte se za mě, Hainesi!“

Haines zaváhal a mlčky uposlechl.

„To je opovrhování zákonem a jeho zástupcem,“ vztekal se Morris. „A já se postarám o to, abyste byl řádně potrestán!“

„Nechte toho, šerife!“ vložil se do hovoru jeden z mužů. „Na vašem místě bych raději neupozorňoval na to, že Jim Silent vešel do vašeho hotelu a odešel, aniž jste mu v tom zabránil. Bez ohledu na zákon souhlasím s tímto cizincem.“

„Já také!“ přidal se jiný. „Ten, kdo umí zacházet s revolverem jako on, nepotřebuje zákon.“

Šerif pochopil, že veřejné mínění se obrátilo proti němu a zmlkl. Dan poručil Hainesovi, aby s ním vyšel před dům. Pohlédli na sebe v slabém měsíčním svitu.

„Musím se vás na něco zeptat,“ řekl Dan.

„Zkraťte to!“ odpověděl s klidem Haines. „Budu muset promluvit teprve před davem, který mě bude lynčovat.“

„Stačí, když mi odpovíte jediným slovem. Čím je vám Kate Cumberlandová?“

Lee Haines zaťal zuby:

„Vším!“

I v nejasném svitu měsíce zahlédl žlutý žár v Danových očích. Zdálo se mu, že stojí před vlkem, který se třese nedočkavostí, aby mu mohl skočit na hrdlo.

„A co jste vy pro ni?“

„Pouhé bláto pod jejíma nohama!“

„Lžete, Hainesi!“

„Říkám vám, že kdyby mě měla ráda jen tolik jako svého koně, prohlásil bych to před celým městem, i kdybych na to měl v následujícím okamžiku doplatit životem.“

Dan poznal, že mluví pravdu.

„Kdybych to slyšel, Hainesi, z jejích úst, pustil bych vás na svobodu. Jestli mi k ní ukážete cestu, pustím vás ihned, jakmile ji spatřím.“

„To nemohu udělat. Dal jsem čestné slovo Silentovi a jeho mužům. Kde je ona, tam jsou i oni.“

„To znamená, Hainesi, že zemřete!“

„Vím to,“ odpověděl chladně Haines.

Mezitím co mluvili, napadlo Dana něco jiného. Zavedl Hainese zpět do domu, vyšel ven a zahvízdal na Bárta. Vlčák se objevil v šeru jako mávnutím kouzelného proutku. Dan vytáhl dívčinu rukavici a dal mu ji očichat. Vlk dychtivě zakňučel. Bylo jasné, že jakmile bude mít tuto rukavici, bude běhat tak dlouho, dokud nenalezne majitelku, protože ho povede onen podivný instinkt divokých zvířat. A jestliže Kate dosud miluje jeho pána, bude tato rukavice výmluvnější než tisíc poselství. A kdyby se jí podařilo utéct, zavede ji vlk zpátky k Danovi.

Dan si dřepnul, vzal Bártovu huňatou hlavu do svých rukou a zadíval se do jeho žlutozelených očí. Vypadalo to, že jako když s ním mluví.

Potom vstal a pustil rukavici. Bart ji zachytil do lesklých zubů. Chvilí kňučel a díval se do Danovy tváře, pak se obrátil a rozběhl se do noční tmy.

21/ JAK ZACHRÁNIT HAINESE?

V podvečer následujícího dne po Calderově smrti seděl Silent v pokoji Saltonova domu ve společnosti Kilduffa, Rhineharta a Jordana. Purvis sháněl zprávy o Hainesovi, protože jeho dlouhá nepřítomnost všechny znepokojovala. Několikrát se pokusil přemluvit Kate, aby vyšla ze svého pokoje a pobyla s nimi, ale dívka to pokaždé rozhodně odmítla. Aby jim čas rychleji uběhl, vytáhl Bili Kilduff foukací harmoniku a začal hrát žalostnou baladu. Najednou přestal hrát a zadíval se na dveře. I ostatní se otočili a uviděli Černého Bárta, jehož silueta se rýsovala v hasnoucím denním světle. Někteří zakleli, Rhinehart vytáhl revolver.

„Počkej chvíli!“ zarazil ho Silent.

„Hrome!“ vykřikl Jordan, „cožpak nevidíte, že je to ten zatracený vlk Hvízdavého Dana? Když je tu on, nemůže být Dan daleko.“

Silent potřásl hlavou:

„Jestliže má být ten vlk zastřelen, přenechte ho Halu Purvisovi, ten po tom touží. A Dan s ním nepřišel! Podívejte se! Z huby mu visí dámská rukavice. Asi ji našel ve vrbovích a stopoval dívku až sem.“

Vlk se přiblížil ke dveřím do dívčina pokoje. Kate je otevřela, a když spatřila Bárta, vykřikla. Pak se rychle sehnula pro rukavici, kterou pustil k jejím nohám.

„Nerozčilujte se!“ řekl Silent dívce. „Dan za vlkem nepříjde.“

Kate místo odpovědi přirazila dveře.

V té chvíli vešel do místnosti Hal Purvis. Zamířil přímo k Silentovi a zastavil se před ním s rukama opřenými o lokty. Jeho úsměv byl nanejvýš nepříjemný.

„Tak, co je nového?“ otázal se náčelník. „Máš sice výmluvné oči, Hale, ale já chci slyšet slova.“

„Přináším po čertech špatnou zprávu,“ odpověděl Purvis. „Haines...“

„Co je s ním?“

„Je v Elkheadu!“

„V Elkheadu?“

„Hvízdavý Dan ho zajal v Morrisově hotelu a odvezl ho zároveň s Calderovou mrtvolou. To nám musíš vysvětlit, Jime. K Morrisovi jsi odjel s Hainesem a vrátil jsi se bez něho. Připustil jsi, aby ho chytil ten ďábel Hvízdavý Dan.“

„No tohle!“ zaskřípal Kilduff zubama. „Je to poctivá hra?“

Silent zrozpačitěl.

„Kdybych byl věděl, že je tam Hvízdavý Dan, nikdy bych Hainese neopustil,“ odpověděl rázně. „Morris mi vůbec neřekl, že Calder má společníka. Byli jsme s Hainesem v horním pokoji. Když se podávala večeře, přišel nahoru nějaký muž a řekl nám, že Tex Calder přišel právě do jídelny. To je celé. Střelil Hvízdavý Dan Hainese zezadu?“

„Střelil ho zepředu. Než Lee vytáhl revolver z pouzdra, už měl prostřelenou ruku.“

„Kdo tohle řekl, je lhář,“ řekl Silent. „Haines přece střílí právě tak rychle jako já – skoro tak rychle!“

Psanci se po sobě podívali. Hal Purvis pokračoval, nedbaje toho, že byl vyrušen:

„Když jsem zjistil všechno, co se týkalo boje, rozjel jsem se k Elkheadu. Asi pět mil za městem jsem potkal Rogerse, šerifova pomocníka. Myslel jsem, že jsi ho získal pro nás, Jime?“

„No ano! On je teď proti nám?“

„Mluvil se mnou jako kus ledu.“

„Proboha zkrat' to a řekni nám, jestli Rogers zachrání Hainese před lynčováním!“ vybařnul Rhinehart.

„Řekl, že by to mohl udělat během dvou dnů,“ odpověděl Purvis. „Ale celý kraj je vzhůru nohama. Všichni kovbojové jedou do Elkheadu, aby se podívali na pověstného Hainese. Rogers říká, že až se sejdou v dostatečném množství, vezmou zákon do svých rukou a že jim v tom nic nezabrání.“

„Proč ten bídák neposkytne Hainesovi příležitost k útěku?“ rozzuřil se Silent. „Copak mu nevyplácíme podíl od té doby, co pracujeme tady v tom kraji?“

„Toho se neodvážím,“ odpověděl Purvis. „Říká, že hoši ve městě se tváří náramně energicky. Rozestavili kolem žaláře strážu a prohlašují, že Rogerse oběsí, jestli Haines vyvázne. Rozčilila ho Calderova smrt. Jime, starý Sanderson dal z vlastní kapsy pět tisíc a zvýšil odměnu za tvou hlavu!“

„A co Hvízdavý Dan?“ zeptal se Silent dychtivě. „Myslím, že z něho dělají hrdinu.“

„Rogers říká, že o něm mluví všichni lidé v okruhu deseti mil. Za dva dny o něm bude vědět celý kraj. Ten Dan je taky pěkný komediant. Víš přece, že na Hainesovu hlavu je vypsána odměna pět tisíc dolarů? Rogers mu je nabídl, když mu Leea přivedl. A co myslíš, že udělal Dan? Uschoval šek? Ne. Roztrhal ho na kousky a řekl, že nestojí o krvavé peníze!“

„Chápu!“ pravil tiše Silent. „Nestojí o peníze – stojí o mě!“

„Zítra bude Calder pohřben. A pozítří budeme mít Dana zase v patách. Ale pojede sám, protože odmítl ozbrojený doprovod, který mu Rogers nabídl.“

„Jime, nevyřešili jsme ještě naši otázku,“ zabručel Bili Kilduff. „Totiž jakým způsobem pomůžeš Hainesovi na svobodu. Je to tvoje věc, protože jsi odjel a ponechal jsi ho osudu.“

Jim přelétl zrakem kroužek vyčkávajících psanců a přikývl.

„Ano, je to moje věc. Popřejte mi trochu času, abych to zvážil.“

Začal přecházet pokojem za stálého bručení ostatních a po chvíli se zastavil.

„Mám to, hoši! Není nic lepšího, než když žena udělá blázna z muže. A já chci pomocí Kate Cumberlandové udělat blázna z Hvízdavého Dana!“

„Ale jak to chceš dokázat, aby s ním promluvila?“ zeptal se Rhinehart.

„Chlapče, ty máš jednu velikou vadu – příliš mnoho mluvíš,“ napomenul ho Silent. „Až bude po všem, řeknu ti, jak jsem na to přišel.“

22/ ŽENSKÝ ZPŮSOB

Druhého dne ráno někdo zaklepal na dveře dívčina pokoje. Otevřela a uviděla Jima Silenta. Vstoupil do místnosti a setřásl prach usazený na oděvu po dlouhé cestě:

„Dobré jitro, slečno Cumberlandová!“

Podával jí ruku, ale Kate ji přehlédla.

„Pořád mě ještě nenávidíte?“

„Jsem překvapená, že jste si se mnou přišel promluvit.“

„Tváříte se, jako byste viděla něco na mém obličeji,“ řekl podezíravě Silent. „Co je to? Špína?“ Rukou si otřel čelo.

„To jen tak nesetřete!“ odpověděla Kate. „Napadá mě, že bych vám mohl dát dovolenou, když mi slíbíte, že se vrátíte.“

„Stačí vám moje čestné slovo?“

„V tísni ano!“ odpověděl vlídně Silent. „Jenže teď vám vyložím, o co mi jde. Lee Haines je uvězněn v Elkheadu. Za mříže ho dostal Hvízdavý Dan a jen on ho může vysvobodit. A vy jste jediná osoba, která k tomu může Dana přemluvit. Rozumíte? Promluvíte s Danem? Jeho vlčák by vám ho mohl vypátrat. Dovede vás k němu.“

Kate zavrtěla odmítavě hlavou.

„Pročpak?“ otázal se Silent.

„Když mě viděl naposled, myslel si, že ho klamu kvůli Lee Hainesovi,“ odpověděla dívka. „To je vaše poslední slovo?“

„Ano!“

„Rozumějte mi! Do Elkheadu se sjíždějí všichni kovbojové z okolí. Dnes nebo zítra už jich bude tolik, že budou moci vzít zákon do vlastních rukou. Hainese chtějí lynčovat.“

Kate se zachvěla.

„Není mi příjemné představit si toho hezkého chlapce, jak se houpá na oprátce a rozvášněný dav kovbojů, jak se do něj strefují z pistolí. Tomu přece musíte zabránit. Za patnáct minut odtud odjedete za doprovodu toho vlka a slíbíte mi, že se vrátíte, až si pohovoříte s Hvízdavým Danem. Přemluvíte ho, aby Hainese vysvobodil.“

Posměšně se usmála.

„Kdyby to Dan udělal, prohlásili by ho za psance.“

„Vy tedy nepojedete?“

„Ani náhodou!“

„Tak tedy, milé dítě, za všechno, co se přihodí Hainesovi, bude daleko krutěji potrestán někdo ve vedlejší místnosti. Možná byste se na něho ráda podívala.“

Otevřel dveře a dívka stanula na prahu. Přímo proti ní seděl starý Joe Cumberland s rukama svázanýma za zády. Když spatřil svou dceru, vstal a tlumeně vykřikl. Kate se bleskurychle obrátila k Silentovi a vytrhla mu revolver z pouzdra. Psanec zachytil její zápěstí právě včas a vykroutil jí těžkou zbraň z ruky.

„Vy malá d'áblice! Odhod'te ten revolver, nebo vám zakroutím krkem!“

„Já se vás nebojím, vy vrahu!“ odpověděla dívka a nehnula ani brvou, ačkoliv jí Silent tiskl zápěstí.

Dlouhán klidně zvedl svůj revolver ze země.

„A teď se podívejte pořádně na svého otce a zopakujte všechno, co jste mi řekla!“

Kate žalostně pohlédla na svého otce. Když jí Silent sevřel zápěstí, chtěl se na něho starý Cumberland vrhnout, ale Bili Kilduff a Rhinehart ho zadrželi.

„Co to znamená, Kate?“ zvolal Cumberland.

Stručně mu to vysvětlila.

„To je Jim Silent!“

S otevřenými ústy na ni pohlédl, jakoby nepochopil, co právě slyšel.

„Ted' je zbytečné se ptát, proč je vaše dcera tady,“ pravil Silent. „Nejdůležitější je, že Lee Haines je uvězněn v Elkheadu. Do žaláře mu pomohl Hvízdavý Dan a Kate se snad podaří ho přemluvit, aby Leea vysvobodil. Jestli mě vaše dcera neposlechne, čeká vás stejný osud jako Hainese. Klekněte, Cumberlande a poproste ji, aby vám zachránila život!“

Kate sklonila hlavu a řekla:

„Rozvažte mu ruce! Promluví s Danem!“

„Věděl jsem, že nejste tak tvrdá,“ usmál se Silent.

„Okamžik!“ přerušil ho starý Cumberland. „Kate, patří Lee Haines k Silentově tlupě?“

„Ano!“

„A Dan ho dostal do žaláře?“

„Ano!“

„Ale když ho Dan vysvobodí, lidé ho prohlásí za psance, Kate!“

„Cumberlande, uděláte nejlépe, nebudete-li myslet na Hvízdavého Dana, nýbrž na sebe!“ přerušil ho vztekle Kilduff.

„Nechápeš to?“ řekla Kate. „Ti zbabělci tě chtějí zabít.“

Cumberland se vzpřímil jako voják a odpověděl:

„Kate, ty s Danem nepromluvíš!“

„Tati, copak nechápeš, že ti hrozí smrt?“ zvolala Kate.

„Chápu všechno,“ odpověděl Joe. „Ale jsem příliš stár, aby si kvůli mně zkazil život mladý člověk.“

„Umlčte ho!“ zařval Jim Silent. „Je to starý blázen!“

Terry Jordan položil těžkou ruku na Cumberlandova ústa. Ten se pak marně snažil promluvit. Kate se na to nechtěla dívat a obrátila se k Silentovi:

„Řekněte tomu muži, ať nechá otce volně dýchat! Udělám, co si přejete.“

„To je konečně rozumná řeč!“ zachechtal se Silent. „Pojďte se mnou ven. Osedlám vám koně a vy zavolejte toho vlka!“

Otevřel dveře. Když Kate zahvízdala, vyběhl Černý Bart z domu a následoval je ke stáji. Silent rychle osedlal dívčina koně a řekl:

„Hvízdavý Dan nebude daleko. Jistě tuší, že se zdržuji v těchto místech. Bart ho cestou najde.“

A Silent měl pravdu.

Toho rána se Dan vracel k Morrisovu domu, protože byl přesvědčen o tom, že se psanci utábořili někde blízko. Krátce před polednem odbočil na půl míle vpravo směrem k prameni, vyvěrajícímu z horského úbočí ve vrbovém houští. Napil se, napojil Satana a pak ulehl, aby si deset minut zdřímnul. Ale spal jen napůl. Naučil se to od svého vlčáka.

Náhle se probudil ze svého polospánku, neboť uslyšel frkání a vrčení. Když otevřel oči, uviděl Černého Bárta, jak si hraje se Satanem. Dělávali to vždycky, když se dlouho neviděli. Honili se mezi vrby jako posedlí. Dan hvízdnutím jejich hru přerušil a pak odběhl na kraj houštiny. Z úbočí pahorku sjížděla tryskem Kate. V příštím okamžiku ho spatřila, zavolala na něj a pokynula mu. Pak seskočila z koně a rozběhla se k němu. Uchopil ji za ruce a držel chvíli daleko od sebe. Zdálo se, že je šťasten. Oba chvíli nepromluvili. Konečně Dan řekl:

„Věděl jsem, že mě najdeš.“

„Oni mě pustili, Dane.“

Zamračil se a dívka odvrátila oči.

„Poslali mě za tebou. Mám tě požádat, abys osvobodil Lee Hainese!“

Hned pustil její ruce. Kate marně hledala slova, kterými by všechno vysvětlila.

„Abych osvobodil Hainese?“ opakoval udiveně Dan.

„Jde o mého otce!“ řekla dívka. „Zajali ho a chtějí ho vyměnit za Hainese.“

„Ale, když dostanou Hainese z vězení, bude ze mne psanec. Víš to, Kate?“

Postoupila o krok k němu, ale on ucouvl

„Já to vím, ale co mám dělat?“ povzdechla si zoufale.

„Dělám to kvůli mému otci. On sice nechtěl, abych to udělala, ale...“

Danova tvář se rozjasnila, jakoby mu svítila nová naděje. „Dovedme k Silentovu úkrytu a já vysvobodím tvého otce a zároveň dojdou k cíli své cesty, Kate!“

Zbledla. Bylo marné mu to vysvětlovat. „Dane – nemohu!“

Úzkostlivě ho pozorovala.

„Dala jsem jim své slovo, že se vrátím sama.“

Dan sklonil hlavu. Z houští vyběhli Satan a Černý Bart a zastavili se vedle něho. Hřebec mu láskyplně očichával rameno.

„Dane, neřekneš mi nic? Snažíš se mi alespoň porozumět?“

Dan po chvíli odpověděl: „Ano. Osvobodím Lee Hainese.“

Prsty jeho pravé ruky pohladily hlavu Černého Bárta. Pak zdvihl oči a zadíval se daleko ke zvlněným pahorkům mlhavého obzoru. „Kate...“

„Rozumíš mi, Dane?“

„Netušil jsem, že žena může někoho milovat tak, jako ty miluješ Lee Hainese. Až ho k tobě pošlu zpátky, řekni mu, aby si dal pozor. Teď hraji tvou hru, ale až se s ním setkám někdy později, budu hrát svou vlastní hru.“...

Na to nemohla říct nic jiného než: „Copak mě nevyslechněš, Dane?“

„Tady se rozloučíme, Kate.“

Stiskl jí ruku. Jeho oči byly neproniknutelné jako pŕlnoční obloha. Obrátila se ke svému koni a on jí pomohl pevnou rukou do sedla.

Tím se vše skončilo. Dan se vrátil k vrbovému houští a pravou rukou se opřel o Satanův bok, jako o rameno přítele. Když Kate vyjela na vrchol pahorku, dolehlo k ní z vrboví smutné hvízdání. Z očí jí vyhrkly slzy. Aby unikla té žalostné melodii, pobodla prudce koně a ujížděla pryč.

23/ SOUDCE LYNČ

Ještě před setměním dojel Dan do Elkheadu. Vzpřímil se ve třmenech a napjal svalstvo nohou. Kontroloval tak svoji sílu.

Podobně si asi počíná pianista, když před koncertem probírá prstama klávesy. Tím se přesvědčuje, zdali všechno dobře ladí.

Na konci jedné ulice města stály proti sobě dva saloony. Na jejím druhém konci byl dům šerifova pomocníka Rogerse a o kus dál ještě městské vězení. Před oběma saloony stálo mnoho koní, ale hosté uvnitř se chovali tiše. Ten klid nevěstil nic dobrého. Bylo to ticho před bouří. Když Dan projížděl ulicí, zpomalil.

Poblíž vězení uviděl neurčitou siluetu jezdce. Přimhouřil oči a podíval se pozorněji. Objevil ještě několik jezdců, čtyři z každé strany žaláře. Vězení střežilo osm kovbojů. Byli to bezpochyby samí vybraní muži. Dan teď jel krokem a začal si tiše hvízdát. To hvízdání se podobalo tichému skučení větru, člověk ten zvuk spíš tušil než slyšel, ale jeho účinek na Satana a Černého Bárta byl překvapující.

Hřebec sklopil uši dozadu. Začal se pohybovat klouzavým krokem, který se velice podobal plíživé chůzi Černého Bárta. Jeho krok byl tak tichý, jakoby měl kopyta obalena plstí.

Dan si zatím promýšlel svůj plán. Uvědomoval si, že k tomu, co chce vykonat, mu zbývá velmi málo času. Ty nehybné stráže kolem žaláře mu značně ztěžovaly úkol, ale hrozilo mu daleko větší nebezpečí. Bylo jasné, že za chvíli se vyhrnou lidé z obou saloonů a podniknou útok na vězení, aby se zmocnili toho proklatého psance Lee Hainese. Vytušil to z tichého chování města.

Najednou se za ním ozval dusot kopyt. Ani se neobrátil, jen sevřel rukojeť revolveru. Kolem něho přelétl jezdec a zanechal za sebou oblak neprůhledného, štiplavého prachu. Zastavil před Rogersovým domem, vyběhl po schůdkách a vešel do dveří. Jakási podivná předtucha hnala Dana k Rogersovu domu. Tiše otevřel dveře a octl se v úzké předsíni, nejasně osvětlené čadící lampou. Z pokoje napravo pronikaly k Danovi hlasy:

„Co tím chcete říct, Hardy?“ tázal se šerifův zástupce.

„Ze ve městě se rozpoutá peklo!“

„Co tím myslíte, Lee. Vysvětlíte mi to!“

„Chystají se k rozhodnému činu!“

„K jakému rozhodnému činu?“

„Zbytečně se přetvařujete. Copak vám Silent neřekl, že v tom jedu i já?“

„Vy blázne!“ zvolal Rogers. „Vůbec to jméno nevyslovujte!“

Dan ustoupil dva kroky zpět a přitiskl se ke zdi právě v okamžiku, když se otevřely dveře. Rogers vyhlédl, s úlevou si oddychl a vrátil se do místnosti. Dan opět přiskočil ke dveřím.

„Pokračujte, ale rychle!“ řekl Rogers.

„Je na čase, abyste se přestal přetvařovat. Vždyť já vám klidně řeknu, kolik jste Jima Silenta stál.“ Rogers zavrčel.

„Tak mi řekněte, co se chystá?“

„Dnes večer přepadnou hoši vězení. Vyvedou Hainese a oběsí ho.“

„Patří mu to. Hrál tu hru dost dlouho.“

„Vy, Rogersi, jste ji hrál taky zatraceně dlouho!“

Rogers tu urážku spolkl a schlíple se zeptal: „Tak co mám k čertu dělat? Chtěl bych se k Silentovi a jeho tlupě zachovat poctivě.“

„Měl jste něco podniknout, dokud tu nebylo tolik kovbojů. Teď se jimi město jen hemží a všichni touží po krvi.“

„Po mé krvi, jestli se nezmocní Hainese!“ přerušil ho Rogers.

„To je jisté,“ zabručel Hardy. „Slyšel jsem, co říkali. Myslí to smrtelně vážně. Všichni! Ale jak si to zodpovíte před Jimem Silentem, Rogersi? Jestliže jim dovolíte, aby dostali Hainese, víte přece, že Jim je nejlepší Hainesův kamarád a nelekne se žádné překážky, půjde-li o to, aby se s vámi vyrovnal.“

„Mohu to vysvětlit a dokázat Silentovi, že jsem bezmocný,“ odpověděl Rogers chraptivým hlasem.

Bylo slyšet, jak rozčileně přechází po pokoji.

„Jestli s něčím začnou, poznamenám si jména vůdců a pak je vydám soudu. To Jima trochu uklidní.“

„Nepoznáte je. Budou maskování.“

Vtom Dan otevřel dveře a vstoupil do pokoje. Rogers sebou trhl, zaklel a sáhl po revolveru.

Dan k němu vztáhl ruku s uklidňujícím gestem.

„Nevěděl jsem, že si tak libujete ve střelbě,“ řekl. „Nebojíte se, že se váš revolver nastydne, necháte-li jej tak dlouho mimo pouzdro?“

Šerifův pomocník se zamračil, ale strčil revolver pomalu zpět do pouzdra.

„Rogers vás zatím nebude potřebovat,“ obrátil se Dan k Hardymu.

Zdálo se, že oba muži se obávají už jen jeho hlasu. Agent firmy Wells a Fargo vyšel bez odmlouvání z pokoje.

„Jak dlouho jste stál za těmi dveřmi?“ zeptal se Rogers a nervózně si hryzal rty.

„Jen chvíli.“

Rogers zamžoural v nejasném světle lampy, aby si mladého muže lépe prohlédl a zvolal:

„Proboha! Vždyť vy jste Hvízdavý Dan!“

Pak klesl na židli, chvějící se rukou si přetřel čelo a zakoktal:

„Vrátil jste se snad pro těch pět tisíc?“

„Ne, přišel jsem si pro muže, ne pro peníze.“

„Pro muže?“

„Chci mít Hainese dříve, než se ho zmocní dav.“

„Vy byste ho chtěl unést?“ zeptal se poněkud vyděšeně Rogers.
„Jsou ve vězení nějaké stráže?“

„Dva muži. Lewis a Patterson.“

„Napište mi rozkaz, že Haines má být propuštěn.“

„Ale –“

„Rychle! Dejte mi klíč od Hainesových pout.“

„Zaved'te svého koně do stáje za žalářem,“ řekl váhavě Rogers. Chtěl tak získat čas. „Až se vrátíte, dám vám písemný rozkaz spolu s klíčem.“

„Dobře. Vráťím se za pět minut!“ odpověděl Dan a vyšel z domu.

Venku hvízdal na Satana a ten k němu přiklusal. Vyhoupal se do sedla a rozjel se k vězení. Nebyla tam teď vidět ani jediná stráž. Zvolna objel budovu, protože se chtěl dostat ke stájím. Jezdci, kteří předtím obklopovali vězení, najednou zmizeli. Byli zřejmě odvoláni, aby se připojili k útoku.

Dan vedl Satana do stáje. Z dálky bylo slyšet hukot hlasů. Pak se rozlehly výstřely z několika revolverů. Dan zaťal zuby a rozhlédl se rychle po šesti koních v malé stáji. Snadno mezi nimi rozeznal Hainesova vysokého hnědáka a hodil na něj sedlo, které viselo na kolíku přímo nad ním. Když dotahoval popruh, ozval se na ulici nový pokřik. Tentokrát už byl velmi blízko.

Oběhl vězení a spatřil dav, valící se do Rogersova domu. Běžel dál až se dostal k davu. Všichni muži byli maskováni, ale ve zmatku, který tu panoval, si nikdo z nich nevšiml, že Dan nemá přes obličej šátek. Protlačil se davem a vešel do kanceláře šerifova náměstka. Kancelář byla plná a Rogers, který stál na židli, přemlouval dobytkaře.

„Dost těch řečí, Rogersi!“ zahřměl v té chvíli jeden z kovbojů. „Už toho máme dost. Teď chceme, abyste jednal. Naposled se vás ptáme: Nařídíte Lewisovi a Pattersonovi, aby nám vydali Hainese, nebo je necháte zemřít kvůli tomu lupiči?“

„A jak je to s tím chlapíkem, který chce odvézt Lee Hainese z Elkheadu?“ zvolal jiný kovboj.

Dav zaječel radostí.

„Ano – kde je? Co je s ním?“

Rogers přelétl pohledem všechny přítomné a uviděl Hvízdavého Dana. Ukázal na něho rukou, chvějící se rozčilením a vykřikl: „Tenhle muž, ten bez masky! Je to Hvízdavý Dan!“

24/ ÚTOK NA VĚZNICI

Dav před Danem se rozestupoval jako před pardálem. Dan se lehkým úsměvem rozhlédl po kruhu zamračených tváří.

„Hrome, Barry, pročpak chcete toho lotra vysvobodit z vězení?“ zvolal kdosi zezadu. „Připojte se k nám! Potřebujeme vás!“

„Jestli toužíte po rvačce, můžete se pustit do Lewise a Pattersona před vězením!“ ozval se nějaký vtípálek.

„Nikdy nevyhledávám spory!“ odpověděl Dan.

„Rozhodněte se rychle!“ upozornil ho jiný muž. „Nemáme času nazbyt. Tak se vyjádřete, Dane! Je tu hodně skvělých chlapíků, kteří se už nemohou dočkat toho, až Haines dostane, co mu patří. Souhlasíte s námi?“

„Ne!“

„To myslíte vážně?“

„Jistěže!“

„Dobrá. Svažte ho, hoši!“

„Pozor!“ ozvalo se z několika úst, protože v Danově ruce se zaleskl revolver.

Ale cílem jeho výstřelu nebyl nikdo z lidí kolem. Kulka roztrátila lampu na tisíc kousků. V místnosti zavládla tma. Hned nato bylo slyšet prudký úder, vzdech a pád těla. Pak nastal zmatek.

„On je tady!“

„Dejte sem ten revolver!“

„Chytil jsi toho nepravého!“

„Jsem Billy Flynn! Pust'te mě!“

„Hlídejte dveře!“

„Světlo, proboha!“

„Pomoc!“

Na okno se vyhoupla štíhlá postava a na okamžik se nejasně zarýsovala na hvězdnaté obloze. Rozlehl se řinkot rozbitého skla, několik výstřelů – a postava z okna zmizela.

„Za ním!“

„Kdo to byl?“

„Přineste světlo! Máte někdo sirku?“

Polovina mužů vyběhla z místnosti, aby pronásledovali prchajícího. Ostatní zůstali, aby zjistili, co se vlastně stalo. Bylo přeci nemožné, že by Hvízdavý Dan unikl z jejich středu. Rozsvítilo se několik zápalek. V jejich světle uviděli čtyři muže, ležící na podlaze, kteří byli v tom zmatku sraženi na zem. Ale nikdo z nich nebyl raněný. Jedním z těch pošlapaných byl i Rogers.

Opíral se rameny o stěnu a měl zkrvavená ústa.

Dan se obrátil a vypálil tři rány do vzduchu,

„Kdo vám to udělal, Rogersi?“

„Kde je Barry? Kde je ten zatracenej chlap?“

„Vězení!“ zabědoval Rogers. „Dan Bány běžel do vězení!“

Venku zarachotily revolvery.

„Šel pro Hainese!“ vykřikl Rogers. „Rychle za ním!“

„Jak může vyvést Hainese, když nemá klíče?“

„On je má, vy blázni! Když střelil do lampy, vrhl se na mě a srazil mě ze židle. Pak mi vjel rukou do kapsy a vzal mi klíče! Běžte, rychle!“

Muži se zuřivým řevem vybíhali z místnosti.

Jakmile Dan seskočil z okna, rozběhl se se svazkem klíčů v jedné a s revolverem v druhé ruce k vězení. Když byl asi v půli cesty,

vybíhali už první pronásledovatelé z Rogersova domu a začali za ním střílet. Dan se obrátil a vypálil tři rány do vzduchu. Dal jim tak najevo, aby se měli na pozor. Nedočkaví pronásledovatelé se teď k věznicí blížili opatrněji.

Dan zatloukl svazkem klíčů na dveře vězení.

„Co se děje? Kdo je tam?“ zvolal kdosi uvnitř.

„Posel od Rogerse. Rozpoutalo se peklo. Posílá mě sem s klíči!“

Dveře se rozlétly a na prahu se objevil vysoký muž s puškou v ruce:

„Co mi vzkazuje Rogers?“

„Tohle!“ odpověděl Dan a udeřil muže pěstí přímo do obličeje.

Vysoký muž padl bez hlesu na podlahu. Dan ho zvedl, protáhl ho dveřmi a zavřel za sebou závoru. Před sebou uviděl úzkou chodbu, táhnoucí se po celé délce budovy. Letmo nahlédl do postranní místnosti. Byla to kuchyň a zároveň jídelna. Vběhl do protější místnosti. Tam byli dva muži. Ten se spoutanýma rukama byl Haines. Strážce se otočil na Dana s namířenou puškou, ale Dan se mu vrhl pod nohy a strhl ho k zemi. Dávka z pušky zasáhla strop. Strážce zůstal ležet s rozhozenými pažemi. Dan se sklonil nad jeho nehybným tělem. Pádem na zem se omráčil, nebyl však vážně raněn. Dan se pak rozeběhl k Hainesovi. Ten zdvihl ruce vysoko nad hlavu. Z dálky už byl slyšet pokřik blížícího se davu.

„Tak už mě zastřelte a jděte k čertu!“ řekl nevrle Lee Haines.

Místo odpovědi mu Dan strhl ruce dolů a pokoušel se odemknout mu pouta. Měl čtyři klíče a teprve tím čtvrtým otevřel zámek. Když měl Haines volné ruce, s němou otázkou v očích vykřikl.

„Za mnou!“ pobídl ho Dan a rozběhl se ke stáji.

Když se vyhoupli do sedel, objížděli už první kovbojové vězení.

„Jed'te za mnou!“ vykřikl Dan. „Tam k těm topolům a pak polní cestou. Slyšíš, Satane!“

Hřebec se rozletěl přímo ke skupině vysokých topolů, za kterou se táhla polní cesta, ohrazená ostnatým drátem. Několik pronásledovatelů je chtělo zaskočit. Rozjeli se k topolům a volali na ostatní, aby se k nim připojili. Vzduchem se míhaly záblesky, podobné obrovským světluškám.

„Zaskočili nás!“ zabručel Haines.

Tři muži zastavili své koně před topoly a vypálili z revolverů přímo proti Danovi a Hainesovi. Nebylo vyhnutí. Dan zvedl revolver a dvakrát vystřelil nízko před sebe. Dva koně se vzepjali a klesli k zemi. Třetí z jezdců měl pušku u ramene. Váhal s výstřelem. Pak pečlivě namířil a vypálil. Dan se sklonil v sedle daleko dopředu, jako by byl zasažen.

Než mohl jezdec vystřelit podruhé, prolétl vzduchem stín Černého Bárta. Vlčák zaťal zuby do střelcova ramene a strhl ho z koně. Výkřik sraženého pronásledovatele zněl dosud Danovi a Hainesovi v uších, když tryskem projížděli topolovým hájem a pak se divokým cvalem pustili po polní cestě vedoucí z města.

25/ DLOUHÁ JÍZDA

Stíhatelé spustili vítězoslavný pokřik. Ve vzdálenosti padesáti yardů už znali uprchlíci jeho příčinu. Objevila se před nimi vysoká

přehrada z tyčí, kterou byla cesta zatarasena. Dan přitáhl otěže, zpomalil a obrátil se k Hainesovi.

„Přeskočí to váš hnědák?“

„Ne! Se mnou je konec!“

Místo odpovědi uchopil Dan hnědákovu uzdu těsně u udidla. Dojížděli k překážce. Nad jejich hlavami se mihl temný stín. Byl to Černý Bart, který se při skoku ohlédl, jakoby je vyzýval, aby ho následovali. Přímo před nimi se tyčila vysoká přehrada.

„Ted’!“ zvolal Dan na vysokého hnědáka a trhl udidlem. Satan vyskočil a vznesl se do výše jako vlaštovka. Hnědák ho statečně napodobil. Okamžik letěli vzduchem. Satan dopadl na zem bezpečně jako kočka. Vzadu se ozval praskot. Hnědák přeskočil také, ale zadními kopyty srazil nejhořejší tyč. I když se zapotácel, udržel rovnováhu a rozběhl se za Satanem a Danem. Za nimi se rozléhaly výkřiky zklamání.

Satan se vznesl do výše a hnědák ho statečně napodobil...

Když se Lee Haines ohlédl, zahlédl, jak se první pronásledovatel pokusil napodobit jejich výkon. A ačkoliv tam už nebyla nejhořejší tyč, nepodařilo se mu to. Jezdec i s koněm se skáceli k zemi.

Polní cesta se táhla asi míli daleko a za ní už se rozkládal volný kraj. Uprchlíci se záhy ocitli mezi pahorky, ještě dřív než jejich stíhatelé překonali překážku. Ve dne by tato míle znamenala jen malý náskok, ale v noci, uprostřed tmy, v pahorcích a na takových koních, jako byli Satan a hnědák, byli už oba muži v bezpečí. Za půl hodiny všechno kolem ztichlo a Haines jel podle Dana volným cvalem.

Psanec žasl nad způsobem jízdy svého společníka. Dan měl totiž svěšenou hlavu a nakláněl se v sedle doprava. Chtěl se ho zeptat, co mu je, ale po chvíli v něm převládl pocit radosti, že znovu nabyté svobody. Dal se do zpěvu. Ještě před hodinou byl v pasti, obklopen davem mužů, kteří ho chtěli lynčovat. Před smrtí ho chránili jen dva ustrašení strážcové. A pak ho osud v podobě Dana vyprostil a poskytl mu volnost uprostřed nedohledných pahorků. Byl to osud v osobě tohoto štíhlého zasmušilého muže, k němuž pocítil úctu.

Na vrcholu pahorku přitáhl jeho společník tak náhle otěže, až zakolísal v sedle. U tak dobrého jezdce to bylo nepochopitelné, byl to zřejmě rozmar.

„Jedťe k ní!“ řekl Dan udýchaným hlasem.

„Ke komu?“ zeptal se užasle Haines.

„K Dalile!“

„Cože?“

„Jedťe ke Kate, člověče! Čeká na vás!“

„Proboha Barry, proč to říkáte, vždyť jste mě právě zachránil z pekla?“

Haines mu podával ruku, ale Dan s koněm ucouvl a temně odpovídal:

„Nechte si svou ruku. Nechci ji! Nenávidím vás víc než ďábla! Na tomhle světě není pro nás dva místo. Místo poděkování se mi raději vyhněte, protože zemřete, až se příště setkáme. Ted' pohodněte koně a rozjedťe se ke Kate Cumberlandové. A pamatujte si, že vás dostanu.“

„Kate...“ začal Haines. „To ona vás pro mě poslala?“ Místo odpovědi mu do obličeje zazářila dvě žlutá světla Danových očí a ze vzdáleného temného pahorku zazníval nářek kojota.

„Kate!“ zvolal opět Haines, ale teď už naprosto jiným hlasem. Vyhoupł se na koně a začal sjíždět ze svahu.

Vyjel na další pahorek a obrátil se v sedle. Na obloze se rýsovala nehybná postava jezdce. Zastavil hnědáka. Haines zneklidněl. Dan se z jakéhosi tajemného a nepochopitelného důvodu vzdával své dívky v jeho prospěch.

„Proč to dělá, když ji dosud miluje?“ zahučel Lee. „Mám se snad zachovat jako bídák a přijmout ji od něho, ačkoliv mě zachránil?“

Otočil koně, aby se vrátil, ale v tom okamžiku zaslechl zvláštní nelidské hvízdání. Byla v něm melancholie i radost. Byla to píseň bouřlivého větru, prohánějícího se v noci po pahorcích.

„Na mou duši bych to udělal, kdyby to byl člověk,“ uvažoval chmurně Haines. „Ale to nemůže být člověk. Je to ďábel. Má srdce jako ten vlk, který mu dělá společníka. Mám snad přenechat takovou dívku jako je Kate tomu divokému pardálovi? Kate je má, a bude má, když on ji nechce!“

Otočil opět koně a pobídl ho k vytrvalému cvalu.

Když Haines zmizel z dohledu, přestal Dan hvízdát. Zvedl oči k nelítostně zářícím hvězdám. Pohledem přelétl chmurnou linii temných pahorků. Zdálo se mu, že vítr ševlí stále stejnou větu: „Vše je ztraceno, všemu je konec!“

Seskočil z koně a svlékl si kabát. Z levého ramene mu pomalu, ale vytrvale prýštila krev. Utrhl kus košile a pokoušel se obvázat si ránu, ale nepodařilo se mu to.

Zadíval se upřeně před sebe.

Jeho život se v několika posledních dnech změnil. Celý svět se hemžil nepřátelskými silami, které ho chtěly uštvat k smrti. Potřeboval veškerou svou sílu, aby jim mohl čelit. Ta síla mu právě teď odcházela z rány, kterou by mohlo obvázat pouhé dítě. Ale kde hledat oporu? Opravdu je vše ztraceno? Nikdy předtím nepocíťoval Dan potřebu lidské pomoci. A teď měl ránu nejen v rameni, ale i v duši. V duchu viděl Kate, usmívající se na Hainese; viděl svého Satana osedlaného Billem Kilduffem; viděl Hala Purvise, jak se zuřivě snaží ovládnout Barta.

Obrátil se k oběma zvířatům. Tušila snad neurčité nebezpečí, které hrozilo jejich pánovi? Z jejich očí čísel zármutek nad jeho

zraněním. Položil tvář na hladkou Satanovu plec a povzdechl si. Kůň zařičel. Jeho horký dech ovanul Danovi tvář. Černý Bart za ním zakňučel a drsným jazykem mu olízl prsty zvlhlé krví. Pak ucítil vlčákův horký dech na své ruce.

Příliš pozdě si uvědomil, co to znamená. Obrátil se a vykřikl rozkaz, ale v odpověď se mu dostalo Bártovo zlověstné vrčení. Vlk se zježenou srstí a vyceněnými zuby se chvěl touhou po zabíjení. Okusil krev. Dan to pochopil, když pohlédl do jeho žlutozelených očí, ale nepocítil strach, nýbrž radost z nadcházejícího divokého zápasu. Nemohl pohnout prsty levé ruky, zatímco prsty pravé ruky se mu zkřivily a strnuly. Netoužil po ničem jiném, než po boji s tím velkým zježeným černým tělem. Chtělo se mu uskočit před těmi hroznými tesáky a zarýt své prsty do jeho těla. Kdyby uvažoval rozumně, uznal by jistě pošetilost toho nerovného zápasu, ale teď mu zbyla v srdci jediná vášeň – slepá touha po boji. Černý Bart se přihrbil a užuž se chystal skočit, ale žlutý žár Danových očí ho přibil k zemi. Ty oči vyzývaly k boji, ale vlk už byl v zajetí ledového strachu.

Zdálo se mu, že Dan je třikrát tak veliký, než obvykle. Náhle Dan promluvil drsným hlasem, nepodobným hlasu člověka, ani zvířete: „Lehni!“

Černý Bart byl ochromen strachem. Oheň v jeho očích pohasl. Tělo mu kleslo, jakoby vyčerpáním. Plazil se po břiše ke svému pánovi a pokorně kňučel.

Pak mu Dan přitiskl k čenichu Zakrvácenou ruku. Teplá krev vznítla ve vlkově srdci opětnou touhu po zabíjení. S vyceněnými zuby vyskočil a hrozivě zavrčel. Danovy oči mu velely, aby se vrátil. A zase mu přistrčil ruku k nosu. Olízl ji.

Krvelačnost se v něm ozvala mocněji než dříve, ale jeho strach byl ještě větší. Opět tu ruku olízl a zakňučel. Jeho pán k němu poklekl a nezraněnou rukou ho pohladil po huňatém hřbetě. K Bartovi promluvil hlas, který odedávna dobře znal. Zaplašil rudou mlhu z jeho duše a potěšil ho:

„Ubohý Barte! Ty za to nemůžeš!“ pravil ten hlas a pánova ruka mu přejela po hlavě.

Hřebec tiše zařičel, asi na důkaz toho, že všechno pochopil. I ve vlčákově hrdle se ozvalo hluboké zavrčení, jakoby se pokoušel promluvit. A náhle, jako když se rozsvítí v temném pokoji, vzpomněl si Dan na Danielsův dům. Tam by mu jistě neodepřeli pomoc. Oblékl si kabát, i když mu při té námaze vystoupil na čele studený pot, obtížně vsunul nohu do třmenu a vysoukal se pracně do sedla. A Satan se tryskem rozběhl.

„Rychleji Satane! Rychleji, kamaráde!“

To byla výzva! Satanovo silné tělo se poněkud snížilo k zemi a jeho rychlost se zvýšila. Byl to nevyrovnatelný pohyb, který nebylo možné popsat. A vepředu, stále před Satanovýmá nohama, které ho při každém skoku zdánlivě ohrožovaly, běžel Černý Bart. Co chvíli obracel hlavu, jako kdyby byl uprchlíkovým strážcem a vůdcem zároven.

Dan zavolal a Černý Bart zaštěkal v odpověď. Satan pohodil hlavou a zařičel. Tyto dvě odpovědi byly ujištěním, že mají dosud vyhlídku na úspěch v boji.

Neustálá ztráta krve už začala na Dana působit. Držel se hrušky sedla, zatínal zuby a chvílemi upadal do bezvědomí. Než ho smysly úplně opustily, zahlédl ve vzdálenosti deseti mil černé obrysy horského pásma.

A pak omdlel. Z mdloby se vzpamatoval ve chvíli, kdy zjistil, že padá ze sedla. Zachytil se zoufale hrušky a opět se vztyčil. Pochopil, že se musí nějakým způsobem zajistit v sedle. Bylo sice neuvěřitelně těžké dokázat to jednou rukou, ale nakonec se mu přece podařilo přivázat si levici k otěži. Pomyslel si, že alespoň zemře v sedle. Když se znovu rozhlédl, černé pahorky už nebyly v dálce. Jel mezi nimi.

Satan vytrvale běžel dál, ale oddychoval stále namáhavěji. I ve střídavých mdlobách si Dan uvědomoval, že se z hřebcových pohybů vytrácí pružnost. Už to nebyla vlaštovka lehce přelétávající zvlněnou půdu. Věděl však, že Satan nezmírní rychlost, pokud mu síly stačí. Když opět upadl do bezvědomí, sklonil se dopředu a prsty zapletl co nejpevněji do husté Satanovy hřívy. Připoutaná paže mu při jízdě silně pošukávala. A vědomí mu znovu zahalila temná noc.

Satana už drželo na nohou jen jeho nezdolné srdce. Klopil uši nazad a zdvihal je jen tehdy, když slyšel horečné blouznění svého

pána. Pěna mu třísnila hrdlo i prsa. Jeho dech byl kratší a kratší, ale přerývaná slova jeho pána ho pobízela ke stále větší rychlosti. Vyjeli na malý pahorek, ze kterého bylo vidět asi dvě míle vlevo skupinu topolů. Dan, jenž opět nabyt vědomí, poznal, že je to Danielsův dům. A byl to zároveň poslední okamžik jeho vědomí. Mozek mu zachvátila ospalá mdloba. Věděl, že už nedokáže dovést Satana k domu, a proto slabým hlasem zavolal:

„Barte!“

Vlk zakňučel po jeho boku. Dan z posledních sil zvedl ruku a ukázal k farmě. Bart vyskočil a pronikavým štěknutím naznačil, že spatřil dům.

Dan přehodil otěže Satanovi přes hlavu a pravil:

„Zaved’ nás tam, Barte!“

Pak zapletl prsty do hřívy a skácel se na hrušku sedla.

Satan věděl, že přehození otěží přes hlavu znamená rozkaz k zastavení a zůstal stát. Danovo bezvládné tělo se sklonilo na stranu. Bart vzal otěže do zubů. Měly hořkosladkou chuť, neboť byly potřísněny krví jeho pána.

Prudce zatáhl za otěže. Satan zařičel jakoby pochyboval o jeho konání, ale Bart mu odpověděl hrozivým zavrčením. Za okamžik se prodírali houštinou směrem k Danielsovu domu.

Kůň byl naprosto vyčerpán. Věšel hlavu, nohy pod ním podklesávaly při každém kroku, zrak měl skelný. A přece se potácel vpřed, veden velikým černým vlkem. Černý Bart s otěžemi v tlamě poháněl hřebce zuřivým vrčením.

26/ ČERNÝ BART OŠETŘUJE DANA

Když se přede dveřmi ozvalo škrábání a vrčení, probudila se nejdříve stará paní Danielsová. Vzbudila svého muže a syna a všichni tři tiše přistoupili ke dveřím. V čele Buck s revolverem v ruce. Když spatřil vlka, ucouvl a zdvihl zbraň. Ale Černý Bart se mu schoulil u nohou.

„Nestřílej, je to pes!“ vykřikl Sam. „A tady je jeho pán! Proboha, vždyť na tom koni je přivázaný mrtvý!“

Dan ležel na Satanovi. Vlastně visel ze sedla hlavou dolů, připoutaný otěží. Úplně vyčerpaný hřebec stál s napjatýma nohama a sklopenou hlavou a těžce oddychoval. Danielsová rodina přispěchala ihned na pomoc. Starý Daniels přeřízl otěž a Buck sundal bezvládného Dana z koně.

„Je mrtev?“ zašeptala paní Danielsová.

„Zdá se, že ano,“ odpověděl Buck. „Pomozte mi ho odnést do domu!“

„Pozor na koně!“ zvolal starý Daniels.

Buck se svým břemenem ustoupil právě včas, neboť Satan vyčerpaný k smrti, se skácel k zemi. S roztaženýma nohama vypadal spíš jako vyčerpaný pes než jako kůň.

„Teď nech koně být! Pomoz mi raději odnést toho muže. Asi je vážně raněný!“ pravil Buck.

Paní Danielsová běžela napřed a rozsvítila lampu. Bezvládného muže položili na lůžko. Byl to příšerný pohled na bledou tvář s černými vlasy splývajícími na čele, s pootevřenými ústy a rty zčernalými od prachu.

„Otče,“ řekl Buck, „myslím, že jsem toho muže už někde viděl. Je živ nebo mrtev?“

Poklekl a přitiskl ucho k Danovu srdci.

„Necítím žádný pohyb. Matko, podej mi zrcátko!“

Už ho měla v ruce a teď ho přiložila k ústům raněného. Oddálila ho a nad ním se sklonily tři hlavy.

„Zamlžilo se, žije!“ zvolal Buck.

„To ještě nic neznamená,“ opáčil Sam. „To sklo není tak úplně čisté!“

Paní Danielsová přejela zrcátko prstem a ten na něm zanechal neklamnou stopu.

Teď teprve nastal v místnosti shon. Přinesli horkou a studenou vodu, vymyli ránu a očistili ji od krve. Zatímco starí Danielsovi připravovali obvaz, Buck třel Danovo bezvládné tělo, aby obnovil krevní oběh. Po několika minutách Dan zhluboka povzdechl.

Buck vítězoslavně vykřikl:

„Ale to je přece Hvízdavý Dan Barry!“

„Na mou duši, je to on!“ dodal Sam. „Ten musel mít dnes v noci proti sobě d'ábla. Jeden člověk ho nemohl takhle zřít.“

Dali se do horečné práce. Puls byl hmatatelný, dech slabý, ale stejnoměrný, na tváři se objevil slabý ruměnec.

„Za několik dní bude mít paži docela v pořádku,“ řekla paní Danielsová, „ale, možná, že dostane horečku. Obrací hlavu ze strany na stranu a něco mluví. Co říká, Bucku?“

„Říká: Rychleji Satane!“

„To je jeho kůň,“ vysvětloval Sam.

„Veď nás rovně, Barte!“

„To je ten vlk.“

„Ted' zas mumlá: Dalila, Dalila! Kdo to je ta Dalila, otče?“

„Možná je to nějaký muž, kterého Dan zná.“

„Muž?“ opakovala opovržlivě paní Danielsová. „To bude asi nějaká holka, která mu tohle všechno způsobila.“

V tom okamžiku otevřel Dan oči. Byly to však oči, které neviděly a vykřikl:

„Hainesi, nenávidím tě víc než d'ábla!“

„Udělal to Lee Haines!“ zvolal Sam.

„Jestli to udělal, vyřizu mu za to srdce z těla!“ odpověděl Buck.

„To nemohl být Haines,“ přerušila ho paní Danielsová. „Vždyť starý Perkins nám přece řekl, že Haines je ten, kterého Dan Barry dopravil do Elkheadu! Jak by Haines mohl střílet, když sedí ve vězení?“

„Matko, dávej pozor na Hvízdavého Dana,“ řekl Sam. „Já s Buckem se postaráme o jeho koně, o toho černého hřebce. Je sice napolo mrtev, ale myslím, že stojí za to, abychom ho zachránili. Vůbec nechápu, jak k nám mohl najít cestu. V tomhle stavu ho Dan jistě neřídil.“

„Jak najde cestu vítr?“ zeptal se Buck. „Dana sem přivedl jeho vlk. Ale my na to asi nepřijdeme, budeme-li tady jen tak stát a přemýšlet. Postaráme se raději o Satana.“

Přiblížit se ke koni nebylo pro dva silné muže ani teď lehké. Satan zafrkal, namáhavě se postavil a stál proti nim s napjatýma nohama a svěšenou hlavou. Měl oči bez výrazu, ale přece jen se v

nich jevil odpor k cizím lidem. Ted' však byl vůči nim bezmocný. A pak zakročil Černý Bart. Postavil se před koně se zježenou srstí a vyceněnými zuby. Sam navrhl:

„Měli bychom otevřít domovní dveře, ať slyší Danův hlas.“

Udělal to. Náhle k nim zevnitř slabounce dolehl Danův blouznivý hlas. Vlk žalostně zakňučel a obrátil se na Satana, jakoby se ptal, proč tu tak nehybně stojí, když jejich pán volá. Pak otevřenými dveřmi vběhl do domu.

„Pospěš za ním, Bucku, ať nevyděsí matku!“ zvolal Sam.

Utíkali dovnitř a spatřili Černého Bárta, jak stojí nad tělem Hvízdavého Dana a vrčí na ubohou paní Danielsovou, která se skrčila v koutě. Bylo třeba velkého úsilí a trpělivosti, než Bárta přesvědčili, že jeho pánovi nechtějí ublížit.

„Ale, proč to děláš?“ zeptal se starý Daniels. „Vždyť ten zatracený vlk nám nebránil, když jsme ho sundávali z koně!?“

„To je pravda!“ přisvědčil Buck. „Mně asi ještě příliš nedůvěřuje. Kdykoliv se ke mně přiblíží, běhá mi mráz po zádech.“

Když se Bart přesvědčil, že Dan je v dobrých rukou, začal je všechny obcházet a očíhávat. Ježila se mu přitom srst a zlostně i vrčel. Pak se jeho chování změnilo. Posadil se vedle Danova lůžka a bedlivým zrakem sledoval každý pohyb paní Danielsové. Oba muži se vrátili k hřebci. S třesoucím se nohama a sklopenou hlavou stál na témže místě, kde ho zanechali. Kdyby musel urazit ještě míli, určitě by to zaplatil životem.

Když se k němu oba muži přiblížili, zvedl hlavu a pokusil se o útěk. Buck zachytil jeho houpající se otěže. Satan po něm kopl nohou, ale ten pohyb byl tak neobratný a pomalý, že se mu Buck snadno vyhnul. Když si Satan uvědomil, jak je bezmocný, zoufale zařičel a dovolával se pomoci Černého Bárta. A vlčák mu z domu odpověděl žalostným zavytím.

„Pane Bože!“ zabědoval Buck. „Ted' ten černý ďábel příběhne zpátky a budeme ho mít zase na krku! Určitě příběhne.“

„Ne, nepřiběhne!“ odpověděl mu se smíchem starý Sam. „Ten Dana neopustí. Ted' musíme odsedlat Satana.“

Dalo jim hodně práce než hřebce dovlekli ke stáji. Pak mu sňali sedlo a postavili ho před jesle s obrokem. Vrátili se do domu unaveni jako po celodenní dřině.

„Koně mají zkrátka pošetilou povahu,“ filozofoval starý Daniels. „Ten hřebec by ochotně obětoval život pro muže, který ho málem uštvál k smrti, ale nás, kteří jsme mu chtěli pomoci, by nejraději zabil. Pamatuj si, Bucku, kůň je jako ženská. Má zrovna tak málo rozumu.“

Dan hluboce spal, ale jeho dech byl stále nepravidelný. Paní Danielsová jim oznámila, že ho zachvátila horečka, které se tak obávala a nabídla se, že bude u nemocného celou noc. Ale Buck ji zvedl ze židle vedle lůžka a sám se posadil na její místo se slovy:

„Hvízdavého Dana budu ošetřovat já! Nikdo jiný!“

Tak začalo Buckovo noční bdění. Buck pozoroval Dana, zatímco Černý Bart střežil každé Buckovo hnutí, připraven zakousnout se mu do hrdla při prvním podezřelém pohybu

27/ NIKDO SE NESMĚJE

Tu noc stál Jim Silent na stráži v rokli poblíž domu starého Saltona. Terry Jordan, Rhinehart a Hal Purvis seděli v domě u pokeru a Billy Kilduff hrál ospalé písničky na foukací harmoniku. Jeho teskné písně šly už každému na nervy.

„Nech už toho!“ zvolal posléze Terry a udeřil pěstí do stolu. „Už mám těch tvých zatracených písniček až po krk! Tady nejseš v kostele, rozumíš!“

Místo odpovědi vyndal Kilduff harmoniku z úst, zhluboka si oddechl, zamžoural očkama a začal hrát o tóninu výš.

„Pomalů, Terry!“ radil Rhinehart tlumeným hlasem. „Kilduff dnes nemá náladu.“

„Co mu přeletělo přes nos?“ zeptal se muž se zjizvenou tváří, jenž příliš netoužil po hádce s obávaným Billem Kilduffem.

Rhinehart ukázal palcem přes rameno a odpověděl:

„Ta dívka uvnitř! Billovi se nelíbí kousek, který jí provedl šéf.“

„To mně taky ne,“ řekl Hal Purvis. „Ale udělal bych i něco horšího, jen abych zachránil Hainese.“

„Abys zachránil Hainese?“ ozval se Kilduff zlověstně hlubokým hlasem. „Není naděje na úspěch. Jinak bych se na šéfa nezlobil kvůli tomu, co provedl té dívce.“

„Možná, že přece jen nějaká naděje je,“ řekl Rhinehart.

„To těžko!“ zvolal Kilduff. „Jeden muž proti celému městu? Já říkám, že Jim dosáhl jen toho, že Hvízdavého Dana provrtají jako řešeto.“

„Tak to přece jen za něco stojí,“ ušklíbl se Purvis.

Ostatní se zachechtali a usmál se dokonce i Kilduff.

„Ale starý Cumberland to těžce nese,“ podotkl Rhinehart. „Celý den dívce vyčítá, že jela za Danem.“

„Ten starý brach to myslí vážně,“ uvažoval Purvis. „Myslím, že by si raději uřízl pravou ruku, kdyby jí tím mohl zabránit v odjezdu.“

„A ona tam sedí celá bledá, kouká do prázdna a ještě se ho snaží utěšit!“ zabručel Kilduff a z rozčilení vstal. „A ještě se mu omlouvá kvůli tomu, co provedla a snaží se ho rozveselit. A přitom jí puká srdce! Hrom do toho!“

Vytáhl křiklavě barevný šátek, otřel si jím čelo a pokračoval: „Až půjdeme všichni k čertu, vzpomeneme si na tenhle Jimův kousek, na to můžete vzít jed!“

„Kdo to zpívá dole v rokli?“ zeptal se náhle Jordan. „Jako by to byl...“

Nedomluvil, jakoby se bál něco zakřiknout. Všichni vstali a přihloupě na sebe hleděli.

„Haines!“ zvolal Rhinehart.

„To není možné!“ vypravil ze sebe Kilduff. „A přece... je to on!“

Běželi ke dveřím a spatřili blížícího se jezdce a pěšáka. Ten pěšák byl Jim Silent.

„Haines!“ zvolal Purvis, jemuž rozčilením přeskakoval hlas.

„Tak jsem tady!“, s těmito slovy vstoupil Haines s Jimem Silentem do místnosti.

Obklopily ho radostné tváře. Byl uvítán nadšenými výkřiky, poplácáváním po zádech a nekonečnými stisky rukou. Kilduff a

Rhinehart ho posadili na židli. Jordan přinesl láhev whisky, ale Haines ji odstrčil se slovy:

„Nechci! Páchlo by mi z úst, až budu mluvit s Kate. Kde je?“

Muži se na sebe rozpačitě podívali.

„Je tady!“ odpověděl kvapně Jim. „Ale nejdřív nám vypravuj, jak ses dostal na svobodu.“

„Povím vám to později,“ opáčil Haines. „Teď musím především mluvit s Kate.“

„Proč máš tak naspěch?“ divil se Kilduff.

Haines se rozesmál a odpověděl:

„Ty žárlíš, Bille? Musím jí poděkovat! Vždyť pro mě poslala Hvízdavého Dana.“

„To je možné, ale není to důvod k žárlivosti. Pověz nám, jak to probíhalo v Elkheadu!“ řekl Kilduff.

„Ano!“ připojil se Jordan. „Nemůžeme čekat, jsme strašně zvědaví.“

„Vysvětlím to jediným slovem,“ odpověděl Haines. „Barry!“

„Co udělal?“ zvolali všichni najednou.

„Co? Vnikl do vězení, i když měl v patách celý Elkhead, srazil k zemi dva strážce, odemkl mi pouta, bůhví kde si opatřil klíč! – posadil mě na hnědáka, postřelil dva muže, zatímco jeho vlk strhl z koně třetího, přinutil mého hnědáka ke skoku přes překážku vysokou jako já a tady jsem!“

Všichni muži si začali uvolňovat šátky na krku. Silentovi zablýskly oči, když se dychtivě zeptal:

„A ví celý Elkhead, že tě vysvobodil Hvízdavý Dan?“

„Jak by ne!“ odpověděl Haines. „Ale ta dívka, Jime!“

„Dostal jsem ho! Teď má proti sobě celý svět – zákon i psance. Je s ním konec.“

Odmklčel se a pak pokračoval:

„Ledaže bys mu byl neobyčejně vděčný za to, co pro tebe udělal, Lee?“

„Řekl mi, že mě nenávidí jako d'ábla,“ odpověděl Haines. „Jsem mu vděčný asi tak, jako horskému lvu, který mi náhodou prokázal dobrou službu. Ale teď už chci konečně mluvit s Kate!“

„Tak ať si s ní popovídá, hoši!“ pravil Silent. „Zavolej si ji, Hainesi! My se trochu projdeme.“

Jakmile odešli, přiskočil Haines ke dveřím a hlučně na ně zaklepal. Hned se otevřely; na prahu stála Kate. Když uviděla Hainese, zamrkala:

„Jsem to já, Kate!“ zvolal radostně Haines. „Vstal jsem z mrtvých!“

Vyšla z pokoje, zavřela za sebou dveře a nedočkavě se zeptala:

„Co je s Danem? Řekněte mi – byl raněn?“

„S Danem?“ opakoval Haines s netrpělivým úsměvem. „Ne, není raněn. Vysvobodil mě z vězení a bezpečně mě dopravil do volného kraje. Musel kvůli tomu postřelit dva nebo tři hochy.“

Sklonila hlavu poněkud dozadu a teprve teď si Haines všiml, jak je bledá.

„Co se stalo, Kate?“ zeptal se úzkostlivě. „Co je s Danem?“ tázala se znovu slabým hlasem. „Nevím. Stal se z něho psanec. Má proti sobě celý kraj. Ale proč máte o něj takovou starost? Vždyť mi řekl, že milujete mě“ Vzpřímila se. „Já, že miluji vás?“ Hainesova tvář se protáhla.

„Ale proč tedy pro mě Dan přišel? Proč řekl, že jste ho poslala,“ zakoktal Haines.

„Proto“ odpověděla Kate a pokynula mu, aby vstoupil. Následoval ji. Na lůžku u stěny uviděl starého Joe Cumberlanda.

„Jak se sem dostal?“

„Zeptejte se svého vůdce, toho d'ábla v lidské podobě! Svého přítele Jima Silenta!“

Haines vyšel se skloněnou hlavou do přední místnosti. Ostatní se již vrátili a pošklebovali se mu za zády.

„Kde je Silent?“ zeptal se jich drsným hlasem.

„Odešel!“ odpověděl Terry.

Hal Purvis odtáhl Hainese stranou a zašeptal:

„Hlavu vzhůru, chlapče!“

„Ona mě nenávidí!“ odpověděl smutně Haines. „Copak jste mě proboha nemohli vysvobodit jiným způsobem?“

„Nemohli! Jinak to nešlo. Už na to nemysli. Nikdo z nás proti tobě nic nemá. Anebo by ses raději v Elkheadu houpal na oprátce?“

„Zdá se mi, jakoby to byl jen jakýsi žert!“ vydechl Haines. „Ano, ale takovému žertu se nikdo nezasměje!“

„A co bude s Danem?“

„Ten je vyřízený. Jsme všichni proti němu a teď nám ho pomohou stíhat i rangerové. Rozvaž to dobře, Hainesi! Ty jsi proti němu, protože chceš tu dívku. Já chci toho zatracenýho vlka, Kilduff touží po Satanovi a Silent nebude mít dřív klid, dokud neuvidí Dana s kulkou v srdci. Jsme čtyři a každý z nás chce něco, co patří Danovi. Ptám se tě: může vůbec někdo uniknout takovým čtyřem mužům, jako jsme my?“

28/ HVÍZDAVÝ DAN DESPERÁT

Před úsvitem se Jim Silent rozjel přes pahorky za důležitou záležitostí. Rozednívalo se už, když se blížil k domu šerifa Morrise. Zpomalil do volného klusu a pozoroval, že v okolí šerifova domu nikdo není. Přijel blíž a zahvízdal kovbojskou písničku, která zněla jako smluvený signál. Pak kdosi v okně zamával šátkem. Jim se spokojeně obrátil a pomalu odjížděl.

Asi po půl hodině jízdy se za ním ozval koňský dupot. Vedle něho zastavil obtloustlý šerif tak prudce, až zakolísal v sedle a bez dechu zvolal:

„Co se stalo?“

„Co je s Hvízdavým Danem?“

„To jste snad slyšel, co provedl s Hainesem. A někteří lidé říkají, že střílí rychleji než vy, Jime.“

„Přeháníte,“ zavrčel Jim. „Ale já vám povím novinku. Hvízdavý Dan osvobodil Lee Hainese ze žaláře v Elkheadu.“

Šerif nebyl schopen slova.

„Cože?“

„To je moje práce, Morrisi,“ zasmál se Silent. „To já jsem sehrál tu malou hru.“

„Vy jste to zorganizoval? Jak?“

„Není důležité, jak se to stalo. Hlavní věc je, že to udělal Dan. Vloupal se do žaláře. Bylo to včera večer za soumraku. Lidé začali střílet, zatarasili Hainesovi i Danovi cestu, ale Dan se prostřílel. Střílel sám. Srazil dva muže dvěma výstřely a ten ďábelský vlk mu pomohl zlikvidovat dalšího jezdce.“

„Střílel v noci?“

„Střílel v noci!“ přisvědčil Silent. „A teď, Morrisi, ke skončení celé záležitosti zbývá jen jediné – aby Hvízdavý Dan byl prohlášen za psance a aby byla na jeho dopadení vypsána odměna, rozumíte?“

„Proč ho tak nenávidíte, Jime?“ zeptal se zvědavě Morris. „Morrisi, pročpak nenávidíte neštovice?“

„Poněvadž se jim člověk nemůže ubránit!“

„Tak vidíte. Právě proto nenávidím já Hvízdavého Dana. Ale to ostatně není vaše věc. Přeju si, abyste prohlásil Dana za psance.“

Šerif se zamračil a kousl se do rtu. „To nemohu udělat, Jime.“

„Proč ne, k čertu?“

„Je to absurdní. Vždyť je to proti lidskosti, podvádět někoho tak, jako jste podvedl toho chlapce! Bojuje s vámi poctivě a vlastně vám prokázal dobrou službu. Ne, to nemohu udělat, Jime.“

Nastala zlověstná pomlka. Pak promluvil psanec:

„Morrisi, kolik tisíc jsem vám už dal?“

Šerif zamrkal a odpověděl:

„Nevím, ale mnoho, Jime.“

„A to se teď chcete postavit proti mně?“

Další pauza.

„Víte, jak se tam v Elkheadu lidé snadno rozzlobí,“ pokračoval nedbale Silent. „Možná by je dojalo ještě víc, kdyby se dozvěděli, kolik tisíc jste ode mne dostal, Morrisi.“

Šerif se plácl buclatou rukou do čela a odvětil:

„Když člověk zaprodá svou duši ďáblu, už ji nelze vykoupit, to je svatá pravda.“

„Až přijdete úplně k sobě, Morrisi, nebude v celém okolí rozumnějšího člověka,“ řekl konejšivě Silent. „Ale vám to někdy bohužel dlouho trvá. Teď poslouchajte můj plán. Co myslíte, že by udělali lidé v Elkheadu, kdyby tam teď přišel dopis pro Dana Barryho?“

„Hoši jsou teď dost dopálení,“ odpověděl šerif. „Myslím, že by ten dopis otevřeli.“

„Já si to myslím také. Vidíte, že jste chytrý člověk, Morrisi. A co by si asi pomysleli, kdyby ten dopis zněl asi takto:“

Silent sáhl do kapsy, vytáhl složený papír a četl:

„Milý Dane!

Prokázal jsi znamenitou službu L. H. Nikdo z nás Ti to nezapomene. Teď bude možná lépe, když se budeš nějakou dobu skrývat. Pak se k nám můžeš připojit, kdykoli budeš chtít. Všichni si myslíme, že by nikdo z nás neprovedl ten kousek tak obratně jako ty. Hoši se domnívají, že vaše práce je těmi dvěma tisíci nedostatečně zaplacená. Chtějí, abyste dostal ještě tisíc. Já s tím souhlasím. Až ti dojdou peníze, navštiv nás – víš kde.

Tvař se i nadále, jako bys mě stíhal. To byl výborný nápad. Někou dobu s tím vystačíš. Lidé si možná pomyslí, že jsi tu službu

L. H. prokázal jen proto, že je Tvým osobním přítelem. Nebudou tušit, že teď patříš k nám.

Adié! J. S.

Silent se tázavě podíval na šerifa.

„Dejme tomu, že by si přečetli takový dopis, Morrisi. Myslíte, že by je podráždil?“

„Dan by byl ve dvou dnech prohlášen za psance!“ zahučel šerif.

„Dobrá! Tady máte ten dopis. Postarejte se, aby byl odeslán do Elkheadu, Morrisi!“

Šerif se na dopis podíval zachmuřeně a řekl:

„Ale to je ortel smrti pro Dana Barryho.“

„To je přesně to, co jsem chtěl,“ odpověděl s úsměvem Silent. „Teď víte, co máte dělat dál. Požádejte telegraficky guvernéra, aby vypsál cenu na hlavu krvežíznivého desperáta Dana Barryho, známého pod jménem Hvízdavý Dan.“

„Vypadá to jako příběh z nějaké knihy,“ vypravil ze sebe pomalu šerif.

„Jakmile obdržíte odpověď na svůj telegram, vezmete do přísahy čtyřicet náměstků a zatykač zveřejníte. Buďte zdrav, Morrisi! V kraji si o vás budou vyprávět, jako o nejzdatnějším šerifovi na světě.“

Hlučně se rozesmál a pobodl koně. Zaražený šerif, jemuž ten smích zněl dosud v uších, odjížděl se svěšenou hlavou zpět k hotelu.

Danova horečka stoupala po celý den. Večer se Danielsovi sešli k dlouhé poradě.

„Něco se musí udělat,“ řekl Buck Daniels. „Zítra pojedu do města a přivedu sem doktora Gearyho.“

„Je zbytečné volat sem toho podvodníka Gearyho,“ odpověděla opovržlivě paní Danielsová. „Toho hochu nezachrání žádný lékař, alespoň ne z toho, co ho opravdu bolí. Příčinou jeho horečky není zranění kulkou, ale jeho duševní stav. Ten chlapec má bolavou duši.“

„Bolavou duši?“ tázal se starý Sam.

„Jen poslouchejte, co blábolí! Stále vzdychá po té Dalile!“

„A když to není Dalila, je to Kate,“ řekl Buck. „Stále mluví o jedné z těch dvou. Když o nich mluví, vždycky mu stoupne horečka. Kdo je ta Dalila a kdo ta Kate?“

„Je to asi jedna a táž osoba,“ odpověděla paní Danielsová. „Je neuvěřitelné, jak dovedou být muži zaslepení!“

„My že jsme zaslepení?“ opakoval podrážděně její muž. „A co nám to pomůže, když víme, že příčinou jeho nemoci je nějaká Kate?“

„Hodně! Kdybychom tu dívku našli, možná, že by ho přivedla k rozumu. Srovnaly by se mu myšlenky a tělo by se pak z toho už dostalo samo, rozumíš?“

„Ale v tomto kraji je na sto dívek, které se tak jmenují. Řekl snad Dan její příjmení, Bucku, nebo ti nějak naznačil, kde bychom ji měli hledat?“ zeptal se starý Daniels.

„Nenaznačil nic,“ odpověděl Buck. „Až na to, že když o ní blouzní, prohlašuje, že chce zabít Lee Hainese. Někdy se mu zdá o tom, že ho drží pod krkem. Matko, myslíš opravdu, že by to bylo něco platné, kdyby ta dívka byla tady?“

„To se rozumí, že ano,“ odpověděla rozhodně paní Danielsová. „Ten ubohý chlapec je do ní zamilovaný a na některé muže působí láska hůř, než kulka z revolveru. Tím nemíním tebe, nebo tvého otce. Ví Bůh, že vy byste se pro ženu takhle nikdy netrápili.“

Stará paní se a oba podívala vyzývavě a s jakýmsi opovržením.

„Říká, že tu dívku má Lee Haines?“ zeptal se Sam.

„Ano!“ odpověděl Buck. „A to nasvědčuje tomu, že to má v hlavě popletené. Jak by Lee mohl mít dívku, když je v elkheadském žaláři?“

„Ale možná ji Haines měl, než se ho Dan zmocnil u Morrise. Možná, že je ta dívka v Silentově táboře.“

„Dívka v táboře Jima Silenta?“ opakoval nedůvěřivě Buck. „To by měl Jim raději na zádech tunu olova!“

„Opravdu?“ vmísila se do řeči paní Danielsová. „Bucku, jsi ještě příliš mladý na to, abys mohl mluvit o ženách. Kde je ten Silentův tábor?“

„Nevím!“ odpověděl vyhybavě Buck. „Možná že v horách. Možná že v domě starého Saltona. Kdybych věděl, že tam je, odvážil bych se tam a přivedl ji. Bez ohledu na to, zda by se jí to líbilo či ne!“

„Nemluv hlouposti!“ pravila úzkostlivě jeho matka. „K Jimu Silentovi se už ani nepřiblížíš, Bucku, sám jsi to přece řekl.“

Buck pokrčil rameny, zamračil se a vrátil se k lůžku Hvízdavého Dana.

Následujícího dne ráno vypadal Buck právě tak jako Dan. A paní Danielsová stála se sepjatýma rukama a vystrašenou tváří u lůžka nemocného a měla stejné starosti o svého syna jako o Dana. Starý Sam sedlal venku Buckova koně, protože Buck se rozhodl přece jen přivolat lékaře z Elkheadu.

„Nerad ho opouštím!“ zabručel vyčerpaný Buck. „Kdoví co se stane, zatím co tu nebudu.“

„Nedívej se tak na mě!“ řekla jeho matka.

„Málem bychom si mysleli, že nás obviníš z vraždy, zemře-li Dan za tvé nepřítomnosti.“

„Nevzdaluj se od něho ani na minutu!“ nařizoval jí Buck. „To je všechno, o co tě prosím, matko!“

„Povídám ti, že je třeba mu vyléčit srdce,“ opakovala už pokolikáté paní Danielsová. „Jeho tělo se pak postará samo o sebe. Kdo to mluví venku s otcem?“

Zaslechli venku nejasné hlasy a za chvíli dusot odjíždějícího koně. Starý Sam vběhl bez dechu do domu.

„Kdo to byl? Stalo se něco, Same?“ zeptala se žena, neboť starý muž byl velmi bledý.

„Byl to mladý Seaton. Projíždí s ostatními muži okolí a každého varuje před Danem Barrym. Byl prý střelen do ramene, když prchal ze žaláře s Hainesem. Přitom prý Dan zastřelil koně dvou mužů a jeho pes strhl ze sedla třetího.“

„Prchal ze žaláře s Hainesem!“ vydechl Buck. „To přece nemůže být pravda. Vždyť Dan Hainese nenávidí jako peklo.“

„Dan prý pracuje pro Jima Silenta,“ pokračoval starý Sam. „V Elkheadu otevřeli dopis, který jim všechno objasnil. Byl podepsán J.S. a bylo to poděkování Danovi za to, že vysvobodil Hainese.“

„To je lež!“ řekl nevěřícně Buck.

„Bucku! Same!“ zvolala paní Danielsová, když viděla zuřivé pohledy, které na sebe vrhají manžel a syn.

„Same, snad bys nezapomněl, že Dan je tvým hostem?!“

Starý muž se zarděl a zabručel:

„Dostal jsem strach a na chvíli jsem na to zapomněl.“

„A možná, že jsi také zapomněl na to, že nebýt Daná, houpal bych se dávno v Elkheadu na oprátce,“ poznamenal Buck.

„Odpusť, Bucku!“ odpověděl otec chraptivým hlasem. „Lekl jsem se, to je to celé. Ale co s Danem? Jestli se mu nedostane pomoci, zakrátko zemře. A pro elkheadského lékaře jet nemůžeš. Oni by Dana léčili revolverem, to je jasné.“

„Proč tohle všechno udělal?“ zvolala paní Danielsová a stírala si z očí náhlý příval slz. Probudily se v ní mateřské city.

„Panebože! Jak můžu vědět, proč to udělal?“ odpověděl Buck. „Proč mě pustil na svobodu, místo, aby mě dopravil do Elkheadu, kde bych byl lynčován? Kromě lékaře mu nemůže pomoci nikdo jiný, než ta dívka Kate. Pojedu pro ni.“

„Kam?“

„Nevím. Možná, že se podívám do domu starého Saltona.“

„A odvedeš ji Jimu Silentovi?“ přerušil ho otec. „To se raději rovnou zastřel, než se vydáš na cestu. Ušetříš tím svému koni dlouhou jízdu a výsledek bude stejný.“

„Slyšíte,“ řekl Buck, „jak ten vlk truchlí!“

„Bucku, ty jsi blázen!“ zahřměl Sam.

„Tiše, Same!“ zašeptala paní Danielsová. Vzala svého statného syna za ruku:

„Bucku, jsem na tebe pyšná. Co chceš dělat, máš nějaký plán?“ Buck si rukou přejel čelo:

„Já vím jen to, že musím přivést tu dívku. Víím, že ji musím přivést, ne proto, aby zachránila Dana před lidmi, kteří ho pronásledují, nýbrž před ním samým.“

„Nechceš to raději nechat být?“ zeptal se chmurně starý Daniels.

Ale Buck už byl v sedle. Zamával rodičům na rozloučenou, ale jakmile se obrátil k vzdáleným pahorkům, už se neohlédl. Za sebou měl někoho, komu byl zavázán na celý život. A před ním, kdesi v holých vyprahlých pahorcích byla žena, která tohoto člověka mohla zachránit. Zakalily se mu oči. Chtěl se proklínat za tuto slabost, ale místo rouhání se mu sevřelo hrdlo a v srdci mu zněla tichá hudba.

29/ „VLKODLAK“

Buckův pony přešel z cvalu do vytrvalého drobného poklusu. Občas pohodil hlavou a zastříhal ušima, jakoby chtěl zahnat mouchu. Ve skutečnosti ho obtěžovalo hvízdání jeho pána. Jediné, co od něho slychával, byla tlumená kletba. To nezvyklé hvízdání mustanga znepokojovalo.

Buck ani sám dost dobře nevěděl, co ta melodie znamená, ale cítil, že v jeho duši vyvolává představu nezdolného života a nádherné smrti. Dan ji několikrát hvízdal, když blouznil. Při té melodii se mu zdálo, že se vedle něho vznáší duch Hvízdavého Dana a povzbuzuje ho na cestě k cíli, který si vytkl.

Když dojel na pláň, uviděl v dálce jezdce, který se k němu blížil. Vzdálenost mezi nimi se zmenšila a neznámý znenadání odbočil stranou. Buck se tiše zasmál, že cizinec chce zůstat nepoznán. Ale smích ho přešel, když jezdec náhle změnil směr a zamířil přímo k němu. Buck rychle zastavil koně a obrátil se k cizinci. Zároveň se přesvědčil, jestli má připravený revolver v pouzdře. Věděl, že při nahodilých setkáních v horské poušti musí člověk počítat se vším.

„Hej, Bucku!“ zvolal blížící se jezdec.

Buckova ruka se svezla k rukojeti revolveru. Poznal hlas Hala Purvise, který k němu vzápětí dojel.

„Tak co je nového?“ zeptal se Buck a vytáhl tabák a nezbytné hnědé papírky.

„Projíždím se po kraji a sháním novinky,“ odpověděl Hal Purvis. „A sehnal jsi nějaké?“

„Ano. Setkal jsem se s několika greenhorny z Elkheadu.“ Buck zabručel a zapálil si cigaretu.

„Poslední dobou tě u nás nebylo moc vidět,“ nadhodil Purvis. „Právě teď jedu k tlupě!“ odpověděl Buck. „Máš s sebou můj revolver, který jsem u vás zapomněl?“

„Nevzpomněl jsem si na něj.“

„Vraťme se pro něj do vašeho domu! Já pak pojedu s tebou do tábora.“

Buck dlouhými tahy vdechoval dým cigarety. V duchu si představoval Purvise, jak vchází do domu, kde leží nemocný Dan Barry.

„Dobře, můžeš jet k nám a požádat otce o svůj revolver. Já zatím pojedu dál k pahorkům,“ odpovéděl.

„Proč ten spěch? Vždyť k vašemu domu to jsou nejvýš tři míle. Neztratíš tím ani moc času.“

„Já se nebojím, že bych ztratil čas,“ řekl významně Buck.

„O co jde, k čertu? Nechci přijít o ten revolver.“

„Dobře,“ řekl Buck s posměšným úsměvem. „Tak sbohem, Hale!“

Purvis se zamračil a podíval se na něho přimhouřenýma očima.

„Mluvy, Bucku! Jak je to s tím revolverem? Myslíš si snad, že bych ho nenašel?“

„Ale ano. O to právě jde. Našel bys hodně revolverů. Chci ti však říct, že někteří kovbojové si začínají myslet, že jsem spolčen s tlupou Jima Silenta a hlídají můj dům.“

„U čerta!“

„No a to je jeden z důvodů, proč jedu k pahorkům.“

Pomalů se rozjel a pokračoval:

„Ovšem, jestli musíš ten revolver mít, Hale –“

Purvis se nevesele usmál, přičemž se jeho hubená tvář svraštila do vrásek kolem očí. Obrátil koně a zajel po bok Buckovi.

„Jsem rád, že nejsi pošetilý,“ pravil Buck. „Jak to vypadá v táboře?“

„Bídně. Je tam ta dívka“

„Dívka?“

„Jakoby tě to potěšilo! Hezká holka. Jmenuje se Kate Cumberlandová. Viděla nás, když jsme zadrželi vlak a proto se teď neodvažujeme pustit ji na svobodu. Má proti nám tolik důkazů, že by to stačilo na oprátku pro nás pro všechny.“

„Dalila!“

„Cože?“

„Jen se divím, že Jim nechal v táboře dívku.“

„Jim nemohl dělat nic jiného. Její přítomnost nás trápí víc než celá armáda mužů. Nějakou dobu jsme ji měli v domě a pak pro ni Silent zřídil malý domek kousek stranou...“

„Já vím, který domek.“

„Bydlí v něm se svým otcem. Musíme je v noci hlídat. Od té doby, co je ta holka u nás, s nikým z nás vlídně nepromluvila. Když se na někoho podívá, jakoby se dívala na hada.“

„Tím chceš říct, že se jí žádný z vás nelíbí?“ zeptal se zvědavě Buck. Z blouznivých řečí Dana vyrozuměl, že Kate je zamilovaná do Lee Hainese a že kvůli tomuhle psanci opustila Dana Barryho.

„Copak není Haines tak hezký, aby se jí zalíbil?“

Purvis se nepříjemně zasmál.

„Líbit by se jí mohl, ale neshoduje se s její představou muže. Jinak bychom se jí mohli líbit všichni. Je to hezké děvče, Bucku. Má modré oči, plavé vlasy a jemný hlas. Pokud jde o mě, musím říct, že mě uchvátila.“

Buck do sebe vtáhl tak silně dým ze zbytku cigarety, až si popálil prsty. Zahodil oharek a s úsměvem se zeptal:

„Tak, vy si s ní nevíte rady?“

„Proč se směješ?“ zeptal se podrážděně Purvis.

„Myslíš si, že bys měl u ní větší štěstí ty?“ Buck se zasmál a samolibě odpověděl:

„Hlavní chyba, kterou děláte je, že se té dívky asi příliš bojíte. Zacházíte s ní, jako kdyby byla královnou a vy její otroci. Žena má ráda pána.“

„Aha! Ted' promluvil pravý muž!“

„Ano, dovedu ovládnout kteroukoli ženu.“

Hal Purvis se hlučně zasmál:

„To jsme si o sobě mysleli všichni, ale ona je jiná než ostatní. Je zamilovaná do jiného muže a patří k tomu podivnému druhu žen, které se nikdy nezamilují dvakrát. Možná, že uhodneš, kdo je ten vyvolený?“

Buck sraštil obočí a zamyslel se. Rozčilení v něm vzrůstalo.

„Je zamilovaná do Hvízdavého Dana Barryho. Člověk by řekl, že na něho se nemůže žádná žena podívat, aniž se zachvěje. Ale ona kvůli němu zahájila hladovku. Od včerejška nic nejí. Říká, že zemře

hladem, jestli ji nepustíme na svobodu. Nejhorší na tom je, že ona to skutečně dokáže. Vím to a ostatní také.“

„Že chce zemřít hladem?“ pravil sebevědomě Buck. „Počkej až ji vezmu do parády já!“

„Ty... hahaha!“

„Ano, já!“ Purvis na něho útrpně pohlédl:

„Jako přítel ti, Bucku, radím, abys toho raději nechal. Ona patří Danovi a proto se jí nesmí žádný jiný muž dotknout. Všecko co mu kdy patřilo, je nedotknutelné!“

Tlumeným hlasem pokračoval:

„Pokud jde o mě, netoužím ani po jeho koni, jako Bili Kilduff, ani po jeho dívce jako Lee Haines, ani po jeho životě jako šéf. Nepřeju si nic jiného, než abych mohl zastřelit jeho vlka Černého Barta!“

„Copak ti ten vlk tak zlého provedl, Hale?“

„Málem se mi zakousl do nohy tenkrát u Morgana, když Dan nařezal šéfovi.“

„Ale to dělá každý pes!“

„To není pes. To je vlk. A Dan...“ odmlčel se.

„Tváříš se divně, Hale. Co se ti děje?“

„Snad si nemyslíš, že jsem se zbláznil?“

„To ne.“

„Někteří lidé na severu myslí, že člověk se časem změní ve vlka.“

Buck přikývl a pokrčil rameny. Po zádech mu přeběhl mráz.

„To je jen má domněnka, Bucku. Zdálo se mi, jakoby... no prostě jakoby Dan byl vlk proměněný v člověka a Černý Bart že je člověk proměněný ve vlka.“

„Hale, ty jsi opilý!“

„Možná.“

„Co tě přivedlo na tuhle myšlenku?“ začal zvědavě Buck. Ale psanec náhle pobodl koně a opět se tryskem rozjel.

30/ JAK BUCK OVLÁDL KATE

Slunce se už sklánělo k západu, když oba muži dojeli k domu starého Saltona. Na verandě tam seděli Silent s Hainesem, Kilduffem, Jordanem a Rhinehartem. Psanci vstali, když spatřili blížící se jezdce a zdravili je hlučným voláním. Buck jim pokynul s úsměvem.

U domu seskočil z koně a podal ruku Silentovi. Ten podržel jeho ruku ve své o chvíli déle.

„Přicházíš velmi pozdě, chlapče! Nedostal jsi snad vzkaz?“

Buckovy oči neuhnuly pod jeho pátravým pohledem.

„Prokázal jsem vám větší službu tím, že jsem zůstal doma.“

„Jak to?“

„Zůstal jsem proto, abych nasbíral mnoho důležitých zpráv a nebylo to tak snadné. Kovbojové mě začínají podezírat.“

„V tomhle kraji se kovbojové začínají nějak příliš hemžit,“ vmísil se do hovoru Hal Purvis. „Kvůli nim mi Buck ani nedovolil, abych si k nim dojel pro revolver.“

Jim nespouštěl bystré oči z Danielsovy tváře.

„Ty nevíš, že všechny potřebné zprávy nám dodává Gus Morris, Bucku?“

Rhinehart a Jordan, kteří spolu doted' hovořili, se odmlčeli a zaposlouchali se do jejich hovoru. Buck se nenuceně usmál:

„Morris vám nepochybně poví všechno, co ví. Jenže já vám musím říct, že všechno neví.“

„Mluv!“

„Když se někde objeví Morris, hoši se přestanou bavit, dívají se stranou a šeptají si. Byl s námi příliš dlouho ve spojení a hoši o tom začínají přemýšlet. Přemýšlení je vždycky nebezpečné.“

„Zdá se, že jsi i ty příliš přemýšlel,“ opáčil Silent. „Myslíš si, že nás kovbojové pronásledují z vlastního popudu?“

„O tom není pochyb.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Pověděl mi to mladý Seaton.“

„Patří k nim?“

„Ano.“

„Dobře, zapamatuju si ho. Vidím, že máš na ruce památku na Hvízdavého Dana.“

Ukázal na obvaz na pravém Buckově předloktí.

„To nic není!“ pokrčil rameny Buck. „Rána se dobře hojí. Už mám ruku tak zdravou jako předtím.“

„V každém případě musíš dostat odměnu za to, co jsi zatím udělal.“

Sáhl do kapsy a vytáhl několik zlatých dvacetidolarů a podal je Buckovi. Mladý muž zdráhavě přijal peníze, ale pak je šéfovi vrátil.

„Co to má znamenat?“ zavrčel Silent.

„Je to snad málo?“

„Za tolik peněz to nestálo. Vezmu si je teprve tehdy, až si je vydělám,“ odpověděl Buck.

„Začínáš vést mravný život, co?“ pravil Jim s úšklebkem.

„Když mluvíme o mravném životě,“ vmísil se do řeči Purvis a zamrkal na ostatní členy tlupy, „musím říct, že Buck prohlásil, že by dokázal přivést Kate k rozumu.“

Buck sledoval Purvisovy oči a spatřil Kate, sedící na balvanu poblíž chatrče, v níž bydlela se svým otcem. Tvářila se smutně, opírala bradu o ruku a upřeně hleděla dolů do údolí. Když se všichni rozesmáli, odvrátil od ní Buck pohled a řekl:

„Smějete se, protože se vyznáte v ženách asi tak jako kráva v obrazech.“

„Ty snad víš, co bychom s ní měli dělat?“ zeptal se Lee Haines a upřel na něho chladné modré oči.

„Nepotřebuji milión žen k tomu, abych byl zkušený,“ odpověděl bodře Buck.

„Nechvástej se, Bucku!“ řekl odmítavě Silent. „S ní nikdo nic nepořídí. Zahájila hladovku a asi na ni zemře, protože na svobodu ji pustit nemůžeme. Je to hloupé, že nám tady umírá před očima, ale ona se přemluvit nedá. Prosil jsem ji, nabízel peníze. Nebylo to nic platné!“

„To je přece jasné!“ odpověděl posměšně Buck. „U ní není přemlouvání nic platné, protože ona musí být ovládnuta, potřebuje nad sebou silnou ruku.“

„Ty si fandíš. Myslíš, že jsi tak skvělý, že bys ji mohl změnit?“ zapochyboval Haines.

„Nic takového!“ vmísil se do řeči Jim Silent. „Myslíš si opravdu, že bys s ní něco svedl, Bucku?“

„Hoši, já dokážu s ženskou všechno!“ opakoval Buck.

„A dokážeš to pomocí své půvabné tváře a neodolatelného úsměvu, nebo je v tom kouzlo tvé osobnosti?“ zažertoval Billy Kilduff.

„Obojí!“ odpověděl bez váhám Buck. „Čím jsou ženy plašší, tím víc je přitahuju. Jistá třicetiletá krasavice mi zobala z ruky, jako by celý život nic jiného nedělala. Vzdělané ženy říkají, že jsem „jiný“ než ostatní; staré panny připouštějí, že jsem „naivní“, hezké ženy říkají, že jsem „muž“, ale s velkým začátečním písmenem!“

„Bucku, ty jsi pil!“ pravil Haines.

„Já že jsem pil?“

Psanci, stojící kolem nich, již uhýbali stranou, ale Jim Silent zavolal:

„Nesahejte po revolverech, hoši, jestli si mě nechcete znepřátelit!“

Haines si zuřivě Silenta změřil, ale spustil ruku z revolveru. Buck se zasmál a jemně podotkl:

„Nechci vyvolat hádku. Tvrdím jen, že je potřeba to děvče probudit k životu. Žije tak nudný život, že o něj přestává mít zájem.“

„Pokus se o to, jsi-li tak pošetilý,“ vyzval ho Silent. „Co chceš dělat?“ zeptal se Kilduff.

„To uvidíš!“ usmál se Buck a chopil se otěží svého koně. „Chci jen tu dámu zdvořile požádat, aby se vrátila do srubu a snědla kousek šunky s vejci. A když to neudělá, zatočím s ní tak, že mě začne mít ráda!“

„Můj bože, Silente,“ řekl Haines a zbledl. „Jestli se jí Buck dotkne...“

„Počínej si jako muž a ne jako hloupý blázen!“ napomenul ho Silent a položil těžkou ruku na rameno svého zástupce. „Neublíží jí, Lee. Za to ti ručím. A ty se dej do toho, Bucku. Co mě se týče, byl bych raději, kdyby ta ženská šla ke všem čertům.“

Buck pyšně krácel se Silentem k dívce a přitom držel svého koně za otěže. Nepohnula se, ani když se přiblížili. Dívala se stále dolů do údolí. Když se Silent blížil k dívce, dělal stále kratší kroky. Pak se zastavil, obrátil se k Buckovi s rezignovaným posunkem:

„Tak se na ni podívej! Tohle dělá už od včerejška. Třeba se ti podaří to změnit!“

„Dobrá!“ řekl Buck a rozhlédl se. „Je načase, abyste mě nechali o samotě, vy amatéři. Schovejte se někde a dávejte pozor, jak to udělám. Za patnáct minut mi bude zobat z ruky.“

Silent, jemuž bylo Buckovo počínání záhadou, poodešel. Buck salónním gestem smeknul klobouk, uklonil se před ní a řekl:

„Milá slečno, prokázala byste mi tu čest a vešla se mnou do srubu pojíst trochu šunky s vejci?“

Na jeho uhlazený projev odpověděla dívka tím, že si ho přeměřila od hlavy k patě a pak se zase zadívala do fialových stínů údolí. Buck se proti své vůli zarděl. V dálce se ozval tlumený smích psanců. Buck si nasadil klobouk a pokračoval:

„Já nejsem stejný jako ti chlapi tady. Chápu, jak vám je, když jste obklopena takovými surovci. Podívejte se na mě a hned uvidíte rozdíl mezi opravdovým mužem a jeho padělkem.“

Kate se na něho zadívala a dokonce se nepatrně usmála. Buck zrudl ještě víc. Přemohl se však a náhle drsně řekl:

„Ptám se vás naposled, jestli půjdete do srubu?“

Dívčin úsměv se změnil ve výraz úžasu a opovržení. Seděla mlčky dál.

Tu se Buck vyhoupl do sedla, sklonil se daleko stranou a zdvihl dívku k sobě. Zaslechl rozčilený pokřik psanců. Kate zbledla a zděsila se. Zápasila s ním jako divoká kočka. Nekřičela, udeřila ho však do obličeje téměř mužskou silou. Sevřel ji pevněji, prudce pobodl koně a málem při tom upadl, protože kůň se vzepjal a zafrkal.

Vtom se za ním rozlehly dva výstřely z Hainesova revolveru a dvě kulky mu hvízdly těsně kolem hlavy. Koutkem oka pozoroval, jak se Silent a Rhinehart vrhají na Hainese, který s nimi zuřivě zápasí. Buck zaryl ostruhy do boků ponyho, který se rozběhl ke srubu. Pak zašeptal Kate do ucha:

„Dan!“

Výkřiky mužů utlumily jeho hlas. Kate si vyprostila pravou ruku a znovu ho udeřila přímo do tváře. Buck s ní zuřivě zatřásl a hlasitěji jí houkl do ucha:

„Hvízdavý Dan! Umírá!“

Málem mu omdlela v náruči.

„Nemluvte! Oni to nesmějí vědět!“

Psanci za nimi běželi, smáli se a mávali klobouky.

„Dan!“ zašeptala skomíravým hlasem.

Zdvihl dívku k sobě. Kate zbledla a zděsila se...

„Omdlete, vy hloupá!“

Náhle vše pochopila. Hlava jí klesla nazad a v Buckově náruči se změnila v bezvládné břímě. Před srubem Buck seskočil z koně. Byl

bledý a rozechvělý, ale v obličeji mu zářil vítězoslavný úsměv. Rhinehart, Purvis a Jordan k němu přiběhli. V pozadí dosud zápasili Silent a Kilduff s Hainesem...

Rhinehart sklonil hlavu a naslouchal, jestli dívce bije srdce. „Je mrtvá!“ zvolal Jordan a zašklebil se.

„Není!“ řekl klidně Buck. „Ona jen omdlela a až přijde k sobě, řekne mi, že jsem ten nejlepší na světě.“

„Ne, není mrtvá,“ potvrdil Rhinehart a vzpřímil se. „Ale za tohle tě Haines zabije, Bucku!“

„Kate!“ ozval se zoufalý hlas ze srubu a ke skupině mužů přiběhl starý bělovlasý Joe Cumberland.

„Vaší dceři se udělalo nevolno,“ vysvětloval Buck. „Nedělejte si starosti. Přenesu ji do srubu. Nemusíte mít obavy, pane Cumberlande. Ne, není raněna!“

Vešel do srubu a položil dívku na lůžko. Její otec jí myl tvář a hrdlo. Buck vystrkoval ostatní tři muže ze dveří se slovy:

„Vím dobře, co jsem slíbil. Zbývá mi ještě deset minut. Potom se sem můžete podívat oknem. Když nebude to děvče večeřet, s ním svůj vlastní klobouk.“

Vystrčil je ze dveří a zavřel za nimi. Starý Joe Cumberland vykřikl radostí, a když se Buck obrátil, zjistil, že Kate sedí na lůžku.

31/ SMĚJTE SE, HROM DO TOHO!

Kate se vyvinula z otcovy náruče a rozběhla se k Buckovi.

„Nic neříkejte, slečno!“

„Co se stalo, Kate?“ zakoktal její otec.

„Poslouchejte a dozvíte se to!“ odpověděl Buck.

„Ale především si pospěšte. Musím vás odtud dnes v noci dostat. A budete potřebovat hodně sil k tomu, co vás ještě čeká. Je třeba, abyste se pořádně najedla. Dejte mi několik vajec a šunku.“ Obrátil se ke starému Cumberlandovi: „Prohrabte popel! Kate, honem nějaké dříví! Už mi zbývá jen pár minut!“

Za tři minuty byla večeře na pánvi a v krbu plápolal oheň, zatímco Joe Cumberland rozdával plechové talíře na stůl a na Buckův rozkaz dělal co největší hluk. Buck mezitím vyprávěl. Když bylo jídlo pro Kate připravené, byl s vyprávěním právě u konce. Kate byla bledá, ale v očích měla klidný výraz.

„Jste připravena?“ zeptal se Buck.

„Ano.“

„Dělejte tedy to, co vám řeknu a na nic se neptejte. Za chvíli se sem bude dívat oknem Jim Silent. Musíte jít a předstírat, že se mnou ráda mluvíte. Zapamatujte si to a často se usmívejte! Cumberlande, vy jděte stranou, někam do stínu a zůstaňte tam. Nevycházejte vůbec na světlo! Vaše tvář by vás prozradila. Jim je totiž skvělý čtenář myšlenek.“

Starý Cumberland ustoupil do kouta pokoje, kam nevnikalo světlo lampy.

„Posaďte se ke stolu!“ zavelel Buck a předložil dívce pořádnou porci vajec se šunkou.

„Já nemohu jíst. Je Dan...“

„Už slyším, že hoši přicházejí k oknu!“

Posadil se na bednu proti oknu, opřel bradu o ruce a naklonil se k ní. Kate začala kvapně jíst.

„Ne! Ne!“ radil Buck. „Vy jíte jako o závod, jako byste byla vyděšená. Jezte pomalu a rozvážně. Pozor! Už odstraňují prkno, které zakrývá okno!“

Spatřil totiž venku skupinu užaslých tváří.

„Usmívejte se na mě!“

Usmála se tak, že Buck zapomněl na její bledost. Před domem se ozýval šepot.

„Usmívejte se stále!“

„Dělám, co mohu!“ odpověděla slabým hlasem.

Buck se naklonil dozadu a propukl v hluchý smích. Udeřil širokou dlaní do stolu, až plechové talíře zařinčely a zvolal:

„To je legrace! V životě jsem neslyšel nic lepšího!“ Pak zašeptal: „Smějte se, hrom do toho!“

Přestože se dívka snažila smát přirozeně, její smích se trochu podobal vzlykání.

„Vždycky jsem si myslel, že Jim má všech pět pohromadě,“ pravil Buck. „A on vás nechal celou tu dobu o samotě! Vždyť byste málem zemřela touhou po domově, vidíte?“

Opět se zasmála, tentokrát s větší sebedůvěrou. Náhle okno zakryli zase prknem.

„Ted' už k nim musím jít,“ řekl Buck. „Po tomhle představení mi vás Silent snad bez obav svěří. Dovolí mi, abych se k nim vrátil.“

Položila mu své hebké ruce na zaťatou pěst a zeptala se:
„Bude to brzy? Zdá se mi, že minuty jsou delší než hodiny.“

„Stane se to dnešní noci.“ ‘

Než došel ke dveřím, Kate k němu přistoupila, objala ho, políbila na tvář a zašeptala: „Bůh vám žehnej!“

Buck vyběhl ze dveří. Venku se zastavil a těžce oddychoval. Musel se chvíli projít, než se odvážil do domu, kde byli shromážděni všichni psanci. Když tam posléze vešel, dostalo se mu uvítání, jako nějaké hvězdě. I Jim Silent se na něho díval s úctou.

„Bucku, ty už nemusíš nikdy pracovat,“ pravil Jordan. „Stačí ti jít do města, vybrat si tam nejbohatší dědičku a oženit se s ní.“

Buck se zasmál a zavrtěl hlavou:

„U městských dívek je nejhorší to, že v jejich prostředí se mužům těžko dýchá. To bych ani nemohl přijet na koni do saloonu.“ Lee Haines odtáhl Bucka stranou a zeptal se:

„Jakou jsi jí přinesl zprávu, Bucku?“

„Nerozumím ti.“

„Příteli, ostatní hoši nejsou příliš důvtipní, aby porozuměli Kate Cumberlandové, ale já znám ženy jejího druhu.“

„Lee, tebe mrzí, že tě nemá ráda, vid’!“ odpověděl s úsměvem Buck. „Ale to není moje vina.“

Lee zaskřípěl zubama:

„Udělal jsi to ohromně. Ale mě jsi neoklamal. Byla příliš bledá, když se smála.“

„Žárlivec vidí i to, co vůbec není, Lee.“

„Od koho byla ta zpráva?“

„Usmála se na tebe někdy tak, jako na mě?“

„Nepřinesl jsi jí náhodou vzkaz od Dana?“ nedal se odbýt Haines. „A podívala se na tebe někdy tak něžně, jako na mě?“ vedl zase svou Buck.

„Zatracenej chlape!“

„Sklonila se k tobě tak, že jsi cítil vůni jejích vlasů?“

„Za to tě zabiju, Danielsi!“

„Ale, abys měl na co žárlit, prozradím ti, že mne na rozloučenou políbila.“ Buck se sice chlubil, ale cítil přitom úzkost. Pozoroval bedlivě Hainese.

V boji proti němu měli jen dva muži vyhlídku na úspěch, a Buck věděl, že není ani jedním z nich.

„Dej si pozor, Danielsi. Vím, že lžeš a mám tě na mušce!“

„Díky!“ usmál se Buck. „Jsem rád, že mám přítele, který se o mě tak stará.“

Haines se otočil a vrátil se ke karetnímu stolu, kam za ním vzápětí přišel Buck.

„Počkej chvíli, Lee!“ ozval se Silent. „Nesedej si! Kdo má dnes stráž u Cumberlandových? Myslím, že je řada na tobě.“

„Je to tak,“ odpověděl Haines a vstal.

„Chceš snad zkazit všechno, co jsem dnes u Kate dokázal?“ zeptal se Buck.

„Co se děje?“ zajímal se Silent.

„Náčelníku, chceš snad postavit na stráž člověka, kterého ta dívka nenávidí?“

„Aby tě čert vzal, Danielsi!“ zvolal zuřivě Haines. „Teď máš u mě už sakramentsky dlouhý účet, který vyrovnám kulí z revolveru!“

„Kdyby nebylo Hainese, byl by tady otec té dívky?“ otázal se Buck. „Ostatně on není její typ, nemá ráda blondýny.“

„Jaký typ mužů má tedy ráda?“ zeptal se Jim Silent, jehož bavila hádka mezi jeho zástupcem a Buckem.

„Líbí se jí muži s tmavými vlasy i očima, o tom není pochyb,“ klidně odpověděl Buck. „Podívejte se například na mě!“

I Haines se usmál, ačkoliv byl bledý zlostí.

„Chceš snad držet stráž za něj?“ smál se Silent.

„Ano,“ odpověděl Buck. „Možná, že se mnou stráví noc.“

„Jdi tedy ty, Bucku,“ vyzval ho Silent.

„Jíme, nezdá se ti divné, že se Daniels vetřel tak snadno do její přízně?“ prohodil výstražně Haines. „Jak to myslíš?“

„Celé to jeho povídám o tom, jak ji zkrotil, je lež. Přinesl jí nějakou zprávu. Všiml jsem si, že s ní mluvil, když se mu bránila.“ Silent se obrátil k Buckovi a zeptal se: „Je to pravda?“

„Ano,“ odpověděl klidně Buck. Psanci sebou trhli a z jejich tváří zmizel úsměv. „Bucku!“ zařval Silent. „Jestli mě podvádíš! Cos jí řekl?“ Buck se klidně opřel o opěradlo židle:

„Když se se mnou rvala, vykřikla: Pust'te mě! Já jí na to řekl: Jdi k čertu! Pak omdlela.“

Další Hainesovy námitky přehlušil výbuch smíchu. „Je jasné, žeš nad ní vyhrál, Bucku,“ chechtal se Silent. „Jdi na tu stráž!“

Když Buck zamířil ke dveřím, Haines na něho zavola: „Bucku, můžeš mi dát čestné slovo, že se postaráš o to, aby nikdo nešel údolím nahoru, a že tady zítra budeš?“

Buckovi se dělaly mžítiky před očima. Zvolna se obrátil: „To je rozumné,“ souhlasil Silent. „Tak co, Bucku?“

„Dobrá!“ odpověděl potichu Buck. „Zítra ráno tady budu a postarám se o to, aby nikdo nešel údolím nahoru.“

Na slovo „nahoru“ položil velmi slabý důraz.

Buck se postavil na strážní stanoviště na balvanu přímo před průčelím srubu. Uvnitř byla tma. Zakrátko zaslechl slabé dívčino zavolání?

„Už je čas?“

Zrakem zalétl k domu, z něhož se ozývaly hlasy. Neodpověděl. „Už je čas?“ opakovala Kate.

Buck se dosud neodvážil ani pípnout. Kate zavolala potřetí a když Buck neodpověděl, beznadějně povzdechla. Počkal tak dlouho, až světlo v domě zhaslo a hlasy zmlkly.

„Kate!“ zašeptal Buck.

Místo odpovědi vrzly přední dveře srubu.

„Vraťte se!“ řekl tlumeným hlasem.

Dveře opět zaskřípaly a ozvala se Kate:

„V domě už spí. Nejsme v nebezpečí?“

„Pst!“ varoval Buck. „Mluvte tiše. Všichni určitě nespí. Je tam někdo, kdo mě bude pozorovat až do rána.“

„Co tedy uděláme?“

„Vyjděte opatrně zadními dveřmi. Když budete opatrná, nikdo vás neuvidí. Haines hlídá mě, a ne vás. Jděte do stáje, osedlejte oba koně. Pak je vyved'te ven a jděte stezkou za domem. Nesedejte na koně, dokud nebudete hluboko v rokli. Musíte jet pomalu, protože tam se zvuk nese daleko.“

„Pojedete přece s námi?!“

„Ne.“

„A až zjistí, že jsme utekli?“

„Myslete na Dana – já už si nějak poradím.“

Za okamžik zaskřípaly zadní dveře srubu. Kate je otvírala velmi pomalu. Buck si myslel, že se rychle rozběhnou ke stáji. Teď ho mrzelo, že jí neřekl, aby neběžela, poněvadž pomalu se pohybující předmět neupoutá tak snadno oči, jako předmět, který se pohybuje rychle. Napadlo ho, že v tomto nejdůležitějším okamžiku musí Hainesovu pozornost odvrátit jinam. Vstal, stočil si rychle cigaretu a zapálil ji. Věděl, že plamínek zápalky upoutá na chvílku i nejpodzéravější oko, a že v těch několika vteřinách může Kate se svým otcem zmizet ze stáje.

Opět se posadil. V domě se ozvalo tlumené kýchnutí. Buck cítil, jak mu stydne krev v žilách. Zapomenutá cigareta mu pomalu vyhasla mezi prsty. Ve stáji zadusal kůň. Buck se sklonil nazad, sepal ruce za hlavou a začal hvízdát. Za sebou uslyšel frknutí koně, který vyšel ze stáje a nadechl se chladného vzduchu.

Všecky ty zvuky byly sotva slyšitelné, ale netrpělivě vyčkávajícímu Buckovi se zdálo, že se rozléhají po celém údolí. Teď o skálu cinklo kopyto jednoho ze zvířat. Kate s otcem vedou koně asi kolem zadní strany domu. Chvějící se rukou si Buck zapálil novou cigaretu a čekal. Pak nejasně viděl, že sestupují ze svahu pod domem. Zatajil se v něm dech; očekával, že se domem rozlehne posměšný smích, pak ostrý povel, aby uprchlíci zastavili, výstřel z revolveru.

Ale nestalo se nic. Tichý klapot podkov se ozýval už hluboko v údolí. Z domu k němu nedolehl dosud žádný zvuk. Byli v bezpečí!

V tom okamžiku přepadlo Bucka silné pokušení. Zachtělo se mu prchnout. Mohl jít do stáje, osedlat svého koně a rozjet se co nejrychleji pryč odtud. Než by ho začali psanci stíhat, urazil by jistě už míli a to by stačilo. Ale byl k tomu místu připoután čestným slovem.

Zvláštní! Začal si hvízdát melodii, které se naučil od Dana Barryho. Byla to píseň těch, kteří stále někoho stíhají a sami jsou pořád stíháni. Když přestal hvízdát, dotkl se rtů, které políbila Kate a usmál se. Nad východními pahorky pomalu vycházelo slunce.

Vešel do domu. Psanci právě vstávali, protahovali se a chystali snídani. Lee Haines už byl oblečen. Buck se ironicky zasmál:

„Jářku, Lee, dnes jsi nějak přepadlý.“

Haines se zamračil.

„Vypadá to, že jsi toho moc nenaspal, co?“ pokračoval Buck.
„Máš vpadlé oči.“

„Zato nemám zrádné srdce jako ty!“

„Nechte toho!“ okřikl je Silent. „Lee, chováš se jako žárlivá ženská! Jaká byla stráž, Bucku?“

„Nikdo nešel údolím nahoru a jsem tady,“ odpověděl Buck.
„Myslím, že to stačí.“

„Jistě!“ opáčil Silent. „Ale Kate s otcem se dnes nějak opozdili. Stařec zpravidla před úsvitem rozdělával oheň. Zatím není vidět dým.“

„Možná, že vyspávají po včerejším rušném dni,“ usoudil Billy Kilduff. „V té spořádané rodině jsi způsobil hotovou senzaci, Bucku.“

Haines nespouštěl oči z Buckovy tváře. Najednou zamířil ke dveřím a pravil:

„Musím se podívat, proč tak dlouho nevstávají!“

„Ten to bere nějak moc vážně,“ podotkl Jordan, na jehož zjizvené tváři se objevil ďábelský úšklebek. „Ale nedráždi ho, Bucku, jinak s tebou zamete. A to by bylo totéž, jako kdyby se do tebe pustil náčelník. To co Haines začne, dokončí funebrák!“

„Díky, žes mi to připomněl!“ odvětil chladně Buck. Viděl oknem, že Haines otvírá dveře srubu.

Výkřik, který Buck očekával, se neozval. Lupič tam stál bez hnutí, pak se pomalu obrátil a se sklopenou hlavou se vracel.

„Co se stalo, Lee?“ zvolal Silent. „Jakoby ti bylo nevolno. Neobdařila tě ta dívka jasným jitrním úsměvem?“

Lee zdvihl hlavu a zamračeně řekl:

„Oni tam nejsou!“

Pohlédl na Bucka. Všichni přítomní učinili totéž. Jim Silent tiše zaklel.

„To nejsou dobré vtipy, Lee,“ odtušil chladně Buck. „Myslíš, že se v noci vypařili?“

„To myslíš vážně, Hainesi?“ zeptal se důrazně Silent. Haines přikývl.

„Tak tohle nám musíš vysvětlit, Bucku! Zdá se, že Lee to tušil od začátku a že hlupák jsem byl já.“

Daniels cítil, že bledne. Ale najednou přišla pomoc, odkud to nejméně čekal.

„Jime, nevytahuj ten revolver!“ zvolal Haines. „O to se nestarej, Lee. Podvedl mě.“

„Hlídal jsem ho celou noc, Jime!“

„Ano?“

„Celou noc stál na stráži, nehnul se ani na krok a vůbec neusnul.“

„Jak tedy mohli, k čertu –“

„Srub má zadní dveře,“ řekl najednou Kilduff.

„Tak je to! Utekli zadními dveřmi!“

Buck si zhluboka oddechl. „Kdybych je pustil na svobodu, myslíte, že bych tu zůstal?“

Jim Silent přelétl bystrým zrakem Bucka i Hainese a obrátil se k nim zády.

Ticho, které zavládlo v místnosti, bylo přerušeno obvyklým hovorem a smíchem psanců. Haines přistoupil k Buckovi a tlumeným hlasem řekl:

„Bucku, nevím, jak jsi to provedl, ale mám tušení –“

„Co jsem vlastně provedl?“

Haines na něho pohlédl smutnými očima:

„Žil jsem kdysi poctivě a teď musím uznat, že ses zachoval jako poctivý člověk.“

Podal mu ruku.

Buck mu ji pomalu stiskl.

„Udělal jsi to pro Dana, nebo pro Kate?“

Buck se zahleděl do dálky a pak tiše odpověděl:

„Nevím! Možná jsem to udělal jen proto, abych zachránil svou bídnou duši!“

Na druhé straně místnosti pokynul Jim Silent na Purvise.

„Mluv potichu!“ napomenul ho Silent. „Mám dojem, že Buck je zrádce, Hale. Pojedeš k jeho domu a budeš se snažit dozvědět, jak to vlastně všechno je. Možná, že vypátráš něco důležitého.“

Kate a její otec zatím v té naprosté tmě, která předchází úsvitu, dojeli k ústí rokle.

Joe Cumberland se zastavil a řekl:

„Kate, kdybych věřil v Boha, poklekl bych teď a poděkoval mu za naše vysvobození.“

„Raději poděkuj Bucku Danielsovi, který pro nás nasadil život,“ odpověděla dívka. „Já teď pojeďu přímo k Buckovu domu. Ty musíš jet k šerifovi Morrisovi a oznámit mu, že Silentova tlupa se zmocnila čestného muže.“

„Ale –“ začal Cumberland.

Kate mu však pokynula a tryskem se rozjela tmou. Nějakou chvíli za ní hleděl a pak se podle její rady vydal na cestu k šerifovi Morrisovi.

32/ TI, KTEŘÍ VIDÍ POTMĚ

Bylo časně ráno, když seskočila z koně před Danielsovým domem. Vedena neomylným instinktem zamířila přímo k místnosti, kde ležel Dan. Starce a jeho manželku, kteří podřimovali u lůžka, vůbec nezapozorovala. Ti se vzbudili, protože Černý Bart výstražně zavrčel a vzápětí začal radostně kňučet a pobíhat okolo Kate.

Nevníkala nic jiného, než Danovu bledou vyhublou tvář a zamodralá víčka. Rozběhla se k němu. Starý Sam, který se dosud úplně neprobudil, se snažil ji zadržet. Jeho žena mu v tom však zabránila a zašeptala:

„Vždyť to je ona – Dalila!“

Kate šeptala něžná, nesouvislá slova. Stařec a jeho manželka na sebe zaraženě hleděli a ustupovali ke dveřím. Nechtěli se vtírat tam, kde teď neměli co dělat.

Bylo vidět, jak Dan otevřel oči a těkavě se rozhlíží. Pak bylo slyšet, jak něco podrážděně mumlá. Dívka mu rukou přejela čelo a vykřikla, když se dotkla zakrváceného obvazu na jeho levém rameně. Konečně se Danův pohled zastavil na jejím obličeji. Oči se mu vyjasnily a vzal dívku za ruku. Něco zašeptal:

„Co povídal?“ zamumlal Sam.

„Nevím!“ odpověděla paní Danielsová. „Myslím, že jí řekl Dalilo! Vždyť vidíš, jak sebou trhla!“

„Matko, přichází k sobě.“

Už o tom nemohlo být pochyb, neboť Danovy oči znatelně ožily.

„Nemám ji odvést?“ zašeptal kvapně Sam. „Mohl by jí ublížit. Podívej se na ten žlutý žár v jeho očích!“

„Ne! Teď je musíme nechat o samotě,“ řekla tiše paní Danielsová.

„Ale podívej se na něho dobře!“ zamumlal Sam. „On na ni vrčí jako vlk, já se o ni bojím!“

„Ty jsi starý blázen, Same!“ Zdráhavě ji následoval, když vycházela z pokoje. „Dveře nech trochu pootevřeně, abychom viděli, co se tam děje.“

„Tak co?“ zeptala se po chvílce a starý muž ji informoval: „Dan nic neříká, jen na ni kouká.“

„A ona?“

„Ona ho drží kolem ramen. Nevěděl jsem, že by mohlo být tolik hudby v dívčím hlase!“

„Same, ty jsi byl vždycky blázen!“

„Drží ji od sebe na délku paže.“

„A ona?“

„Ona strašně rychle mluví. A ten vlk stojí u nich a střídavě se dívá z jednoho na druhého, jako kdyby uvažoval o tom, kdo z nich má pravdu.“

„Cesty milenců jsou podivné, právě tak jako cesty Páně, Same! Co dělají teď?“

„Dan si zakryl rukou tvář a opakuje stále jedno slovo. Ona poklekla vedle lůžka a teď mluví. Proč mluví tak tiše?“

„Neodvažuje se mluvit nahlas, protože se bojí, že by jí puklo srdce. Já to znám. Víím, jací blázni jsou všichni muži!“

„Asi ho prosí, aby jí odpustil,“ poznamenal Sam.

„A on zase dělá všechno proto, aby jí odpustit nemusel,“ dodala šeptem paní Danielsová.

„Ted’ Černý Bart položil dívce hlavu do klína. Slyšíš ho, jak kňučí, matko? Dívka mu položila ruku na hlavu. Druhou si zakrývá obličej a pláče. Už ho přestala přemlouvat.“

Odmklčel se, ale vzápětí začal znovu:

„Dan hladí Černého Bárta. Druhou ruku položil na její ruku. Dívají se na sebe jako vyjevení.“

„Ovšem,“ řekla netrpělivě paní Danielsová. „A co dál?“

Náhle Sam vstal, zavřel dveře a opřel se o ně:

„Konec je úplně stejný, jako v románech, matko!“

„Všichni muži jsou blázni,“ zašeptala paní Danielsová a zvlhly jí oči.

Sam odvedl dívčina koně do stáje. Jeho žena zůstala sedět se sepjatýma rukama v klíně a dívala se jak na obzoru vychází slunce. Když se Sam vrátil do jídelny a oslovil ji, neodpověděla mu. Potrásl hlavou, jakoby její počínání nechápal a šel si lehnout, znavený dlouhým bděním.

Stará paní seděla dlouho bez pohnutí, avšak na tváři jí pohrával lehký úsměv. Pak zaslechla tiché kroky, které se zastavily na prahu, a když se obrátila, uviděla Kate. Obě si byly najednou velmi podobné. Paní Danielsová povstala s neobyčejným půvabem a důstojností a zeptala se:

„Tak co má drahá!“

„Jsem tak šťastná!“ zašeptala Kate.

„A Dan?“

„Usnul. Mohla byste se na něho podívat? Myslím, že už nemá horečku.“

Vstoupily do místnosti ruku v ruce jako dvě dívky a sklonily se nad lůžkem. Dan spal s úsměvem na tváři. Černý Bart, který ležel na podlaze, slabě zavrčel, otevřel jedno oko a hned zase usnul. Věděl, že v tomto domě už nemusí nic hlídat.

Když se po několika dnech vracel Hal Purvis z výzvědné výpravy, na kterou ho poslal Silent, potkal u ústí rokle šerifa Guse Morrise:

„Máte štěstí, že jste mě potkal, Hale. Ušetřil jsem si dlouhou cestu,“ řekl bodře šerif. „Jak to?“

„Silent se přestěhoval.“

„Kam?“

„Vydal se vzhůru roklí a pak přes pahorky ke starému srubu u říčky Lysého Orla. Je to ten srub, co –“

„Vím, kde to je,“ přerušil ho Purvis. „Ale proč se přestěhoval?“

„Měl pod nohama příliš horkou půdu. Zajel jsem až k němu a řekl jsem mu, že hoši chtějí prozkoumat celou roklí. Od Joe Cumberlanda se totiž dozvěděli, že tam byla jeho tlupa.“

„Starý Cumberland jel přímo k vám, když se mu podařilo uniknout z údolí, co?“ zeptal se Purvis s úsměvem.

„Přímo ke mně.“

„A kam jel potom?“

„Myslím, že domů ke své dceři.“

„Nejel tam,“ odpověděl úsečně Purvis.

„Kam tedy jel? A kdo se k čertu stará o to, kde je?“

„Jsou oba v domě Bucka Danielse.“

„Co je to za nesmysl? Purvisi, cožpak Buck nepatří k vašim lidem? Vždyť jsem ho před chvílí viděl ve vašem táboře.“

„Možná, že jste ho viděl, ale až přijedete příště, uvidíte, že bude chybět.“

„Chcete říct –“

„Zradil. U Danielsů jsem viděl nejen to děvče a jejího otce, ale pobíhal tam i ten veliký černý pes. Byl to Černý Bart a proto můžete vzít jed na to, že Hvízdavý Dan není daleko!“

Šerif na něho zíral v němém úžasu s otevřenými ústy:

„Na hlavu Hvízdavého Dana je vypsána odměna deset tisíc dolarů,“ dodal Hal.

Šerif byl tak omráčený tou zprávou, že se zdálo, jakoby mu nerozuměl.

„Ale já myslím, že vy o těch deset tisíc nestojíte, že ne?“ zeptal se Hal Purvis.

„Dan v domě Bucka Danielse!“ zvolal šerif.

„Ano!“ přisvědčil Hal Purvis. „Tam si ty peníze můžete vydělat, seženete-li dost mužů, abyste mohl zatknout Dana.“

„Opravdu si myslíte, že bych mohl sehnat hochy a obklíčit Hvízdavého Dana? Hale, vždyť přece dobře víte, že neexistuje žádný opravdový důvod k tomu, aby na něho byla vypsána taková cena.“

„A vy, šerife, vždycky potřebujete skutečný důvod, když chcete získat takový balík peněz?“ Šerif si olízl rty.

„Deset tisíc dolarů, to není zlé!“

„Ano, deset tisíc!“ opakoval Hal Purvis.

„Bůh je svědkem, že to udělám! Když ho dostanu, přestanou se hoši zajímat o Jima Silenta. Toho se sice bojím, ale myšlenka na Barryho je přímo ochromuje. Ještě dnes začnu shánět potřebné lidi. Večer uděláme plán. Zítra časně zrána se vydáme na cestu.“

„A proč se za ním nepustíte ještě dnes večer?“

„Protože by měl před námi výhodu. Slyšel jsem, že ten ďábel vidí i potmě.“

Omluvně se usmál, ale Hal Purvis přikývl na souhlas a rozjel se vzhůru roklí. Když se šerif vracel domů, hvízdal si. Pomyslel si, že jestliže získá těch deset tisíc dolarů, bude moci své namáhavé řemeslo pověsit na hřebík. Stejně ho tolik vyčerpávalo.

33/ VOLÁNÍ DIVOČINY

Starý Sam Daniels se v příštích dnech dozvídal jen samé neveselé zprávy. Celý kraj Dana obviňoval z mnoha zločinů. Kdykoliv se začalo povídat o tom, že nějaký muž na černém koni spáchal nějaký zločin, přičetla se vina vždycky Danovi. Když šerifovi zástupci našli na pláních za městem dva zastřelené kovboje se zpola vyprázdněnými revolvami, byla to také Danova práce. Jindy kdekdo věděl, že si jen mezi sebou vyřídili účty, ale teď mohl být každý zločin přičten na vrub muži, který byl tak neohrožený a odvážný, že dokázal unést psance přímo k Elkheadu. Jim Silent byl sice pro celé okolí vyhlášený zabiják, ale byl to alespoň člověk. Zato tajemný Hvízdavý Dan vzdoroval smrti a nezanechával po sobě žádné stopy. Při jeho zločinech ho nikdo nemohl dopadnout. Nemohl, protože Dan se po celou tu dobu zotavoval na Danielsově farmě ze svého zranění.

Kate teď prožívala smutné i krásné dny. Bylo to podivné, ale příčinou jejího smutku bylo to, že se Danovi rychle vracely síly.

Dokud ležel bezmocně na lůžku, patřil jenom jí. Ale když byl silný, náležel pomstě, kterou chtěl vykonat na Jimu Silentovi. Nechtěla si ani připustit, že rozumí divokým Danovým melodiím stejně tak dobře, jako vytí hladového vlka za zimní noci. Byla to píseň nezakrotných. Těšila se ze svého přítomného štěstí a na zítřek nechtěla myslet.

Jednoho večera pozorovala Dana, jak si hraje s Černým Bartem. Honili se po místnosti tak rychle, až se zdálo, že zporážejí nábytek. Ale pohybovali se tak tiše, že bylo slyšet jen cvakot Bártových drápů a jejich zrychlený dech.

Najednou přestali. Dan klesl na židli a Černý Bart se posadil na podlahu proti němu a chňapal po ruce, kterou mu Dan bleskurychle nastrkoval a opět schovával. Pak si Dan přestal hrát. Přestal vnímat vlčáka. Zdvihl oči a podíval se na Kate. Potom přestal vnímat i ji a zadíval se do dálky.

Porozuměla mu a čekala.

„Kate, musím se vydat na cestu.“

Úsměv se jí vytratil z obličeje. Podívala se stejným směrem. Oknem viděla vzdálené pahorky, na kterých houstly stíny a skláněly se šikmo do doliny. V dálce zakvílel kojot. Vítr, který skučel ve skalách, jakoby byl refrémem Danova hvízdání, písni a výzvou divočiny.

„Ta stezka tě nikdy nepřivede domů,“ řekla smutně. Nastalo ticho.

„Snad nepláčeš, Kate?“

„Ne, Dane.“

„Já opravdu musím jít.“

„Ano.“

„Kate, proč jsi tak smutná?“

„To přejde, Dane!“

„Miláčku, vždyť ty pláčeš!“

Vzal její hlavu do dlaní, podíval se jí do zamlžených očí, ale za okamžik zabloudil zrakem ke vzdáleným šedým pahorkům.

„Ty mě teď opustíš?“ V jejím hlase byla prosba.

„Musím!“

„Popřej mi ještě hodinu!“

„Podívej!“ A ukázal na vlka.

Černý Bart se předními tlapami opřel o okenní římsu a díval se do houstnoucího soumraku očima lovce, který vidí i potmě.

„I ten vlk to ví, Kate,“ řekl Hvízdavý Dan. „Jenže já ti to nedovedu vysvětlit.“

Políbil ji na čelo a ona se k němu přivinula s opakovanou prosbou:

„Nechod', Dane. Bud' u mě!“

„Nemohu!“ odpověděl Dan chraptivým hlasem. „Cítím pořád tu krev. Musím se vydat na cestu, jinak se toho nezbavím.“

Vyšel ze dveří, doprovázen vlčákem. Ten vyběhl a hnal se před ním jako zběsilý.

Klopýtala za ním, oslepená slzami. A když zjistila, že vskutku odešel, klesla na židli. Zabořila tvář na místo, kde předtím spočívala jeho hlava a přemohl ji pláč. V dálce zase zakvílel kojot; tentokrát blíž.

34/ ZBABĚLEC

Než se znova ozval kojot, zmizely v noční tmě tři stíny. Osvětlené okno domu se podobalo široce rozevřenému oku, hledícímu za nimi, ale Satan s vlkem se záhy úplně ztratili mezi tmavými pahorky. Kůň i vlk byli ve svém živlu. Ocitli se opět na svobodě, v širé horské poušti a podléhali jen vůli svého pána, který jak se zdálo, byl s nimi bytostně spojen. Vlk byl jeho očima, kůň jeho tělem a on sám byl řídící a výkonnou silou jejich nerozlučné trojice.

Dan neměl žádný plán, jak osvobodit Bucka a vyřídit Silenta. Věděl jen to, že se od Morrise doví, kde se lupiči zdržují. Když se blížil k šerifovu hotelu, zpomalil. Okna jídelny byla osvětlená. Morris nejspíš seděl u stolu se svými hosty, ale bylo zvláštní, že dosud večeří. Dan se domníval, že Morrise znenadání překvapí. S Bartem, který se mu kradl v patách, prošel tiše verandou a po špičkách proběhl předním pokojem.

Dveře do jídelny byly otevřené dokořán. Kolem stolu sedělo asi dvanáct mužů se šerifem v čele. Morris mluvil tlumeným vážným hlasem, mávaje občas pěstí tak prudce, až se mu třásly buclaté tváře. Byl zrudlý dlouhou řečí a Dan teď zřetelně slyšel jeho slova:

„K Danielsovu domu půjdeme hned za svítání, protože to je ta pravá chvíle, kdy lidé ještě tvrdě spí.“

„Kromě Hvízdavého Dana Barryho!“ usoudil jeden z přítomných mužů, potřásaje hlavou. „Ten bude jistě ve střehu. Pamatujete si ještě, jak v Elkheadu proklouzl nám všem pod rukama?“

Všichni kolem stolu souhlasně zabručeli a Černý Bart, který to vše slyšel, zabručel rovněž.

„Co to bylo?“ zvolal poplašeně šerif a rychle zvedl hlavu. „Jakoby tu zavrčel nějaký pes!“

Dan pokynul Bártovi, aby ustoupil.

„To nic,“ odpověděl šerifovi jeden z mužů. „Ta věc už vám jde asi na nervy, Morrisi. A abych se přiznal, mě také!“

„Spoléhám na vás, hoši, že se mnou půjdete až do konce,“ pokračoval uklidněný šerif. „Jen doufám, že nebudou žádné potíže. Až Barryho uvidíme, žádné zdržování otázkami, ale vytáhneme revolvery a zastřelíme ho jako psa. On není člověk, nezasluhuje soucit“

Náhle zbledl, rychle vstal a zvedl ruce vysoko nad hlavu. V místnosti stál Hvízdavý Dan a dvěma revolvery mířil na shromážděné muže. Všichni vyskočili od stolu, až se za nimi židle kácely a zvedli ruce do výše. Ústí revolveru se podobá očím portrétu. Ať na ně hledíte z jakéhokoliv úhlu, dívají se vždycky zdánlivě přímo na vás. A každému kovbojovi v místnosti se zdálo, že Dan míří přímo a především na něho.

„Morrisi,“ řekl tiše.

„Proboha, nestřílejte!“ zaječel šerif. „Já –“

„Na kolena, Morrisi! Barte, hlídej ho!“

Když šerif poslušně klesl na kolena, přiblížil se k němu vlčák a naježený ho pozoroval. Cenil při tom zlověstně zuby, aniž by vydával jakékoliv zvuky. Byl tak hrozivější, než kdyby vrčel. Dan se zatím odvrátil od Morrise, aby mohl lépe sledovat ostatní.

„Odved'te si toho vlka!“ skučel Morris. V jeho hlase zazníval ustrašený vzlykot. „Ať jde ta potvora pryč!“

„Kde je Silent, Morrisi?“

Všichni muži se otočili překvapeně na šerifa a přísnými a vážnými pohledy ho pozorovali. Morris si uvědomil závažnost otázky a jeho obličej nabyl barvy břicha leklé ryby.

„Ven s tím!“ velel Dan.

Šerif chtěl promluvit, ale z hrdla se mu vydral jen ustrašený šepot:

„To nejste na správné adrese, Dane. Nic o Silentovi nevím. Kdybych něco věděl, dávno by seděl ve vězení!“

„Barte!“ řekl Dan.

Vlk se přikradl blíž ke klečícímu muži. Šerif ucítil na tváři jeho horký dech a ostré tesáky mu zacvakaly nebezpečně blízko obličje.

„Pomoc!“ zaječel šerif. „Silent je ve srubu na říčce Lysého Orla!“

Místností se ozvalo proklínání. „Barte!“ zavolal Dan, otočil se, vyběhl ze dveří, vyhoupl se na

Satana a tryskem se rozjel noční tmou.

Polovina mužů se rozběhla a za mizející postavou vypálila půl tuctu výstřelů. Několik mužů vsedlo odhodlaně na koně, ale ostatní je zavolali zpět.

„Nebud' blázen, Monte!“ řekl jeden z nich. „Máš sice dobrého koně, ale snad si nemyslíš, že dohoní Danova Satana?“

Vrátili se do jídelny a mlčky obklopili šerifa, jehož ustrašený pohled těkal po tvářích mužů.

„Tenhle špinavý pes nosí šerifskou hvězdu, ten měl chránit naše životy!“ řekl jeden z mužů.

„Hoši, přísahám, že jsem se teprve dnes dozvěděl, kde je Silent,“ začal se obhajovat Morris. „Chtěl jsem vám to říct teprve tehdy, až dopadneme Dana. Pak jsem vás chtěl vést –“

Těžká ruka dopadla na Morrisův obličej. Zapotácel se, narazil na zeď a začal plivat krev, která mu tekla z rozbitých úst.

„Pate, tvůj kuň je vyčerpaný,“ řekl Monte. „Zůstaneš tady a dáš pozor, aby neutekl! Vyřídíme si to s ním, až se vrátíme!“

Pat popadl šerifa za límec a mrštil jím na židli jako s hadrem. Ostatní muži odjeli.

Věděli sice, že Hvízdavého Dana na jeho vraníku nedostihnou, ale doufali, že do srubu dorazí ještě dřív než Silent se svou tlupou odjede. Bylo jich málo, aby zaútočili na obávaného lupiče, ale poháněl je vztek a toužili po krvi. Ještě než Hvízdavý Dan dojel k říčce Lysého Orla, byli už na koních a rozlétlí se vpřed.

35/ SRUB LYSÉHO ORLA

Když Hal Purvis vešel do srubu, psanci právě večereli. Zpáteční cestou ze Saltonova domu asi šestkrát zabloudil, takže jeho nálada byla na bodu mrazu.

„Byl jsi dost dlouho pryč, Hale!“ zabručel mu v ústrety Jim Silent. „Najež se a pověz nám, co ses dozvěděl.“

„Nemám ve zvyku sedět u stolu se zrádci!“ zvolal zuřivě Purvis. „Vstaň a přiznej se, že jsi zrádný pes, Bucku Danielsi!“

„Jdi se raději vyspat, kamaráde!“ odpověděl s klidem Buck. „Znal jsem lidi, kteří se pomátli, protože se pořádně nevyspali!“

„Jime, Barry je v Buckově domě,“ řekl Purvis a otočil se k náčelníkovi.

„Lžeš!“ odpověděl Buck.

„Že lžu?“ opáčil Purvis a zaskřípal zubama. „Říkám, že jsem viděl Černého Bárta v blízkosti tvého domu!“

Jim Silent položil těžkou ruku na Buckovo rameno:

„Bucku, mám tě rád!“ řekl. „Nechce se mi věřit tomu, co říká Purvis. Dej mi čestné slovo, že to není pravda.“

„Hal má pravdu, Jime,“ odpověděl Buck.

„Za to zemřeš, jako prašivý pes!“ zuřil Purvis, „Ne! Když někdo podvede tlupu, musí se zodpovídat mně, nikoli ostatním!“ zarazil ho Silent.

„Danielsi, vezmi si svůj revolver, jdi na druhý konec místnosti a postav se tváří ke stěně. Já zůstanu tady. Založ ruce! Hainesi, ty se postav tam a počítej do tří. Pak vykřikneš „pal!“ My se otočíme a

začneme střílet. Vy ostatní budete dávat pozor, aby se všechno dělo poctivě.“

„Až příliš se s ním páráš, šéfe!“ pravil Kilduff. „K čemu to? Pověste toho bídáka a provrtejte ho kulemi!“ Buck se k němu beze slova obrátil zády. „Okamžik!“ přerušil je Lee.

„Nechci nic slyšet, Lee!“ podotkl suše Silent. „Ten patří mně! Do toho se mi neplet!“

„Chci se ho jen na něco zeptat,“ odpověděl Haines a obrátil se k Buckovi: „Když ti Danův vlk poranil paži, poskytl jsi Danovi útulek před zákonem – a před námi?“

„Ano. Byl raněný a přišel by o život. A ty jsi bídák, Hainesi, že jsi odjel a nepostaral se o muže, který tě vysvobodil ze žaláře. Byl by málem vykrvácel!“

„On byl postřelený?“ zeptal se Haines a změnil barvu.

„Bucku, postav se na své místo a pomodli se!“ přerušil ho Silent.

„Počkej! Zůstaň tam, kde jsi!“ velel Haines. „A ta dívka?“

„Když byl Dan v horečkách, blouznil o ní. Proto jsem ji k němu poslal.“

Haines sklonil hlavu.

„A když tam ležel, mohl jsi ho klidně dorazit. Ale tys to neudělal!“ vykřikl hněvivě Silent.

„Silente, jestli chceš mluvit, mluv se mnou!“ otočil se k němu Haines.

„Co tím chceš k čertu říct, Lee?“

„Jestli se chceš bít s Buckem, musíš se nejdřív bít se mnou.“

„Protože byl ten ďábelský Hvízdavý Dan raněný kvůli tobě, chceš snad –“

„Žil jsem špatným životem –“ začal Haines.

„A teď si myslíš, že tě čeká pěkná smrt?“ doplnil jeho slova posměšně Silent.

„Mám mnohem více důvodů než Buck, proč bych měl bojovat pro Dana Barryho,“ odpověděl Haines. „Lee, byli jsme dlouho kamarády!“

„Jíme Silente, nenáviděl jsem tě jako hada už od té chvíle, kdy jsme se poprvé setkali. Jenže psanec si nemůže vybírat společnost.“

Haines vztyčil hlavu a povzneseně se rozhlédl po zamračených tvářích kolem sebe.

„Začínám si také myslet, že mě nenávidíš!“ zvolal Silent, bledý vztekem. „Nejdřív přijdeš na řadu ty, Hainesi a Daniels hned po tobě. Kilduffe, ty budeš počítat!“

Odkráčel na konec místnosti. Haines chvíli otálel a pak se obrátil k Buckovi:

„Bucku, mám jen velmi malou naději, že vystřelím dřív. Možná že vyvázneš jenom ty. Řekni Kate –“

„Hainesi, naposledy ti říkám, postav se na své místo nebo začnu střílet!“

Haines se obrátil a postavil se na druhý konec místnosti. Ostatní zaujali místa podél stěn. Kilduff vzal ze stolu lampu a zvedl ji vysoko nad hlavu. I tak bylo v místnosti sporé osvětlení, poněvadž plamen lampy plápolal v průvanu a všude se míhaly stíny. Oknem do srubu vnikal jen slabý měsíční paprsek.

Sotva zmizel za balvanem, objevili se čtyři jezdci...

„Jedna!“ řekl Kilduff.

Haines i Silent nahrbili ramena.

„Dvě!“

„Bože!“ zašeptal kdosi. „Tři! – Pal!“

Oba psanci se obrátili. Výstřely třeskly skoro v témže okamžiku. Silent se kácel k zemi, přičemž dvakrát vystřelil. Hainesův druhý výstřel zasáhl stěnu za Silentem. Kdyby náčelník zůstal stát, byla by mu kulka prošla hlavou. Ale po třetím Silentově výstřelu vypadl Hainesovi revolver z ruky. Lee se zapotácel a Buck ho zachytil, když klesal k zemi. Vykašlával krev.

Silent vyskočil a zařval na všechny, kteří se tísnili kolem ležícího Hainese:

„Ustupte! Postavte se na svá místa ke stěně! Ještě nejsem hotov. Teprve jsem začal! Bucku, postav se na své místo!“:

„Hoši!“ prosil Buck. „Není mrtvý, ale vykrvácí, jestli nebudete –“

„Ať vykrvácí, zatracený chlap! Vstaň, Bucku! Jinak tě zastřelím tak, jak klečíš!“

„Střel a jdi k čertu!“

Buck si roztrhl košili a urval dlouhý pruh na obvaz. Silent potěžkával revolver.

„Naposled tě varuji, Bucku!“

„Hoši, bude to vražda a zkáza nás všech, jestli necháme Hainese takhle zemřít!“ zvolal Buck a na Silenta se ani nepodíval.

Lesklá hlaveň revolveru už byla ve vodorovné poloze. ‘

„Dal jsem ti příležitost, ale teď už mi nemůže nikdo nic vyčítat.“

V té chvíli se náhle prudce rozletěly dveře srubu a vzápětí třeskl výstřel. Lampa v Kilduffově ruce se rozletěla na tisíc kusů. Ve srubu zavládla naprostá tma, nejasně prozařovaná měsíčním paprskem. V tom nastalém zmatku bylo slyšet podivně zastřený hlas Jima Silenta: „Každý se starej sám o sebe. To je Hvízdavý Dan!“

Terry a Bili se přihrčili k podlaze a vrhli se na neurčitou postavu, která vpadla do místnosti. Jejich revolvery chrlily oheň, ale zároveň ukázaly cíl. Ozářily totiž cestu k jejich zkáze. Danův revolver promluvil dvakrát a oba muži se s výkřiky skáceli k zemi. A ve srubu se rozpoutalo peklo.

Psanci pobíhali sem a tam a stříleli na všechny strany. Na okamžik se v okně objevila silueta Hala Purvise, ozářená bledým měsíčním světlem, a jeho hlas zajechel: „Vlkodlak!“

Černý Bart proběhl srubem. Hal dvakrát vystřelil. Na podlaze poskočil nějaký stín. Zaleskly se bílé zuby. Purvis se zapotácel a se strašlivým výkřikem dopadl na zem. Zaduněl zvuk přirážených dveří a nastalo ticho. Zvenku sem doléhal dusot kopyt vzdalujícího se koně.

„Dane!“

„Tady!“

„Díky Bohu!“

„Bucku, jeden unikl. Jestli to byl Silent! – Tady! Přines zápalky!“

Kdosi se vlekl ke dveřím v beznadějně snaze uniknout. Ozývalo se sténání.

„Ty tam!“ zvolal Buck. „Zůstaň, kde jsi!“

Muž, který se plazil ke dveřím se přitiskl k podlaze a zabědoval.

„Rychle!“ poručil Dan. „Rozškrtni sirku! Morrisova ozbrojená družina je mi v patách! Nezbyvá mi moc času. Jestli Silent uprchl“ V Buckových prstech zaplanula zápalka.

„Ale to je Haines!“

„Nech ho být, Dane! Vysvětlím ti to později. Tamhle leží Jordan a Kilduff. Ten u dveří je Rhinehart.“

Běhali od jednoho ke druhému, provázeni vzdechy a proklínáním.

„Kdo je ten pod oknem?“

„Na Silenta je příliš malý. To je Purvis. Je mrtvý.“

„Zabil ho Bart.“

„Ne, toho usmrtil strach. Podívej se na jeho tvář.“

„Barte, jdi k Satanovi!“ Vlk vyběhl ze srubu.

„Všecko bylo zbytečné, Bucku. Silent je pryč!“

„Co je to?“

Zvenku se znovu ozval dusot koní a výkřiky: „Sevřete okruh!“

„Šerifovi pomocníci!“ řekl Dan.

Když otevřel dveře, kulka rozštípla kládu nad jeho hlavou. Tri z mužů obklíčili Satana a Černého Bárta. Dan uskočil zpátky do srubu.

„Chytili Satana, Bucku. Musíme prchnout pěšky. Vyskočte oknem!“

„Proti mně nic nemají. Já zůstanu u Hainese.“

Dan tedy vyskočil oknem sám a rozběhl se k velikému balvanu, aby se za ním schoval. Sotva za ním zmizel, objevili se čtyři jezdcí na rohu srubu.

„Johsone a Sullivane, hlídejte okno!“ ozval se důrazný povel Montyho. „Jsou uvnitř, ale my už máme Barryho koně a vlka. Teď už stačí chytit jenom jeho.“

„Vy tam, pojd'te ven, nebo zapálíme srub!“ zahřměl hlas z druhé strany.

„My se vzdáváme!“ zvolal Buck uvnitř.

Skupina kovbojů vyrazila vítězný pokřik. Sullivan a Johnson se rozběhli k oknu, které měli hlídat. Ostatní vyrazili dveře srubu.

„To jsou jatka!“ řekl jeden z nich, když spatřili tu spoušť.

Dan zatím opustil balvan, za nímž se ukrýval a v bezpečné vzdálenosti oběhl srub. Viděl Satana a Černého Bárta, které střežili dva muži s revolvery. Mohl na ně vystřelit, ale vzdálenost na přesný zásah byla příliš veliká. Pronikavě hvízdal. Oba strážci se k němu obrátili, Černý Bart vyskočil jako blesk a zakousl se jednomu z nich do ramene. Druhý strážce vystřelil na Satana, který se rozběhl směrem k Danovi. Byl to snadný cíl, ale strážce ho nezasáhl. Než mohl znovu vystřelit, stál už Satan vedle Dana.

„Pomoc!“ zvolal kovboj. „Hvízdavý Dan prchá!“

Druhý strážce začal divoce střílet. Ze srubu vyběhli tri muži, ale neviděli nic jiného než černý stín, který se rozplynul v noční tmě.

36/ SILENT MÁ STRACH

Dan letěl temnotou. Kdesi v horách před ním byl Jim Silent a byl sám. Dana ještě v ústech páčila krev, kterou ten muž prolil.

Byla to divoká honba. Dan se řídil jen málo znatelnými stopami, které po sobě veliký psanec zanechal. Po několika dnech jízdy dorazil k vysokému ryzákovi. Zbyla z něho pouhá zřícenina koně s vpadlými boky, svěšenou hlavou a skelným zrakem. Dan v něm poznal Rudého Petra. Bylo jasné, že psanec vyměnil svého vyčerpaného koně za obyčejného ponyho. Konec dlouhé stezky se blížil.

Celý kraj sledoval honičku s napětím. Takovým způsobem stíhal Achilles Hektora kolem trojských hradeb. A každý věděl, až se ti dva utkají, bude to zápas dvou velikánů. Dan byl dobytkaři spatřen dvakrát. Jim Silent jednou vyvázl z potyčky s tlupou ozbrojených kovbojů, kteří vyjeli z Elkheadu. Kovbojové doufali, že se oba psanci vzájemně zahubí. Nikdo nevěděl, jak tahle divoká honba skončí. Pak přijel Buck Daniels ke Kate Cumberlandové, aby jí sdělil nejnovější události.

Když vešel do domu, Kate i její otec vstali. Oba byli bledí a v očích měli strach.

„Bucku! Co se stalo?“ zvolal Joe Cumberland.

„Klid, otče!“ prosila Kate. „Co se děje, Bucku?“

„Dana čeká jistá smrt,“ odpověděl Buck.

„Dan!“ zaúpěl starý Cumberland a oběhl stůl, aby byl blíž Buckovi.

„Silent vyzval Dana, aby se spolu setkali zítra ve tři hodiny v Tullyho saloonu v Elkheadu. V posledních dvaceti čtyřech hodinách mu to vzkázal po čtyřech mužích.“

„To není možné! To by znamenalo, že se Silent vzdává zákonu,“ zvolala Kate.

Buck se trpce zasmál:

„Zákon na ně nevloží ruku. Ti dva si to pravděpodobně vybojují sami. V salooně bude jistě mnoho mužů a určitě žádný z nich Jima Silenta nezatkne. Udělají to případně až po zápase.“

„Ale Dan přece nemůže jít k Tullymu,“ vmísil se do řeči Cumberland. „Je jedno, že to chce Silent. Dan přece není takový blázen.“

„Dan to udělá,“ řekla dívka. „Vím to.“

„Musíme mu v tom zabránit, Kate,“ nabádal Buck. „Musíme jet do Elkheadu a rozmluvit to Danovi.“

„Ano,“ potvrdil Joe. „I když se mu podaří zastřelit Silenta, po souboji se na něho všichni vrhnou – sto proti jednomu!“

Dívka zvolna zavrtěla hlavou.

„Ty nepojedeš, Kate?“

„Ani nápad!“

„Ale Kate, copak to nechápeš?“

„Ne, nepojedu. Dana nikdo neodvrátí od jeho úmyslu. Teď má konečně příležitost utkat se s Jimem Silentem. Nikdo na světě mu v tom nezabrání.“

Oba muži mlčeli.

„Máte asi pravdu,“ řekl po chvíli Buck. „Doufal jsem, že by se to mohlo podařit, ale teď jsem si vzpomněl na Dana v tom tmavém srubu u říčky Lysého Orla. Vlka od stopy neodvedete a Hvízdavý Dan dosud nezapomněl na chuť vlastní krve.“

„Kate,“ vylekal se Cumberland, „co se ti stalo?“

Dívka vycházela z pokoje vrávoravým krokem a klopila hlavu. Cumberland se zvedl, že půjde za ní, ale Buck ho zadržel:

„Nechte ji, příteli. Promluví si s vámi zítra ve tři hodiny odpoledne, ale do té doby ji nechte o samotě. Teď bude smutná.“

Joe Cumberland si otřel zpocené čelo:

„Nemůžeme dělat nic jiného, Bucku, než sedět a čekat.“

Buck si povzdechl.

„Který d'ábel přivedl Silenta na tuhle myšlenku?“

„Strach.“

„On přece neví, co je strach.“

„Každý, kdo jednou viděl světlo v Danových očích, ví, co je strach,“ řekl Cumberland. Buck zamrkal. Cumberland pokračoval:

„Jim Silent vidí určitě před sebou každou noc Danovy planoucí oči. Číhají na něj v každém stínu. A každé noci stokrát umírá. Už to nemůže snést. Ví, že musí zemřít. Něco mu říká, že tohle je konec. Ale chce zemřít mezi lidmi a chce, aby přitom přišel o život i Dan.“

Chvilí hleděli upřeně na sebe.

...stříleli, dokud kulka nezasáhla provaz –

„Jestliže Dan přežije zápas se Silentem, vrhnou se na něho ostatní,“ usoudil smutně Buck. „Odvahu jim dodá jejich přesila.“

„A co bude dál?“

„Potom bude Dan možná rád, když najde přítele, který bude bojovat po jeho boku,“ odpověděl Buck. „Sbohem, pane Cumberlande!“

Stařec mu stiskl ruku a doprovodil ho na verandu, u které byl přivázán Buckův kůň.

„Poslyšte,“ zeptal se ještě stařec, než Buck nasedl. „Copak Dan nemá mezi ostatními žádné přátele? Cožpak mu nikdo není vděčný za to, že se honáci jeho zásluhou zmocnili Silentovy tlupy?“

„Oni jeho zásluhu plně uznávají,“ potvrdil Buck. „Sám Haines se velice za Dana přimlouval a vysvětlil, jakým způsobem vnikl do vězení. Lee dokázal, že je poctivý muž. Uzdravuje se teď ze svého zranění a mezi lidmi se povídá, že mu guvernér udělí milost. Haines se totiž dal na zločinnou dráhu jen proto, poněvadž mu zákon před několika lety ukřivdil. Snad to guvernér vezme v úvahu.“

„A přesto chtějí Dana zabít?“

„Polovina hochů si to nepřeje. Ale ostatní jsou přesvědčeni, že se Dan dopustil alespoň části těch zločinů, které byly spáchány v posledním měsíci ve zdejší kraji. A přátelé těch zabitých nechtějí přistoupit na žádný smír. Tvrdí, že Dan je psanec a podle toho s ním naloží.“

„Ale cožpak nezměnilo mínění ani Morrisovo doznání?“

„Morrise lynčovali ještě dřív, než mohl odpřisáhnout to, co by mluvilo v Danův prospěch. Kilduff, Jordan a Rhinehart by to mohli dosvědčit. Ti vědí, že Dan se nikdy nenechal Silentem koupit. Ale vědí taky, že je s nimi konec. A proto nikdy nepomůžou člověku, který je vydal do rukou zákona. Kilduff přísahal, že Silent skutečně Dana platil a že Dan pronásledoval Silenta ne proto, aby se mu pomstil, ale proto, aby z něho vynutil další peníze, a že k boji ve srubu u říčky Lysého Orla došlo jenom kvůli tomu, že Silent odmítl dát další peníze.“

„Takže není naděje,“ řekl Joe Cumberland zlomeným hlasem. „Ale bolí mě srdce, chlapče, když pomyslím na Kate. Dan může zemřít jenom jednou, ona však umírá každou minutu.“

Jediný Morris, který znal celou pravdu, mohl Dana zachránit, kdyby s ním však hoši nezatočili tak rychle. Neměl ani čas pořádně promluvit. Vytáhli ho z nemocnice, sotva se držel na nohou a pověsili ho na strom trochu výš, než člověk snese. Pak do něj stříleli, dokud kulka nezasáhla provaz.

37/ ŠERIFŮV ODKAZ

Druhého dne se Buck Daniels připojil k davu, který se shromažďoval u Tuliova saloonu v Elkheadu.

Muži před ním ustupovali a šeptali si. Buck byl poznamenaný – byl přítelem Hvízdavého Dana Barryho. I kovbojové, kteří ho znali celý život, se teď jeho očím vyhýbali. A to Bucka přimělo, aby se rozhodl ještě pevněji, že Danovi zachová věrnost až do konce.

Šerifa, zástupce zákona, nebylo nikde vidět. To bylo záměrné. Musel by totiž zatknout psance, jakmile by se tu objevili. Bylo nad slunce jasné, že chtěl, aby se utkali v souboji a třeba se navzájem zabili. Tím by zákonu ubyla práce.

Mezi muži se hodně mluvilo o zločinech, přičítaných Hvízdavému Danovi. Názory ovšem nebyly jednoznačné. Někteří věřili, že se události zběhly tak, jak vypovídali Buck a Lee. Ale tahle skupinka byla zřejmě v menšině.

V davu snad nebylo muže, který by čas od času nesáhl nervózně na rukojeť revolveru. Blížila se třetí hodina a hovor v saloonu pomalu utichal. Někdo řekl nějaký nezapný vtíp. Ozval se hysterický smích, který ztlchl právě tak rychle, jak začal. Lidé uvnitř hostince byli vesměs obyvatelé horské pouště a pohraniční válečníci. Ta nezvyklá událost je rozčilovala. Veliké nástěnné hodiny na postranní stěně dlouhého baru, odbily půl třetí. Hovor už úplně zmlkl.

Jakoby si muži neradi hleděli do očí. Jejich prsty neklidně bubnovaly na desku nálevního pultu, snažili se hvízdát, ale jejich vyprahlé rty jen šeptaly. Jeden šedovlasý dobytkař začal tlumeně prozpěvovat nějakou píseň, ale jiný muž mu s kletbou nařídil, aby přestal s tou proklatou písní smrti.

Minutová ručička se kradla ke třetí hodině. Chybělo do ní dvacet minut, teď patnáct, deset a teď pět. Pak se ozval koňský dusot, pádné kroky a na prahu se objevila obrovská postava Jima Silenta.

Ruce měl položené na rukojetích obou revolverů. Buck si všiml, že je tisknou úžasnou silou.

Psanec se rozhlédl po místnosti a všichni muži sklopili oči. Jediný Buck ho upřeně pozoroval.

Na jeho tváři si všiml něčeho, co bylo zdánlivě neviditelné. Ne šlo o ztrhané rysy a zapadlé oči, ani o horečný lesk jeho očí a přesto v tom bylo všechno. Byl to strach před smrtí.

Silent spustil ruce z revolverů, přistoupil k nálevnímu pultu, kývl na barmana a bezzvučným hlasem, podobajícím se šepotu řekl:

„Pítí!“

Barmanova tvář byla bledá a bezvýrazná. Nepohnul ani prstem a nespouštěl oči z psancovy tváře. Silent trhl rukou a v prstech se inu objevil revolver. Okamžitě se zaleskly zbraně v rukou všech ostatních. Nějaký mladík povzdechl. Zdálo se, že tento zvuk zrušil kouzlo okamžiku.

Jim Silent se zaklonil a dal se do hlučného smíchu, který vycházel až odkudsi z nitra jeho hrudi. Pak obrátil revolver v ruce, udeřil jeho rukojetí do stolu a zahřměl:

„Nalévej, zatracený chlape! A vy ostatní, pojd'te připít na zdraví Jima Silenta.“

Muži se pomalu a jaksi zdráhavě blížili jeden po druhém k nálevnímu pultu. Silent vytáhl i druhý revolver a obě zbraně položil před barmana:

„Vezměte je k sobě. Nechci, aby ty hračky zneklidňovaly přítomné džentlmeny.“

Barman vzal oba revolvéry do ruky, jako by byly napuštěny smrtonosným jedem. Veliký psanec byl beze zbraně! A Buck náhle pochopil, proč to Silent udělal. Zbavil se revolverů proto, aby ho někdo mohl zatknout, protože ruka zákona mu byla v té chvíli milejší než žlutý žár Danových očí.

Ale žádný z přítomných se o to nepokusil. I když byl Jim neozbrojen, zdál se stále ještě nebezpečnější než šest normálních mužů.

Lupič naklonil láhev whisky, aby si naplnil skleničku. Ale polovina obsahu se rozlila po stole. Obrátil se k ostatním a zařval: „Kdo bude pít se mnou?“ Nikdo mu neodpověděl. „Hrom do vás! Připiju si sám!“

Odměl se, vyvalil oči a zaklonil hlavu. Kovbojové začali po řadě ustupovat, až všichni stáli u protější strany saloonu. Celý pult přenechali Silentovi.

Z psancovy ruky vyklouzla prázdná sklenka a roztránila se na podlaze. Jeho tvář prozradila, že venku zaslechl vzdálené hvízdání. Slyšeli je i všichni ostatní.

Zpočátku to byly jen úryvky, jak je sem zanášel vítr. Ale pak už bylo možno rozeznat celou melodii. Byla to Danova píseň o hrůze a kráse horské pouště, byla v ní prosba i výstraha.

Hodiny odbily kovovým tvrdým zvukem tři. Ještě než dozněl poslední úder, objevil se na prahu Černý Bart. Díval se upřeně na Jima Silenta, který se opíral roztaženými pažemi o pult a zády se tiskl k jeho okraji.

Vlk se plížil po podlaze a s vyceněnými zuby se zastavil před Jimem. Ale psanec ho nevnímal. Čekal na někoho jiného. Pozoroval otevřené dveře a jeho tvář byla obrazem strachu, hvízdám se neustále blížilo.

Pak nastalo ticho. Na dřevěné verandě se ozvaly kroky. Připomínaly spíš plíživý postup pardála. Ve dveřích stál Hvízdavý Dan. Byl štíhlý jako dívka a přesto jeho zjev donutil tyto tvrdé otužilé muže z horské pouště, aby se přikrčili a sevřeli rukojeti revolverů.

Danovy oči spočinuly na Silentově tváři. A zářily. Jeho tvář se změnila. Byla jasná a klidná. Chvilí bylo ticho a pak Dan řekl velice jemně:

„Barte, jdi ven k Satanovi!“

Vlk se obrátil a vytratil se z nálevny. Nic se dohromady nestalo, ale všechny, kteří byli svědky této scény, zachvátil strach, když viděli, jak to divoké zvíře uposlechl lidský hlas.

Dan prošel lehkým, pardálím krokem barem a zastavil se před obrem, který se nad ním tyčil. V Silentově tváři už nebyl strach – byla to hrůza člověka, který spatří v noci něco nadpřirozeného. Místnost plná lidí byla ozářena denním světlem, a přece to vypadalo, jako by tam kromě úsměvu Hvízdavého Dana nebylo nic živého. Dan vytáhl své revolvery z pouzder a položil je na nálevní pult. Oba teď byli beze zbraně, ale přesto vypadali ještě nebezpečnější než předtím.

Jim Silent přitiskl paže k bokům. Zdálo se, že pozvolna nabývá sebevědomí. Přispělo k tomu jistě i to, že se Dan vzdal souboje zbraněmi. Psanec si uvědomoval převahu své mohutné postavy nad

chlapcem před sebou a na žlutý žár v Danově pohledu odpovídal krvelačným leskem svých očí.

Dan promluvil:

„Jime Silente! Prolil jste moji krev. Nikdy nezapomenu na její chuť. Ta potupa musí být dnes smyta. Udeřil jste mě sem.“

Uhodil psance hřbetem ruky lehce do úst. Jim zachroptěl a vrhl se na Dana. Jeho pěst však zasáhla jen vzduch. Otočil se a znovu uhodil. Jako odpověď se ozval tlumený smích. Mohl totiž právě tak dobře útočit pěstí na stín. Zaklel a vrhl se na Dana s roztaženými pažemi.

Jejich těla se srazila a oba muži se váleli po podlaze. Několikrát se převalili. Ale ještě než se zastavili, hubené Danovy prsty sevřely psancovu býčí šíji a dva palce se mu vmáčkly do hrdla. Silent se s úžasnou námahou zdvihl z podlahy s tváří zkřivenou bolestí.

Dan pevně svíral jeho krk a Silent bil pěstmi vši silou do jeho skloněné hlavy. Snažil se zbavit těch kleští, které mu svíraly hrdlo. Odměnou za jeho námahu mu byl jen smích; tlumený, neustálý, podivný smích.

Silent vyrazil strašlivý, přidušený výkřik. Vrhhl se opět na podlahu a válel se po ní; svou vahou se snažil rozdrtit štíhlé tělo protivníkovu. Vzápětí se vztyčil a běhal sem a tam a vlekl s sebou Dana, který na něm visel jako klíště. Psancovy oči vylézaly z důlků a tvář mu černala. Vrážel do stěn. Jako šelma chňapal po Danových zápěstích a na rtech se mu objevila pěna.

Ale ocelový stisk nepovoloval. Tichý šílený smích se ozýval dál. Jimovy vytřeštěné oči se obracely o pomoc k mužům pozorujícím zápas. Nikdo se však nemohl ani pohnout, stáli a dívali se jako kdyby chtěli něco stisknout, ale měli příliš ztuhlé ruce.

Pak Jim klesl na kolena. Hlava mu klesla dozadu a jazyk vylezl z úst. Dan ho trhnutím postavil na nohy. Obr podnikl poslední křečovitý pokus, aby se vyprostil. Nešlo to. Pak mu vyhasly oči a tělo se zhroutilo. Nelítostné ruce povolily svůj stisk. Jim se bezvládně svezl na podlahu.

V místnosti se dosud nikdo nepohnul. Hrobové ticho přerušovalo jen tikání hodin. Muži nemohli odvrátit oči od toho mohutného, bezduchého těla na podlaze. Silent byl hrozný i po smrti.

Dan si sáhl pod košili, chvíli něco hledal a pak vytáhl lesklé kovové kolečko. Hodil je na mrtvolu Jima Silenta, obrátil se a pomalu odcházel.

Nikdo se nepohnul, by ho zadržel. Když procházel dveřmi, míjel dva muže, ale nikdo se ho nechopil, poněvadž hleděli upřeně na mrtvolu velikého, kdysi obávaného lupiče.

Jim Silent klesl na kolena a hlava mu klesla dozadu.

Když Dan opustil místnost, přerušil hovor hypnotické mlčení, které vládlo davu. Jeden z mužů se pohnul, druhý tlumeně zaklel. Pak se všichni dali do křiku a běhali sem a tam.

Buck Daniels zdvihl kovové kolečko, které Dan hodil na mrtvolu Jima Silenta. Ohromeně na ně zíral, pak zdvihl ruku a vyrazil výkřik,

který k němu okamžitě přivábil ostatní muže. To, co uviděli, byla šerifská hvězda Texe Caldera, jejíž číslo bylo známé po celé horské poušti.

Nikdo nemohl úžasem ani promluvit. I nejhorší Danovi nepřátelé koktali a nebyli schopni slova, když spatřili odznak mrtvého šerifa. Ale bylo tu i několik takových, kteří byli nestranní a ti se chopili věci. Jeden šedovlasý muž shrnul všeobecné mínění:

„Ať prováděl Hvízdavý Dan cokoliv, dnes vykonal mužný čin. Šerif Morris před svou smrtí dostatečně objasnil minulost tohoto hochy, zvláště pokud jde o dopis Jima Silenta, týkající se peněžního úplatku. Je pravda, že Morrisovi nebyla dána příležitost, aby mohl odpřisáhnout to, co tvrdil, ale můžeme věřit, že mluvil pravdu. Také Lee Haines objasnil většinu ostatních okolností. Danovi vlastně nemůžeme vyčítat, že se vloupal do žaláře a unesl Hainese. Dan Barry nebyl přece šerif. Sám Hainese zatkl a pak ho pustil na svobodu. Měl na to konec konců právo. Vždyť Haines nám řekl, že Dan ho sice vysvobodil, ale že mu pohrozil, že ho opět polapí. A svému slovu dostál. Zmocnil se celé Silentovy tlupy i Silenta samého. Na důkaz toho zde leží Jim Silent mrtvý. Na paměti mějte dvě věci! Za prvé: Hvízdavý Dan odtud odjel bez revolverů, což vypadá tak, jako kdyby dospěl na konec své dlouhé stezky. Za druhé: byl kamarádem Texe Caldera. Myslím, že muž, kterého si Tex zvolil za svého mstitele, je dost dobrý i pro mě.“

Po tomto projevu nastala pauza, při níž si kovbojové předávali odznak z ruky do ruky. Ten odznak předal umírající Tex Calder Danovi.

I ti nejzavilejší Danovi nepřátelé si poznenáhlu uvědomili, že zločiny, z nichž byl Dan obviňován se nezakládaly na ničem jiném, než na pouhé pověsti. Nejpádnejším důkazem pro všechny byla šerifská hvězda. A tak se stalo, že nezákonný soudce a sto nezákonných porotců prohlásilo Hvízdavého Dana za nevinného.

Buck Daniels vsedl na koně a pádil do Cumberlandova domu, aby podal zprávu o rozsudku lidové poroty. Věděl, že u Cumberlanda bude i Dan.

38/ DIVOKÉ HUSY

Když pak nadešly první mrazivé dny pozdního podzimu, byli Dan, Kate, Černý Bart a Satan zase spolu. Buck a starý Joe Cumberland stáli v pozadí jejich štěstí. Cumberland chtěl, aby svatba Kate a Dana byla ještě odložena na neurčito. Neřekl, proč si to přeje, ale Kate ten důvod tušila.

Věděla, že není všechno v pořádku. Jak podzim pokračoval, Dan denně podnikal na svém divokém hřebci dlouhé vyjíždky a za doprovodu svého vlčáka se toulali po pahorcích. Kate se ho neptala, kam jezdí, protože věděla, že potřebuje samotu tak, jako jiní lidé potřebují spánek. Nedokázala si to vysvětlit a stále více se jeho odchodů obávala. Její úzkost potvrzoval i výraz lítosti v Buckových a otcových očích. Všimla si, že si spolu často šeptají a pokývují přitom hlavami. Jednou večer, když seděli všichni tři mlčky u krbu a Dan se potuloval bůhvídkde, Kate se neovládla a zeptala se:

„Opravdu si myslíte, že Dan má v sobě divokou krev?“

„Jestli je Dan divoký?“ odpověděl tiše její otec.

„Netvrdím, že je divoký, ale proč se třeba dnes večer tak opozdil? Venku napadl sních. Vítr je stále mrazivější. V takovém nečase zůstávají všichni rozumní lidé doma a sedí si pohodlně u ohně. Ale Dan tady není. Kde je?“

„Tiše,“ řekl Buck a zdvihl ruku.

Z dálky zazněl nárek vlka, vyjícího na měsíc. Kate vstala a šla na verandu. Ostatní ji následovali. Venku slyšeli jen tlumené sténání větru a viděli sních, který se třpytil jako stříbro v místech, kde na něj dopadal měsíční svit. Slyšeli to podivné hvízdání a spatřili Dana, přijíždějícího k domu. Několik kroků od nich zastavil Satan, černý Bart zase zavyl. A Dan se díval vzhůru.

„Podívejte se!“ zvolala Kate a ukázala prstem.

Přes bílý kruh měsíce letěla řada divokých husí. Vlk přestal výt. Větrem se neslo slabé kejhání; chvílemi se ozývalo sborově, chvílemi znělo jednohlasně, jako stále se opakující volání.

Všichni tři se beze slova vrátili do místnosti, usedli ke krbu a mlčky hleděli před sebe. Po chvíli se ozval šramot vlčích drápů na podlaze. Pak vstoupil tiše Dan a zastavil se za dívčinou židlí.

Všichni už byli zvyklí na jeho tiché příchody a odchody. Černý Bart přecházel neklidnými kroky po místnosti a jeho oči žlutě planuly v šeru. Starý Joe se podíval na Dana. Ten se rozpačitě obrátil a začal jako vlk přecházet neslyšným pardálím krokem po pokoji.

„Divoké husy –,“ řekl Dan a odmlčel se. „Letí na jih?“ zeptala se Kate. „Letí na jih!“ opakoval Dan.

Zahleděl se do dálky. Vlčák se k němu připlížil a začal mu olizovat ruku.

„Kate, rád bych sledoval ty divoké husy.“

Starý Joe si zastínil oči a Buck sepal své veliké ruce, až mu zapraskalo v kloubech.

„Ty tu nejsi šťastný, Dane?“ zeptala se Kate.

„Napadl sníh!“ zamumlal neklidně Dan a pokračoval v chůzi po pokoji.

„Když jsem dnes večer přišel k Satanovi do ohrady, díval se k jihu.“

Dívka vstala a obrátila se k němu s rezignovaným gestem: „Tak musíš za těmi divokými husami, Dane!“

„Ty nemáš nic proti tomu, že odcházím, Kate?“

„Ne.“

„Lesknou se ti oči, Kate!“

„To je jen odraz ohně, Dane.“

Černý Bart tichounce zakňučel. Dan se vzpřímil, rozhodil prudce paže a tlumeně se zasmál. Buck Daniels sklonil hlavu.

„Opozdil jsem se, ale dohoním je,“ řekl Dan.

Objal dívku, políbil ji na oči, pak se otočil a beze slova vyběhl z místnosti.

„Kate, proč jste ho nechala odejít?“ zvolal Buck. „Teď jsme ho ztratili navždycky!“ Zavzlykala.

„Zavolej ho zpátky,“ řekl starý Cumberland. „Kvůli tobě zůstane.“

„To bych spíš přivolala divoké husy, letící přes měsíc,“ zašeptala Kate. „Ale ty jsou krásné, jen když jsou divoké –“

„Divoké husy letí na jaře zase na sever a on –“ řekl Buck – „on se vrátí!“

V hukotu větru k nim z dálky dolehlo hvízdání, rozechvělé a nadpřirozené. Byla v něm smutná krása noci i veselý jásot větru. Mohl to být i hlas nějakého boha, který v podobě severní vichřice letěl na jih.

39/ DOKTOR BYRNE

Když bylo Randallu Byrnovi šest let, dovedl na požádání říct jméno a hranice každého státu v Unii a povědět, kdy byl ten který stát do ní přijat. V devíti letech ovládal homérskou řečtinu a Caesara. Ve dvanácti četl Aristofana a chápal všechny jeho kritiky glosující tehdejší události. V té době věnoval všechnen svůj volný čas Ovidiovi a Horatiovi. V patnácti letech znaven prostotou staré angličtiny a italštiny třináctého století, ponořil se do dějin filozofie a od ní přešel k vyšší matematice. V osmnácti letech dosáhl akademického stupně na harvardské univerzitě a zatímco příjemné léto trávil studiem hebrejštiny a sanskrtu, odbočil do biologie a příbuzných věd. Tehdy zřejmě dospěl k názoru, že pravda je větší než dobro nebo krása, poněvadž obsahuje obojí a poněvadž celek je vždy větší, než kterákoli z jeho částí. Když mu bylo dvacet jedna let dosáhl hodnosti doktora filozofie a zachvátila ho horečka jeho prvotního praktického nadšení. Začal horovat pro lékařství. Ve čtyřiaadvaceti letech se stal lékařem a vynikajícím diagnostikem, i když dával přednost práci v laboratoři. V té době vydal dílo o antropologii v omezeném nákladu dvě stě výtisků a obdržel dvě stě blahopřejných dopisů od velikých mužů, kteří se pokusili číst jeho knihu. A jednoho krásného jarního dne se ve svých sedmadvaceti letech skácel v laboratoři na podlahu. Odpoledne ho odnesli k jednomu vyhlášenému lékaři, který si při diagnóze nebral servítky. Specialista mu ohmatal tepnu, podíval se do jeho kalných očí a řekl:

„Máte mozek o stodvaceti koňských silách, ale vaše tělo má sílu sotva sto dvaceti much.“

„Jsem tady proto, abyste mi pomohl z mé situace, nikoli proto, abyste konstatoval stav věcí, který znám,“ odpověděl Randall Byrne slabým hlasem.

„Ještě jsem neskončil,“ usadil ho lékař.

„Kromě toho jste zatracený blázen!“

Randall Byrne si promnul oči:

„Tak co mám proti tomu podle vašeho názoru dělat?“

Vynikající lékař si hlučně odplivl a drsně odpověděl:

„Ožeňte se, člověče, s dcerou nějakého farmáře!“

„Ale –“ pokusil se o obranu Randall Byrne.

„Nechci nic slyšet! Mám plné ruce práce a vy jste promarnil deset minut mého drahocenného času.“ Lékař se obrátil k oknu ze zrcadlového skla. „Můj tajemník vám pošle účet na tisíc dolarů. Poroučím se!“

A tak o deset dní později seděl Randall Byrne v pokoji elkheadského hotelu. Právě psal dopis svému příteli Swinnertonu Loughburnovi, bakaláři svobodných umění a doktoru filozofie i práv následujícího znění:

„Milý Loughburne!

Zabývám se nyní problémem, který, jak vím, není pro tebe nový ani složitý, totiž: Kdy se lidská mysl jakožto mozek vymyká fyzikálním zákonům a kdy fyzikální zákony působí na duševní procesy?

Promiň mi, milý Longhburne, že přecházím od všeobecného ke konkrétnímu, ale prosím tě, abys mému problému věnoval ve volné chvíli pozornost, i když je to všední záležitost.

Ve svém posledním dopise jsi mě žádal, abych ti napsal něco o prostředí, ve kterém nyní žiji a tak se rád porozhlédnu kolem sebe a všechno ti popíšu...“

Když Randall Byrne dospěl ve svém dopise až sem, sňal z nosu silné brýle a podíval se oknem ven. Rázem se změnilo jeho vzezření. Tvář pozbyla sovího výrazu a zdál se být o deset let mladší. Měl hubený obličej s průsvitnou kůží napnutou na lícních kostech, nosu a bradě. Brada byla poněkud delikátní i když se vzpurným rysem, ústa bezbarvá, ale horní ret pevně sevřený, což bývá známkou vznětlivých povah; je to význačný rys každého vynikajícího herce. Nos přímý,

velmi tenký, kde při silném postranním osvětlení bylo vidět krev obíhající chřípím. Oči byly hluboce zapadlé a jejich dolní víčka měla fialový nádech; citlivé chabé oči, které mrkaly při změně světla, nebo při náhlém pohnutí mysli, oči zahleděné do dálky. Jeho nejvýznačným rysem bylo vysoké čelo, šířící se nahoru s kolmou brázdou uprostřed, která mu dodávala zadumaný výraz. Ten, kdo spatřil toto čelo, pomyslel určitě na mozek uvnitř. Jakoby nebylo z kostí, ale rozšiřovalo se a klenulo nespoutanou myslí.

Byrneovo tělo bylo křehké, nezpůsobilé k tělesné práci. Pod tíhou ušlechtilé hlavy skláněl štíhlou šíjí a hrbil ramena. Paže měl hubené, jako kostlivec. Ruce byly také hubené, ale složené jen z kostí a šlach, na hřbetech protkané fialovými žilkami. Ale byly to pevné ruce, bez trasu, ideální pro přesnou chirurgickou práci, při které i nepatrná chybička znamená často smrt.

Náměstí v Elkheadu

Chvilí se díval oknem a pak pokračoval v psaní:

„Hlavní část Elkheadu je přímo před mým oknem. Vidím krám s koloniálním zbožím, dvacet sedm větších budov, jedenáct bezvýznamnějších domů a pět saloonů. Ulice –“

Ale k popisu ulice se už nedostal, protože v tom okamžiku zaklepala na dveře těžká ruka a ve dveřích Byrneova pokoje se

objevil Hank Dwight, majitel elkheadského saloonu, všestranný muž, schopný pracovat za nálevním pultem i v kovářské dílně. Muž mu oznámil:

„Doktore, hledají vás!“

Byrne si posunul brýle na nose, aby seděly pevněji: „Co je...?“

Dwight se otočil na podpatku a přes rameno řekl:

„Jmenuje se Kate Cumberlandová. A pospěšte si doktore, má naspěch!“

„Jestli tu není jiný lékař, musím ji navštívit já,“ řekl odevzdaně a sestupoval za Dwightem pomalu po schodech.

„Myslíte, že bych šel za vámi, kdyby byl v okruhu deseti mil jiný lékař?“ zeptal se Hank Dwight.

Vedl lékaře na verandu, kde stála dívka v krátké jezdecké sukni. Jednou rukou v rukavici se opírala v bok, v druhé držela bičík, kterým se švihala do vysokých bot.

40/ SLOVA HORŠÍ NEŽ KULKY

„Tady je ten člověk, kterej si říká doktor,“ řekl Hank místo představování. „Jestli ho potřebujete, je vám k službám, slečno Cumberlandová!“

A odešel.

Slunce svítilo Kate přímo do zad. Lékař přimhouřil oči, aby si ji mohl pořádně prohlédnout. Zpod jejího širokého sombrera se valil oblak zlatých vlasů, svítících jasně jako slunce. Ta záře velice dráždila oči doktora Byrneho. Zopakoval její jméno, uklonil se a když se vzpřímil, zamžoural. Dívka k němu přistoupila blíž do stínu, jako kdyby uhodla jeho trápení a řekla:

„Doktor Hardin není ve městě a já musím hned přivést lékaře na náš ranč; můj otec je vážně nemocný.“

Randall Byrne si zamnul hubenou bradu a váhavě odpověděl:

„Víte, já teď zrovna neprovozují praxi.“

Všiml si, že ho dívka bedlivě pozoruje, jakoby ho v duchu odhadovala. Vytušil, že o něm nemá asi valné mínění a tak omluvně pokračoval:

„Totiž – – nemám tady ani potřebné nástroje –“

„Žádné nástroje nepotřebujete!“ přerušila ho. „V jeho případě jde hlavně o nervy a o duševní stav.“ Lékaři slabě zajiskřily oči a zamumlal: „Aha! Duševní stav?“

„Ano.“

Pomalů si promnul bezkrevné ruce a pak ostrým, rychlým a naprosto neosobním hlasem řekl: „Jaké má příznaky?“

„Nemohli bychom si o nich pohovořit cestou k ranči? Když se teď vydáme na cestu, bude tma, než tam dorazíme.“

„Ale já jsem se ještě nerozhodl. Chápete, přišlo to příliš náhle,“ odpověděl lékař.

Kate se zarděla. Byrne zpozoroval, že se už chtěla obrátit, ale něco ji zadrželo. Otočila se k němu s důraznými slovy:

„Doktore, v celém okolí není jiný lékař a otec je těžce nemocný. Jenom vás žádám, abyste provedl diagnózu.“

„Jedná se však o jízdu na váš ranč!“ opáčil sklíčeně Byrne. „Myslíte, že mohu jet na koni?“

„Ovšem.“

„No vidíte! Ale já s tímto dopravním prostředkem nejsem zrovna příliš obeznámen,“ odpověděl lékař s vážným výrazem v tváři. „Pokud jde o anatomickou stránku, znám koně dostatečně, ale když jsem jednou seděl na koni, poznal jsem, že učenlivost koně je jen poetický klam.“

Byrne se zadumaně poškrabal na levém rameni a přitom si všiml, že se dívce zachvěly koutky úst. Podíval se na ni bedlivěji a zjistil, že se usmívá. Lékařova tvář se náhle vyjasnila.

„Pojedete na mé klisně,“ rozhodla dívka. „Je mírná a má klidný krok. Jsem přesvědčena, že s ní nebudete mít žádné potíže.“

„A vy?“

„Najdu si nějakého koně ve městě. Nezáleží na tom jakého.“

„To je pozoruhodné,“ poznamenal lékař. „Vy si vybíráte koně jen tak, slečno?“

„Řekněte mi nejdřív, jestli pojedete,“ naléhala Kate.

„Ach ano, ale ta cesta na ranč!“ povzdechl lékař. „Vezmu-li to kolem a kolem, řekl bych, že fyzické překážky při takové cestě nejsou nepřekonatelné a kromě toho si myslím, že návštěva ranče je mojí mravní povinností.“

Odmklčel se a pak znova povzdechl:

„Není to divné, slečno, že člověk, ačkoli myšlením vyniká nad živočichy nižšího řádu, často při svém konání podléhá etickým impulsům, které překonávají rozumové důvody? Když o tom přemýšlíte, dospějete k názoru, že vašeň pro dobro je právě tak silná jako vašeň pro pravdu. Rozumějte mi – k této domněnce jsem dospěl jen zkusmo, s mnohými výhradami, mezi nimiž –“ Zase se odmlčel. Úsměv na dívčiných rtech se rozšířil. „Dobrá! Připravím si pár věcí a hned za vámi přijdu,“ řekl. „Než budete hotov, budu na vás čekat se dvěma koňmi.“ Byrne se otočil, ale sotva vykročil, obrátil se a řekl: „Ale – povězte mi, proč jste si tak jistá, že budete připravená dřív než já?“

Kate však už sestoupila z verandy a rychle kráčela ulicí. „V ženách je něco nevysvětlitelného,“ říkal si, když chvátal ke svému pokoji. Začal se co možná nejrychleji balit. Své toaletní potřeby a trochu prádla hodil do malého měkkého vaku a seběhl ze schodů. Když udýchaný dorazil na verandu a dívku neviděl, vítězoslavně se zasmál:

„Ale ženský instinkt není spolehlivý.“

A začal se bavit s jedním kovbojem, který nedbale seděl opodál na nízké židli:

„Určitě mi dáte za pravdu, že o ženské intuici už pochybovali mnozí velcí myslitelé. Nebo jste jiného názoru?“

Kovboj údivem otevřel ústa a když se vzpamatoval, zvolal:

„Co tím, k čertu, chcete říct?“

Byrne, zabraný do myšlenek, se už obracel, ale když zaslechl slova „k čertu“, zamračil se:

„Pane, vaše poznámka je zbytečně hrubá. Proč –“

„Jděte někam s těmi svými brejlemi!“ přerušil ho netrpělivě kovboj. „Mluvte jak vám zobák narost, člověče! Nemluvíte s knihou, ale s člověkem!“

„To jistě, ale ve vašem chování je určitý urážlivý element, který se mi nelíbí,“ nenechal se odradit Byrne.

„Myslím, že kdyby se vaše hrubiánství stupňovalo, pomohlo by tady fyzické násilí.“

„Nerozumím vám,“ zabručel kovboj, „ale usuzuji, že jste trochu naštvaný, co? A jestli jste naštvaný –“

Jeho hlas náhle nabyl na síle. Kovboj vstal a postavil se proti doktoru Byrneovi. Byl to veliký snědý muž s tvrdýma rukama. Doktor zrudl a podotkl:

„Prosím?“

Své „prosím“ nepronesl hlubokým zvučným hlasem, jak by se na muže slušelo, ale zakvikl napůl vzdorovitě, napůl ustrašeně.

Viděl, jak obr sevřel ruku v pěst. Vzápětí se však ušklíbl, přelétl ho zrakem a obrátil se k němu zády:

„Jdi k čertu, hlupáku!“ zabručel.

Byrne na okamžik pocítil touhu vrhnout se na toho muže, ale ovládnul se, protože si uvědomil svoji bezmocnost. Věděl, že zbledl a že má vyprahlé hrdlo. Udělal si osobní rychlou diagnózu:

„To co cítím je rozčilení, jehož příčinou je vyhlídka na fyzický zápas a s tím spojené ohrožení mé osoby. Rozčilení způsobuje zrychlení tepu a také tělesnou slabost – stav, který je nedůstojný vyváženého intelektu.“

Tímto rozumným zdůvodněním nabyl opět duševní rovnováhy a prošel dál dlouhou verandou. O kus dál se o sloup opíral jiný kovboj, stejně tak snědý, hubený a tvrdý. Doktor pozvedl klobouk.

„Rád bych se vás zeptal, jestli mi nemůžete podat nějaké informace o rodině Cumberlandových, která má tady v sousedství ranč?“ řekl zdvořile.

„Můžu!“ odpověděl kovboj a dál si balil cigaretu.

„No, tak co o nich víte?“

Kovboj si dokončil cigaretu, vsunul ji do úst a pak sebou trhl, protože si uvědomil, že se zachoval nepohostinsky a vytáhl tabák Durnham Bull a hnědé papírky. Podal je lékaři s otázkou:

„Kouříte?“

„Ne. Neužívám tabák v žádné formě,“ odpověděl Byrne. Kovboj se na něho zahleděl tak upřeně, až mu sirka dohořela v prstech, ještě

dřív než si zapálil cigaretu. Když byl posléze schopen slova, zeptal se:

„Můžu!“ odpověděl kovboj
a dál balil cigaretu. (strana 226)

„Opravdu? A čím tedy zabíjíte čas? No, sám jsem jednou pomýšlel na to, že bych mohl nechat kouření. Máti se na mě zlobí, že mám prsty žluté od nikotinu.“

Natáhl ruku, jejíž palec a ukazovák byly zbarveny jasnou žlutí a znalecky podotkl:

„Mýdlem to nepouští!“

„To, co říkáte, je běžný a celkem omluvitelný omyl,“ odpověděl lékař. „Příčinou tohoto zbarvení jsou vedlejší dehtovité produkty tabáku. Nikotin sám je prchavý alkaloid. Je to smrtící jed působící na nervy, ale úplně bezbarvý. Kdyby tyto skvrny na vašich ústech obsahovaly nikotin, stačily by k usmrcení sta mužů.“

„I hrome!“ zvolal kovboj.

„Přesto, to co říkám, je nesporné. Jestliže položíme kousek nikotinu velikosti špendlíkové hlavičky koni na jazyk, okamžitě ho usmrtíme.“

Kovboj si pošinul klobouk dozadu, poškrabal se na hlavě a řekl: „Tohle poučení má cenu, ale jsem rád, že o něm neslyšela matka.“

„Dobře. A co se týče Cumberlandových, chtěl bych –“

„Co se týče Cumberlandových, je nejlépe nestarat se o ně,“ přerušil ho kovboj a chystal se odejít. Ale Byrnova zvědavost už byla podnícena:

„Mám tomu snad rozumět tak, že je s nimi spojeno nějaké tajemství?“

„Ze mě nic nevytáhnete,“ odpověděl mrzutě kovboj, sestoupil se schůdků verandy a zmizel.

Randall Byrne si neliboval v klepech, ale teď byl pochopitelně zvědavý, a proto, když uviděl ve dveřích Hanka Dwighta, přiblížil se k němu s otázkou:

„Pane Dwighte, mám odjet na ranč Cumberlandových a zdá se mi, že tam není něco v pořádku.“

„To jo,“ připustil Hank Dwight.

„Můžete mi říct o co tam jde?“

„Proč ne?“

„Víte,“ řekl Byrne skoro s úsměvem. „Vždycky je dobře, známe-li pozadí případu, když se jedná o duševní chorobu.“

„Znám –“ začal majitel hotelu, pak se odmlčel a pochybovačně pohlédl na svého hosta. „Já znám příběh.“

„Ano?“

„Příběh – o muži, koni a psu.“

„Začátek mi není zatím zcela jasný, ale rád si to poslechnu.“ Nastala pomlka.

„Slova jsou horší než kulky,“ řekl Dwight. „Nikdy nevíte, do čeho trefí.“

„A co váš příběh?“ naléhal Randall Byrne.

„Ten příběh budu vypravovat před smrtí mému synovi,“ odpověděl Hank Dwight.

„To zní docela slibně.“

„Ale nikomu jinému ho nepovím.“

„Tak?“

„Tak! Je to příběh o muži, koni a psu. Muž není člověk, kůň není kůň a ten pes je vlk.“

Dwight se odmlčel a podíval se upřeně na lékaře. Zdálo se, že váhá mezi dychtivostí vyprávět vzrušující příběh a obavou před následky. Pak zabručel:

„Vím to, poněvadž jsem je všechny viděl. Viděl jsem“ – zadíval se do dálky, jakoby uvažoval o tom, do jaké míry může prozradit tajemství – „viděl jsem koně, který rozuměl lidské řeči skoro tak dobře jako vy nebo já – nebo možná ještě lépe. Slyšel jsem muže, který hvízdal jako zpěvný pták. To není výmysl. Představte si lysého orla, který dokáže zvítězit nade vším, co je mezi nebem a zemí a který přitom dovede zpívat – takové bylo to hvízdání. Rád jste je slyšel, ale přitom jste se podíval, jestli máte revolver v pořádku. To hvízdání nebylo příliš hlasité, ale neslo se daleko a zdálo se vám, že přichází odněkud shora.“

„Takhle podivně hvízdá tedy ten muž z příběhu?“ zeptal se Byrne a naklonil se blíž.

„Muž z příběhu?“ opakoval s důrazem Hank Dwight. „Člověče, jestli ten muž není skutečný, tak já jsem duch. V Elkheadu žijí lidé, kteří mají od něho jizvy.“

„Aha! Je to psanec? Pistolník? Násilník?“

„Poslyšte, synu!“ pravil Dwight a ťukl ztrnulým ukazovákem do Byrnových vpadlých prsou. „V tomto kraji známe jen to, co vidíme a často ani to ne. Do toho, co vidíme nám někdy něco je, ale většinou vám do toho nic není.“

A opět zopakoval:

„Slova jsou horší než kulky!“

„No, vždyť se mohu zeptat té dívky,“ uvažoval Byrne. „Z lékařského hlediska to bude beztak nutné.“

„Vy se chcete zeptat té dívky?“ řekl Dwight s jakousi hrůzou. A s nucenou zdrženlivostí dodal:

„Ostatně, to je vaše věc.“

41/ DOKTOR BYRNE NA KONI

Hank Dwight zmizel v domě a Byrne byl ze svých úvah vyrušen dívčíným hlasem. Ten hlas ho okamžitě upoutal. Byl tlumený, vyrovnaný a zvučný, docela jiný, než nosové hlasy dobytčářů. Kdykoliv Kate začala mluvit, znělo to jako začátek písně.

Byrne se obrátil. Dívka seděla na vysokém hnědákovi a za uzdu držela ryšavou klisnu. Jakmile vyšel ven, přehodila svému koni otěže přes hlavu a přivázala si lékařův vak za sedlo.

„S tou klisnou nebudete mít žádné potíže,“ ujist’ovala ho, když měli nasednout na koně. Ale přes to ujištění klisna sklopila uši dozadu a zlostně zafrkala, když se k ní Byrne přiblížil.

„Počkejte!“ zvolala dívka. „Nasedá se z levé strany, nikoli z pravé!“

Z jejího hlasu Byrne vytušil posměšek, který však na její tváři neviděl. Zaťal zuby a přiblížil se ke klisně z levé strany:

„Jak vidíte, věřím vám do slova a do písmene.“

Vsunul nohu do třmenu a vyšplhal se opatrně do sedla. Klisna stála jako skála. Byrne se pevně usadil v sedle, setřel si pot s čela a podotkl:

„Zdá se, že to zvíře je neobyčejně inteligentní. Snad to všechno dobře dopadne.“

„Já jsem o tom také přesvědčena,“ odpověděla dívka. „Jedeme.“

Oba koně se rozjeli dlouhým klusem. Když šla ryšavá klisna krokem, mímily její pružné kotníky každý otřes, ale při klusu to bylo něco jiného, poněvadž žádný kůň není schopen klusat úplně hladce. Byrneova čepice se svezla k pravému oku a brýle se mu posunuly k levému uchu. Měl lehký pocit v žaludku, ale u srdce mu bylo těžko:

„T-t-ten k-k-k-klus je za-tra...“

„Doktore Byrne!“ zvolala Kate.

„Ou!“ zařval doktor a přitáhl silně otěže. Rudá klisna se zastavila jako míč, který narazí o stěnu. Byrne jí padl na šíji a zachytil se jí rukama i nohama. Nasoukal se pracně zpátky do sedla a podotkl:

„Mám dojem, že to zvíře je zlomyslné!“

„To je mi velice líto!“ zašeptala Kate.

Byrne na ni úkosem pohlédl, ale v jejím obličeji nebyl ani náznak smíchu.

Byrneova čepice se svezla a brýle se posunuly...

„Slovo, při kterém jsem se –“

„Odmíchl?“ pomáhala mu dívka.

„Ano, při kterém jsem se odmíchl,“ pokračoval Byrne, „nebyla kletba, jak jste se patrně domnívala. Naopak, chtěl jsem jen podotknout, že klus je trochu nepříjemný koňský krok, ale přerušenu – eh – artikulací –“

Podíval se na dívku a čekal, že se rozesměje, ale Kate zůstala vážná. Její mlčení bylo výmluvnější než slova.

„Zkusíme raději drobný klus,“ řekla. „Myslím, že to bude pro vás příjemnější.“

Pobídla koně a její hnědák se okamžitě rozběhl. Klisna ho následovala. Byrne se málem svezl na zadek svého koně, ale v poslední chvíli se zachytil hrušky sedla a byl zachráněn. Tvář mu ovanul vítr, neboť vyjeli z města na široou pláň.

„V-v-v-víte, r-r-r-rychlost nebyla nikdy mou vášní!“ vydechl.

Všiml si, že dívka se v sedle skoro vůbec nepohybuje. Její kůň se vlnil prudce vpřed a ona byla jako klidná loďka, která se lehce a půvabně pohupuje. A mluvila tak nenuceně, jakoby seděla v houpací židli.

„Za nedlouho si zvyknete,“ ujišťovala ho.

Byrne skutečně zjistil, že už se tak neotřásá, šlápne-li pevněji do třmenů v okamžiku, když se kůň sníží a nakloní-li se trochu dopředu, když se zvíře zase vyhoupne do výše. Rudá klisna byla opravdu skvělé zvíře a běžela lehce jako koně z dávných bájí, jako rychlý západní vítr. Zanedlouho Byrne pocítil úlevu a hrdost; nasával vzduch hlouběji do plic a zdálo se mu, že vítr i slunce na něho působí jinak než dříve. Klisna pohazovala malou hlavou s krátkýma ostrýma ušima. Občas se podívala stranou a vrhla na Byrnea pokojný pohled, kterým ho chtěla zřejmě uklidnit. Doktorovi se jízda začínala líbit. Měl pocit, že mezi koleny tiskne život, sílu a rychlost. Usmál se a letmo pohlédl na dívku.

Ta se však dívala přímo před sebe a tvářila se zcela lhostejně. Lékař se rozhlédl po kraji. Všude kolem viděl zřetelný vliv eroze. Kraj byl rozervaný, protože během krátkého období dešťů se spouštěly náhlé a strašné lijáky, které odplavovaly půdu a odhalovaly spodní skálu. Za jediný den byly schopné vyryt hlubokou úžlabinu tam, kde předtím byla hladká pláň. Teď bylo období trávy, nikoli však temně zelené, bujné trávy, jaké se daří na úrodné půdě v mírném podnebí, nýbrž trávy žlutozelené barvy. Rostla všude na pláních kolem Elkheadu a jen místy byla přerušována vyčnívajícími balvany, které se leskly ve sluneční záři. Ty pláně se podobaly velikému bojišti posetému děrami od granátů a jizvami po nedávném

boji. Tahle horská poušť se podobala aréně, připravené k zápasu – obrovské aréně pro zápasící obry – a v dálce strměly hory, podobné divákům. Byly to vysoké hory; jejich příkrá úbočí nebyla zarostlá lesem, ale jen řídkými zakrslými stromky, které se zachytily v chudé půdě a odolávají drsnému podnebí. Tráva na pahorcích při úpatí hor se podobala slabé mlze, a něco výš se vrcholky skvěly sytou modří a jejich holá temena se marně rýsovala na bledé obloze.

Hory měnily po celý den své roucho. Když se náhle rozednilo, objevily se holé skály, pak se zahalily do hnědi a modře a za soumraku se pokryly hustým purpurem, když se připravovaly k spánku s hlavami ve hvězdách.

To všecko si uvědomoval za jízdy Randall Byrne, neboť měl pocit, že mezi těmito horami a dívkou, je jistá podobnost. Jakoby v sobě měla tutéž svěží čistotu horských svahů, zalitých sluncem a ačkoliv nepůsobila nijak záhadně, přece ho upoutala vrozenou důstojností a hrdostí jako ty tajemné dálky. Linie skalních hřbetů, rýsujících se na obloze, měla určitý rytmus a dívka jakoby byla v souladu s ním. Byrne ji pozoroval, když se při jízdě houpala v sedle a měl dojem, že je od něho vzdálená tisíc mil. Nic nezakrývala a přece se mu nepodařilo odhalit její duši, stejně tak jako nemohl sejmout závoj stínů z hor. Byrne si své pocity nechal pro sebe, nemluvil o nich. Měl pocit jakési úcty a věděl, že musí mlčet.

Pro lékaře to byl podivný nezvyklý pocit! Byrne se až dosud pohyboval v duševních sférách, kde to, co nebylo vyjádřeno slovy, zkrátka neexistovalo, ale ta dívka ho teď unášela od dosavadních domněnek, pochybností a mnohoslabičné řeči do nového světa. Jakého? To Byrne nevěděl. Jenom tušil, že se chystá vkročit do neznáma a to ho velmi lákalo. Nechtěl stále jen mlčet, ale nedostávalo se mu slov.

Nastal večer. Zvlněné pahorky kolem nich potemněly; jen vrcholky hor zachycovaly ještě zbytky denního světla. Zastavili na výšině a Kate ukázala přes údolí:

„Tamhle bydlíme!“

Byla tam skupina vysokých stromů, kterou prosvítaly obrysy dvoupatrového domu, většího než ty, které Byrne dosud viděl v horské poušti. Před stromy stály dlouhé kůlny, veliká stodola a

rozsáhlé ohrady. Byrnea napadlo, že tyto budovy mohou pojmut skoro neomezené množství lidí a zvířat. V porovnání se skalnatou, pustou plání, to byl veliký bohatý statek Tulačka bez domova, s nímž se Byrne vydal na cestu, se rázem změnila v princeznu. Teprve teď si doktor uvědomil, že v tomhle domě je nemocný.

„Chtěla jste mi, tuším, něco říct o chorobě svého otce, o jejích příčinách. Nějak jsme na to oba zapomněli.“

„Já nezapomněla. Celou cestu jsem přemýšlela o tom, jak bych vám tu nemoc popsala,“ odpověděla pohotově dívka. Když se pak každým okamžikem stále víc stmívalo, zajela dívka blíž k lékaři, jako by chtěla číst v jeho tváři:

„Ještě před šesti měsíci byl můj otec přes své stáří velice statný a aktivní. Byl veselý, čilý a optimistický. Ale najednou začal slábnout. Neztratil rázem svou sílu. Kdyby tomu tak bylo, netrápila bych se tolik a přičítala bych to nemoci. Ale on denně ztrácí postupně část své životní síly. Chřadne od hodiny k hodině. Vypadá to, jako by se mu vypařovala krev. Můžeme mu nějak pomoci, dodat mu nové síly?“

„Je jeho slábnutí provázáno podrážděností?“

„Ne, je docela klidný a nezáleží mu, jak se zdá, na tom, co s ním bude.“

„Ztratil zřejmě zájem o věci, které ho dříve bavily a zaměstnávaly.“

„Ano, teď mu nezáleží na ničem. Nestará se o stav dobytka, ani o výtěžek nebo ztrátu při prodeji. Vyhýbá se každé činnosti.“

„Hm. Tedy pozvolné zmenšování pozorovacích schopností.“

„Do jisté míry, ano. Ale v jiných věcech je zase živější než býval dřív. Na příklad se zdá, že úžasně dobře slyší.“

Lékař svraštil obočí a poznamenal:

„Už jsem chtěl jeho chřadnutí přičíst vysokému věku, ale to, co říkáte, je pozoruhodné. Není ta jeho vnitřní bystrost provázena zvláštním zájmem o nějakou věc?“

Když Kate chvíli neodpovídala, považoval Byrne její mlčení za souhlas. Chtěl mluvit dál, ale vtom upozoroval, že se Kate dívá někam do dálky a pak najednou řekla: „O jednu věc! Ano o jednu věc se dosud zajímá!“

„A to?“

Dívka zmlkla. Tentokrát však nadmíru vzbudila v Byrneovi zvědavost a ten se na ni v šeru zadíval. Byla zneklidněna. Jednou rukou sevřela pevně hrušku sedla, pootevřela rty a tvářila se, jakoby trpěla nesnesitelnou bolestí. Byrne nerozeznal, jestli jí šaty provívá vítr, nebo se tak chvěje.

„O tom se těžko mluví, doktore. O tom je zbytečné mluvit.“

„Určitě ne!“ namítl. „Drahá slečno, příčina choroby, i když zdánlivě vzdálená, má při diagnóze svrchovaný význam.“

„Mohu vám říct jen to, že čeká na něco, co nikdy nepřijde. Ve svém životě ztratil něco, co se v něm asi už nikdy neobjeví. Proč bychom tedy měli mluvit o tom, co ztratil?“

„Pro kritickou mysl má všechno svůj význam,“ řekl klidně Byrne a automaticky si upravil brýle na nose.

„Vidíte? Už je skoro tma!“ zvolala kvapně. „Jedme dál!“

„Chtěl bych vám říct, že než jsem odjel z Elkheadu, slyšel jsem narážku na jakýsi pozoruhodný příběh muže, koně a psa,“ podotkl Byrne. „Je na tom něco?“

Ale zdálo se, že ho dívka neslyšela. Tlumeně vykřikla. Mohlo to platit jejímu koni, mohlo to znamenat i něco jiného a v následujícím okamžiku se rychle rozjela ze svahu. Byrne ji co nejrychleji následoval, zmítaje se v sedle, že skoro ani nemohl popadnout dech.

42/ TAJEMNÝ ŘETĚZ

Sotva dojeli k předním dveřím domu, vyšel jim vstříc vysoký muž s tmavými vlasy a s tmavýma hluboce zapadlýma očima. Byl osmahlý jako Indián. Kdo ho spatřil poprvé, mohl si pomyslet, že je hezký, kdyby jeho rysy nebyly tak ostré. Když průvan z otevřených dveří rozcuchal jeho dlouhé vlasy, vypadal tak divoce, až sebou Byrne trhnul. Když vlasatý muž pohlédl na dívku, rozjasnila se na okamžik jeho tvář, ale jakmile se podíval na Byrnea, zamračil se.

„Nemohla jste sehnat doktora, Kate?“

„Doktora Hardina jsem nesehnala,“ odpověděla. „Místo něho jsem přivedla doktora Byrnea.“

Vysoký muž přelétl zrakem Randala Byrnea a podal mu svou velkou dlaň:

„Jak se máte doktore?“ zeptal se.

Byrnea napadlo, že všichni tihle muži z horské pouště jsou velcí. Už jejich pouhé fyzické rozměry ho velice dráždily. Byl před nimi stále v defenzívě, omlouval se sám sobě a vypočítával si své osobní zásluhy, aby si dodal sebedůvěru. V tomto případě měl ještě pádnější důvod ke hněvu. Bylo totiž znát, že tenhle muž nepřikládá cizímu lékaři vůbec žádný význam.

„To je Buck Daniels,“ řekla dívka. „Bucku, nenastala nějaká změna?“

„Nestalo se nic zvláštního,“ odpověděl drsně Buck. „Když jsem k němu večer přišel, řekl mi, že je mu zima. Zabalil jsem ho tedy do houně. Pak seděl jako obyčejně a díval se do prázdna. Zdá se mi, že před chvílí začal být nějak neklidný.“

„Co dělal?“

„Nic, ale já jsem cítil, že se začíná nějak rozčilovat. Asi jako když tušíte, že se vám splaší kůň.“

„Chcete jít do svého pokoje, doktore, nebo se nejdřív podíváte na mého otce?“

„Podívám se na něho hned,“ odpověděl lékař a následoval dívku předsíní do pokoje.

Ten pokoj připomínal Byrneovi spíš městské obydlí, než sídlo v horské poušti. Na podlaze ležel kulatý koberec, do něhož byly vetkané všechny možné barvy, uprostřed však převládala rudá barva a na okrajích modrošedá. Stály tu zeleně potažené židle, tak nezvykle nízké, že tomu, kdo na nich seděl, vyčnívala kolena nezvykle vysoko. Na konci pokoje spatřil skříň s mořskými lasturami a jinými drobnostmi, na skříni stál pod skleněným zvonem památný kříž, ovinitý věnečkem. Stěny pokrývaly rytiny, představující mezi jiným i pohled na Niagarské vodopády a jeden z nespočetných portrétů lady Hamiltonové. Celou jednu stěnu zaujímal obraz, znázorňující zakončení koňských dostihů. Anonymní umělec namaloval plnokrevným koním úžasné plné tvary, ale neobyčejně tenké nohy.

Zvířatům se přední kopyta zdvihala až nad jejich nosy a zadní kopyta byla výš než konce jejich ohonů. Žokej, jedoucí v čele byl úplně klidný, ale žokej, který prohrával, mával zuřivě bičíkem a patrně i klel; vypadal jako automatická loutka – tak zarudlé měl tváře.

Pod tímto obrazem, znázorňujícím nelítostný dostihový souboj, ležel nemocný, opřený o podušku a zahalený až po prsa navajskou příkrývkou.

„Otče, doktor Hardin ve městě nebyl, ale přivedla jsem ti doktora Byrnea, který sem nedávno přijel.“

Nemocný k nim pomalu obrátil bílou hlavu a nepatrně zdvihl husté obočí, čímž vyjádřil jistou rozmrzelost. Zdálo se, že jeho vážná tvář, kolem níž splývaly dlouhé bílé vlasy, je obklopena ovzduším arktického chladu. Přílišná hubenost jeho obličeje zdůrazňovala nepoměrnou šíři vysokého čela a očím dodávala nepřirozený jas. Z těch očí vyčetl Byrne onen neklid, o kterém se zmínila Kate. Skoro měl dojem, že tělo Joea Cumberlanda spaluje vnitřní žár.

Stařec se dal trpělivě vyšetřit. Byrne zjistil, že má slabý, rychlý, ale stejnoměrný tep. Horečku neměl. Vzhledem k tomu, že starcovo srdce bilo tak rychle, bylo zvláštní, že jeho teplota byla pod běžným průměrem.

Doktor Byrne vyšetřoval a náhle sebou trhl. Až dosud pracoval většinou v laboratořích a hrůza smrti mu ještě nezevšedněla. Teď viděl, že starý Joe Cumberland umírá. Smrt mohla nastat až za týden, nebo za měsíc, byla však nevyhnutelná.

Pohlédl bedlivěji na nemocného. Je v něm oheň bez paliva! Doktor Byrne slabě vykřikl a pak se sklonil hlouběji, aby si Cumberlanda dobře prohlédl. Nahodilý divák by si pomyslel, že se lékař z nemocného raduje. „Našel jsem to!“

Co našel? Triumf ducha nad hmotou!

Zde na lůžku leželo mrtvé tělo. Tep nebyl dostatečně silný, ruce byly studené, i tělo bylo chladné – a přece nemocný žil.

Ano, dosud žil jeho mozek a nutil zchřadlé tělo, aby se podrobilo jeho vůli. Doktor Byrne se obrátil a podíval se opět do Cumberlandovy tváře. Zdálo se mu, že teď rozumí jeho jasnému pohledu, upřenému do prázdna. Ten pohled vyjadřoval vytrvalý, zoufalý vzdor, neboť stařec se svou vůlí bránil smrti.

Randallu Byrneovi se rázem změnila celá scéna. Dívka zmizela. Zmizely i stěny pokoje. Hleděl na něho celý svět a jeho učenci se procházeli po pokoji, potřásali hlavami a říkali:

„To není možné!“

Ale byla tu skutečnost, která odporovala jejich tvrzení.

Prometheus ukradl oheň z nebe a odpykal to věčnou smrtí. Starý dobytkař se však nevzdával. Nejevila se u něho spavost ani stále mdloby. Byl živý a čilý. S velkou námahou se ve dne v noci udržoval při životě. Bojoval tichý zápas, v němž mu nemohl nikdo pomoci, v němž nemohl zvítězit, ale mohl jen oddálit porážku.

Ano – učenci se budou možná usmívat a pokyvvovat hlavami, až jim Byrne předloží k úvaze tento případ, on však svou zprávu odůvodní tak důkladně, že budou nuceni jeho tvrzení uznat. A věda, která prohlašovala, že hmota je nezničitelná, že duch je hmota a že mozek potřebuje výživu jako každý jiný sval – věda skloní hlavu a užasne!

Když si všiml, že ho dívka pozoruje, otočil se k ní. To rozčilení ho změnilo. Oči se mu rozzářily, zrychlil se mu dech, byl na svůj objev hrdý. Pod vlivem jeho vzrušení se zarděla i dívka.

Nabídla mu, že ho dovede do jeho pokoje, hned jak si to bude přát. Souhlasil. Chtěl být o samotě a přemýšlet. Když ji následoval, zastavila ho. Buck kráčet pomalu za nimi.

„Tedy?“ otázala se Kate.

Když vešla do domu, přehodila si přes rameno modrý plášť a pozbyla chlapeckého sebevědomí, které u ní bylo patrné při jízdě na koni. Ted' měla v tváři výraz, jemuž Byrne čelil ještě nesnadněji. V šeré chodbě její tvář zbledla tak, že se podobala chladnému mramoru a i její oči se zamlžily strachem. Byrne měl najednou pocit, že ho obklopuje nějaké nebezpečí.

„Moje domněnky, které se zakládají na dosti povrchním zkoumám, jsou nepřesné, ale není třeba je podceňovat,“ řekl lékař. „Mohu jen konstatovat, že okamžité nebezpečí nehrozí, ale že pan Cumberland je vážně nemocen. Příčinou jeho choroby není stáří.“

Zatím neřekl všechno, neuzrál k tomu ještě čas.

Kate zamrkala a pevně sepjala ruce. Tvářila se jako dítě, které má být potrestáno za zločin, kterého se nedopustilo. Byrne si pomyslel, že své špatné zprávy jí měl sdělit šetrněji. A proto dodal:

„Než řeknu podrobný posudek a navrhnou léčbu, musím ještě pozorovat nemocného.“

Dívka zabloudila zrakem stranou a v tom okamžiku bylo slyšet těžké Buckovy kroky. Tlumeným hlasem řekla:

„Jsem alespoň ráda, že jste upřímný, doktore. Nepřeji si, abyste přede mnou něco zatajoval. Prosím, Bucku, dovedete doktora do jeho pokoje?“

Slabě se usmála a dodala:

„Náš dům je staromódní, ale doufám, že vám poskytneme alespoň slušné pohodlí. Řekněte si o všechno, co budete potřebovat, ano?“

Lékař se uklonil. Kate ještě oznámila, že za půl hodiny bude večere a vrátila se do pokoje, kde ležel Joe Cumberland. Šla tam pomalu se skloněnou hlavou.

Chvíli se za ní díval, pak vystoupil po schodech za Danielsem, který cinkal ostruhami s velkými ozubenými kolečky.

Buck vstoupil z osvětlené chodby do pokoje, kde rozsvítil lampu, zavěšenou na dvou řetězech u stropu. Měla kruhovitý hořák, který vydával jasné světlo jako elektrická žárovka. Teď vynikly všechny podrobnosti starobylého pokoje: holá natřená podlaha, postel, která sama o sobě byla architektonickým výtvozem se čtyřmi vysokými sloupky, jakožto pozůstatek z dob, kdy se postele nevyráběly, ale stavěly; prádelník s vypouklým průčelím a čtvercovité zrcadlo, visící nad ním. Vítr, který se právě přehnal, zatřásl oknem. Vnikl dovnitř nějakou šterbinou a pohnul krajkovými záclonami. Byrneovi se bydletem zamlouvalo a když pohlédl na lůžko, uvědomil si, že ho bolí svaly a má těžkou hlavu.

Stejný závan větru, který začloul mal okenicí, otevřel teď jakoby neviditelnou rukou dveře do vedlejšího pokoje. Podíval se tam. V koutě částečně ozářeném lampou, uviděl na podlaze cosi dlouhého a hnědého. Zpočátku si myslel, že je to had, pak zjistil, že je to obrovský řetěz, připevněný jedním koncem ke zdi a na druhém konci opatřený velikým ocelovým psím obojkem. Zachvěl se na celém těle.

...zjistil, že to je obrovský řetěz, připevněný ke zdi.

„Hrome! Jak se ty dveře otevřely?“ zvolal nevrle Buck Daniels, přiskočil a prudce je zavřel. Pak si pro sebe zamumlal: „Myslím, že tady zase byla.“

„Kdo?“ zeptal se Byrne.

Buck Daniels se na něj utrl:

„Do toho vám nic – –“

Ale včas se zarazil a svižně vyšel z pokoje.

43/ ČEKÁNÍ

Doktor si roztržitě svlékl kabát a zatímco z něho oprašoval prach, snažil se vybavit si ten těžký řetěz, který leží ve vedlejším pokoji. Byrne nebyl zvědavce, ale kdyby mu v té chvíli někdo nabídl, že mu poví za tisíc dolarů historii toho řetězu, považoval by tu sumu za přijatelnou.

Pak sešel do jídelny s tím, že bude pozoroval Bucka Danielse i Kate Cumberlandovou. Jestliže čekal, že se něco dozví při jídle u stolu, zklamal se, neboť Buck jedl s tak zarytým výrazem v obličeji, že nepřipouštěl vůbec možnost konverzace. Kate se nuceně usmívala a tvářila se roztržitě. Buck na ni občas pohlédl, ale pak pokaždé upřel s chmurnou rozhodností oči na talíř. Při večeři si nevyměnili snad ani půl tuctu slov.

Potom odešli k nemocnému. Ležel tak jako předtím; kostnaté ruce zkřížené na prsou a huňaté obočí svraštěné tak, že jeho oči byly v hlubokém stínu. Posadili se kolem něho do půlkruhu. Byrneovi to připomnělo obraz představující tři vlky, kteří čekají, až uštváný los klesne do sněhu. I oni čekali na smrt toho muže. Jakoby se smrt už dostavila, poněvadž Joe Cumberland nemohl být ani po smrti nehybnější než byl teď. Na temné stěně se nepohnutě rýsoval jeho profil ve světle, které ozařovalo hlavně jeho čelo a nos; dolní část obličeje se ztrácela ve stínu.

Joe Cumberland vypadal skutečně jako mrtvý. I jeho rty se v šeru ztrnule usmívaly. Teprve když Kate Cumberlandová posunula lampu tak, aby otec byl lépe osvětlen, bylo vidět, že stařec se neusmívá, ale že má jen pevně sevřené rty. Byrne vytušil, že mlčenlivý muž na loži překonává ve svém zdánlivě naprostém klidu mnohem úpornější a hroznější muka než by to jiný učinil výkřiky, nářky a zmítáním. Už věděl, proč rančer chřadne postupně, šest nekonečných měsíců je upalován na hranici. To zármutek a touha se do něho vžíraly jako kyselina a stále víc se blížily k jeho srdci.

Cumberland ležel mlčky a čekal. Věděl, že smrt přijde dřív, než to, nač čeká. Ticho udávalo tón v tomto pokoji. Dívka mlčela a její oči byly ztemnělé zármutkem. Nedívala se na otce. Byrnea náhle napadlo, že dívka netruchlí jen pro svého umírajícího otce. Dívala se spíš do dálky, než na něho. Také na něco čekala, jako on? Bylo snad čekání příčinou jejího smutného výrazu?

A Buck Daniels? Ani ten nic neříkal. S neobyčejnou zručností si stáčel cigarety a každou z nich vykouřil několika titánskými vdechy. Byl duševně jednostranný. Drsně miloval dívku a vyjadřoval to výrazem tváře. Zoufale po ní toužil. Byla to Tantalova touha, která je

příliš mocná, než aby kdy mohla být ukojena. Ale i on se díval častěji do dálky než na dívku. On čekal také!

Do ticha zvedl stařec výstražně svůj prst.

Cumberland byl ve svém tichém očekávání jako přijímač bezdrátového a telegrafického přístroje; i on čerpal informace z prázdného vzduchu.

Byrne nebyl ani překvapen, když uprostřed toho hrobového ticha zdvihl stařec výstražně prst. Kate a Buck ztrnuli na židlích a Byrne ucítil, že mu přeběhl mráz po těle. Ale nic to neznamenal. Vítr, který předtím otrásal domem, zesílil a vanul se stále vzrůstající prudkostí. Možná, že smutného starce upoutal svým truchlivým jekem a on v něm slyšel nějaký známý zvuk.

Ale Joe Cumberland zdvihl prst ještě jednou, natáhl třesoucí se paži a na přítomné upřel oči, planoucí blouznivou nezdravou radostí a zvolal:

„Poslouchejte! Zase!“

„Co?“ tázala se Kate.

„Říkám vám, že je slyším!“

Otevřel bledé rty, chtěl promluvit, ale zdržel se a rychle se rozhlédl po pokoji, jako kdyby se dovolával pomoci. Buckova snědá, bronzově osmahlá tvář nabyla nezdravě žluté barvy; zračil se v ní neklamný strach. Přistoupil k oknu a prudce je otevřel. Do pokoje zavanul vítr a rozbouřil plameny v krbu tak, až se všude míhaly velké stíny; i židle v pokoji se zdánlivě zahoupaly. Náhle se zdálo, že i lidé jsou neskuteční. V Byrneovi vzbudil závan vichřice hrozný pocit, že je nesen nekonečným prostorem. Chvilí se neozývalo nic jiného, než hukot větru, klapot obrazu, visícího volně na stěně a šustot časopisu. A pak to uslyšel i Byrne.

Zpočátku to byl jen jediný tón neurčitého původu. Byl hudební a přece byl nelibozvučný. Účinkoval jako závan ledového větru.

Byrne se ocitl kdesi v Egyptě a stál v chodbě Cheopsovy pyramidy. Pochodeň v ruce jeho průvodce náhle zhasla. Někde v černých hlubinách se rozlehl smích, jemuž ozvěna dodávala nelidského rázu. A Byrne si představoval mumie, odsunující žulová víka sarkofágů a usedající v rakvích.

To však nebylo nic v porovnání s tím, co slyšel. Nebylo to ani zpoloviny tak divoké a podivné.

Opět bez dechu naslouchal, přičemž mu mráz přebíhal po zádech. Ano, už to poznával! Bylo to kejhání divokých hus, letících na sever. Představil si šedý trojúhelník, letící pod chladnou oblohou za neznámým posláním.

„Neměl jsem pravdu? Neměl jsem pravdu?“ zvolal nemocný pronikavým hlasem. Když se k němu Byrne otočil, viděl, že sedí vzpřímeně s výrazem divoké vítězoslávy ve tváři. Dívka zasténala a Buck s kletbou zavřel okno.

Když se plamen lampy uklidnil, zavládlo v pokoji opět ticho a očekávání. V pokoji bylo dusno. Měl pocit, jako kdyby do místnosti vnikla neviditelná bytost. Tušil její přítomnost, tak jako když někdo

přesně uhodne myšlenky druhé osoby. A co víc – věděl, že jeho společníci cítí totéž. Za hrobového ticha ležel stařec na loži s planoucím zrakem a otevřenými rty, jako kdyby pil víno svého radostného očekávání. A veliký Buck se ztrnule opíral o okenní římsu s vyvalenýma očima a mocně bušícím srdcem. Kate seděla dosud tak, jako při prvním závanu větru: se zavřenýma očima a s úsměvem na rtech. Její úsměv a zavřené oči působily na Byrnea mnohem děsivěji, než Cumberlandova radost, nebo Buckův strach.

Ale mlčení trvalo. Pátá bytost byla zřejmě přítomna v pokoji a nikdo se neodvážil promluvit.

44/ POSLANÍ ZAČÍNÁ

Když se potom vítr obrátil, dolehl k nim veselý zvuchý zpěv kovbojů z přilehlých příbytků mužstva. Ten zpěv působil jako denní světlo a vypudil z pokoje hrůzu. Joe Cumberland požádal své společníky, aby ho nechali o samotě. Tiše jim řekl, že dnes v noci bude spát. Byl to pro něj příslib noci. Vyšli z pokoje.

V předsíni se zastavili. Kate a Buck, ozáření slabým světlem nástěnné lampy, spolu mluvili tak, jako kdyby zapomněli na Byrneovu přítomnost.

„Muselo to přijít,“ řekla tiše Kate. „Věděla jsem, že u něho to dřív nebo později přijde, ale netušila jsem, že to bude tak hrozné. Co uděláme, Bucku?“

„Nevím,“ odpověděl velký kovboj. „Myslím, že budeme čekat, jako dosud.“

V tom temném okamžiku Buck neobyčejně zestárl.

„Teď bude několik dní šťastný,“ pokračovala Kate. „Ale později, až si uvědomí, že divoké husy nic neznamenají, co potom, Bucku?“

Buck jí začal hladit ruce, jako otec, konejšící dítě. Jemně odpověděl:

„Díval jsem se na vás, když přišel ten vítr. Vydržíte to, Kate? Bude to i pro vás peklo, po každé, když je uslyšíte.“

„Kdybych to byla jen já,“ řekla Kate. „Ano, vydržela bych to. V poslední době si začínám myslet, že vydržím všechno. Ale když vidím otce, puká mi srdce. A vy Bucku, ach, to bolí, to bolí!“ Přitáhla jeho ruce prudce k hrudi. „Kdyby to bylo jen něco, proti čemu bychom mohli přímo bojovat!“

Buck povzdechl a s beznadějí v hlase opakoval:

„Bojovat? Proti němu? Kate, vy jste úplně vyčerpaná. Jděte si lehnout a nezapívejte se už takovými myšlenkami. Pánbůh s vámi!“

Odvrátila se od něho a minula slepě lékaře.

Buck chtěl právě vystoupit po schodech, když se k němu přidal Byrne a dotkl se jeho paže. Nahoru se ubírali společně.

„Pane Danielsi, rád bych si s vámi promluvil mezi čtyřma očima,“ řekl doktor. „Šel byste na chvíli do mého pokoje?“

„Doktore, mně dneska není do řeči,“ odpověděl kovboj, „nemohlo by to počkat do rána?“

„Už jsem čekal až příliš dlouho, pane Danielsi,“ namítl Byrne. „To co vám chci říct, vám musím říct hned teď. Tak půjdete se mnou, nebo ne?“

„Dobrá! Půjdu!“ přikývl Buck. „Ale buďte stručný!“

Když vešli do pokoje, doktor rozsvítil lampu a zamkl dveře. „K čemu to tajnůstkářství?“ zabručel Daniels a odmítl nabízenou židli. „Tak mluvejte, ale zkratěte to!“

Byrne se posadil, sundal z nosu brýle, podíval se na ně proti světlu a objevil na nich skvrnu. Pečlivě ji vyčistil, nasadil si brýle opět na nos a pohlédl zamyšleně na Bucka.

Buck obrátil oči ke stropu, pak k oknu a posléze, když viděl, že se výslechu nevyhne, klesl na židli a vnořil ruce do kapes.

„Byl jsem povolán, abych vyšetřil muže, který je vážně nemocný, dokonce beznadějně nemocný,“ začal suše Byrne. „A zjistil jsem, že příčinou jeho choroby je nervózní očekávání. Protože je nutné, abych znal povahu choroby a její příčinu, žádám vás, abyste mi ji vysvětlil.“

Buck se začal ošívát a pak zprudka vyhrkl:

„Doktore, myslím, že jste dost bystrý a jistě pochopíte dobrou radu, kterou vám teď dám: klid'te se z Cumberlandova ranče a nikdy se sem nevracejte!“

Lékař zrudl. Vystrčil hubenou bradu a odpověděl:

„Pane, nebudu předstírat, že jsem nebojácný, ale musím vás ujistit, že strachu vždycky nepodléhám.“

„Aby vás čert vzal!“ zabručel Buck. A začal poněkud jemněji vysvětlovat: „Neříkám, že jste zbabělec. Říkám jen, že v tomto případě nemůžete pomoci ani vy, ani jiný lékař. Nechte toho, umyjte si ruce a vraťte se do Elkheadu. Ani nevím, co to Kate napadlo vás sem vůbec přivést!“

„Připouštím, že to se mnou myslíte dobře,“ opáčil Byrne. „Ale mě žádné nesnáze neodstraší od prozkoumání tohoto případu. Říkám vám, že tady zůstanu!“

Buck chtěl něco říct, rozmyslel si to však, pokrčil rameny a rezignovaně řekl:

„Kate vás přivedla. Asi k tomu měla důvod. Co chcete vědět?“

„Jakou spojitost mají divoké husy, muž, kuň a pes?“ otázal se Byrne. „Co vy, k čertu, víte o muži, koni a psu – a o divokých husách?“ zeptal se Buck stísněným hlasem.

„Na neštěstí to vím jen z doslechu,“ řekl doktor. „Ale zjistil jsem, že pan Cumberland, jeho dcera a vy čekáte, že na tenhle ranč něco, nebo někdo přijde. Patrně nějaký muž, nemýlím-li se.“

„Doktore, není pochyb o tom, že vám to skvěle myslí!“ podotkl sarkasticky velký kovboj.

„Posměch teď není na místě,“ odpověděl mu Byrne. „Kdo je ten, na něhož čekáte?“

„Ten muž přiletěl z neznáma,“ řekl Buck. „To je všechno, co o něm víme. A jaký je? Vypadá jako člověk, chodí jako člověk a mluví jako člověk – ale není to člověk.“

„Aha! Ten nešťastník se dopustil nějakého zločinu, který ho vyloučil ze společnosti ostatních lidí. Je to tak?“ tázal se filozoficky lékař.

„Není!“ odpověděl Buck. „A proč? Povězte mi, doktore, může se vlk dopustit zločinu?“

„Jestliže zločin je porušením zákona a zákon je síla, vytvořená rozumem, aby ovládala rozumné lidi, musíme mít na zřeteli, že činy nižších živočichů se vymykají zákonu. Na vaši otázku přímo odpovím: Myslím, že vlk se nemůže dopustit zločinu.“

Buck povzdechl a řekl vážně:

„Víte, doktore, že mi připomínáte kozu z horského úbočí?“

„Jak to?“ zamumlal dotčeně učenec. „A jaká je koza z horského úbočí, pane Danielsi?“

„Kozu má po jedné straně kratší nohy, takže když chce vystoupit na pahorek, musí klusat kolem něho. Když chce vystoupit o deset stop výš, musí urazit míli, rozumíte?“

„To je zajímavé, ale já nechápu vztah mezi mnou a horskou kozou,“ odpověděl Byrne a mnul si zadumaně bradu.

„Hned jsem si myslel, že mi neporozumíte,“ řekl vážně Buck. „Ale můžete mi věřit, doktore, že ten muž, na něhož čekáme, se dopustil asi takových zločinů jako vlk!“

„Aha! Už chápu!“ zamumlal lékař. „Je to člověk tak blízký zvířeti, že jeho zločiny –“

„Ale, abyste rozuměl!“ přerušil ho Buck a zdvihl významně prst. „V horské poušti není jemnějšího člověka. Má lahodnější hlas než Kate Cumberlandová a co se týče jeho srdce, viděl jsem na vlastní oči, že seskočil z koně, aby zkrátil bolesti raněnému králíkovi!“

Když to Buck říkal, sevřelo se mu hrdlo jakousi úctou. Pak pokračoval:

„Kdybych se octl v nebezpečí, měl bych ho u sebe raději než deset jiných mužů. Kdybych byl nemocný, chtěl bych ho raději než deset nejlepších lékařů světa, vás nevyjímaje. A kdybych potřeboval kamaráda, který by zemřel za ty, kdož mu prokázali dobrý skutek a který by stíhal třeba až do pekla ty, kdož mu ukřivdili, zvolil bych na prvním místě jeho, poněvadž se mu nikdo jiný nevyrovná!“

Tato chvalořeč nebyla výplodem Buckovy obrazotvornosti. Buck mluvil úplně vážně a superlativů používal jen proto, poněvadž jich bylo třeba.

„To je mimořádná věc!“ zamumlal Byrne a opakoval to slovo hlasitěji. Bylo to u něho vzácné slovo; za celou svou učenou kariéru a při všech svých vědeckých bádáních užil tak silného výrazu nejvýš šestkrát. Opatrně pokračoval, mžouraje krátkozrakýma očima na Danielse. „A existuje nějaký vztah mezi tím mužem, koněm a psem?“

Buck se zachvěl a zbledl. Pak odpověděl: „Poslyšte! pověděl jsem vám toho už dost. Už ze mne nic nevytáhnete. Teď se pěkně vyspěte, zítra nasedněte na koně a odjed'te. Nečekejte ani na snídani. Protože, zůstanete-li tady, prožijete možná malé peklo. A možná, že budete také čekat!“

Náhle Bucka něco napadlo. Vyskočil a zahřměl: „Kolikrát jste mluvil s Kate Cumberlandovou?“ í

„Dnes poprvé.“

„No, to stačí,“ oddechl si Buck s úlevou. Obrátil se ke dveřím a poručil: „Odemkněte si! Jsem unavený a není mi dobře, protože jsem mluvil o něm.“ Doktor se však nehýbal a jen řekl:

„Přesto tady musíte zůstat. Vy víte ještě něco a musíte mi to říct.“

Buck se u dveří otočil a tvářil se nepříjemně.

„Když jste mluvil s tou dívkou, zjistil jsem, že před ní tajíte nějakou zprávu,“ řekl Byrne. „Nevím, o jakou zprávu se jedná, ale myslím, že byste mohl udat místo, kde se teď zdržuje muž, na něhož čeká pan Cumberland se svou dcerou.“

Buck neodpověděl. Vrátil se jen k židli, těžce na ni dopadl a zuřivě se podíval na malého lékaře. Byrne mohl s potěšením konstatovat, že se velkého kovboje ani trochu nebojí.

„Myslím, že byste měl jít osobně na místo, kde se ten muž zdržuje a přemluvit ho, aby přišel na ranč.“

Buckův tichý hněv se mírnil. Kovboj se posléze usmál a s neveselým smíchem řekl:

„Doktore, kdybyste věděl, že někde leží revolver, přimělo by vás to k tomu, že byste jej přitiskl k hlavě a stiskl spoušť?“

Ale doktor neúprosně pokračoval:

„Vždyť vy víte, pane Danielsi, že přítomnost toho muže může zachránit panu Cumberlandovi život! Tato domněnka by sice z vědeckého hlediska neobstála, ale může být docela dobře odůvodněna psychologickou situací v tomto domě.“

„Doktore, vy jste poctivý člověk,“ odpověděl Buck chraptivým hlasem. „Proto s vámi budu mluvit upřímně. Víím, kde se teď zdržuje Hvízdavý Dan. Ale kdybych ho sem přivedl, Kate by puklo srdce. Rozumíte?“

Buck mluvil tlumeným vzrušeným hlasem dále:

„Uvážil jsem to důkladně. Jedná se buď o Kate nebo o starého Cumberlanda. Co je důležitější?“

Byrne se vzpřímil na židli, vyčistil si brýle a pohlédl na kovboje s otázkou:

„Vy jste přesvědčen o tom, že by návrat toho muže, toho podivného cizince, dopomohl panu Cumberlandovi opět ke zdraví?“

„Ano. Má Hvízdavého Dana nesmírně rád.“

„Jaký mají k sobě vztah? Čím to je, že pan Cumberland je tak závislý na tom zvláštním muži?“

„Nevím, doktore. To je nám všem záhadou. Když je Dan tady, zdá se nám, že starý Cumberland žije z toho, co Dan dělá, slyší a vidí. Viděli jsme, že Cumberland oživil, jakmile Dan vkročil do pokoje. Někdy u něho Dan sedí a vypravuje mu, co dělal – často mu povídá jen o tom jak vypadá obloha nebo jaký je vítr – ale starý Joe sedí se snivýma očima jako dítě, které naslouchá pohádkám. Kate říká, že to tak bylo vždycky od té doby, kdy její otec přivedl Hvízdavého Dana domů. On je pro starého Joea vlastně nutností, skoro jako vzduch, který dýchá. Říkám vám, že stojí za to, vidět ty dva pohromadě.“

„Velmi zvláštní, velmi zvláštní!“ uvažoval lékař se svraštělým obočím. „Opravdu, zdá se mi, že tenhle dům je zvláštní a že v něm bydlí zvláštní lidé. Nevíte, proč Hvízdavý Dan opustil ranč?“

„Zeptejte se divokých hus,“ odpověděl trpce Buck. „Nebo by bylo možná lepší, kdybyste se zeptal Danova vraníka nebo jeho psa, Černého Bárta. Ti to vědí lépe, než kdokoli jiný.“

„Ale co dělal ten člověk od té doby, kdy odtud odešel? Nic o tom nevíte?“

„Občas se povídá o jistém muži, který přijel do města na krásném vraníku, jakého tady v tomto kraji ještě nikdo dosud neviděl. Zprávy, které dostáváme jsou skoro stále stejné. Myslím, že se většinou potuluje po okolí a nikomu neubližuje. Ale časem se stává, že někdo poštvě na Bárta psa, kterého Bart samozřejmě rozsápe. Majitel psa se pak dá s Danem zpravidla do boje, Dan ho přemůže a jede dál.“

„Má tedy za sebou stezku posetou mrtvými?“ zvolal lékař a nahrbil ramena, jakoby chtěl setřást mráz, který mu přebíhal po zádech.

„Stezku mrtvých? Myslíte, že jsou mrtví? Ne. Ten, kdo střílí z revolveru jako Dan, nemusí nikoho zabíjet. On jen člověka vyřadí z boje. Střelí mu kus olova do ramene, do ruky nebo do nohy. To je všecko. Dan není krvelačný – ale někdy –“

„Ano?“

„O těch výjimečných případech nebudu mluvit,“ řekl Buck rozechvěle. „Zprávy, které dostáváme o Danovi, se týkají zpravidla jeho potyček. Slýcháváme někdy také o nemocných, jimž Dan pomohl a o podobných věcech. Můžu vám říct, že když někdo onemocní, nepomůže mu nikdo jiný tak, jako Hvízdavý Dan!“

Byrne povzdechl a pravil:

„A vy tedy tvrdíte, že ta dívka, slečna Cumberlandová a ten muž – Hvízdavý Dan, jak ho nazýváte – jsou v důvěrném – řekl bych – sentimentálním vztahu?“

„Ona ho miluje,“ odpověděl pomalu Buck. „Ona miluje všecko, co se týká jeho. I půdu, po které kráčí Dan, i místa, kde se zdržuje.“

„Ale na základě toho, co jste mi teď řekl, si myslím, že by návrat toho muže velice uvítala.“

„Člověče, kdyby se Dan Barry vrátil, myslíte, že by si vzpomněl na to, že kdysi Kate vyznal lásku? Ne, znám ho velmi dobře! Říkám vám, že na ni myslí asi tak jako na ni myslí divoké husy. Jestliže starý Joe zemře, protože Dan je daleko – no, Cumberland je tak jako tak starý! Ale jak bych já mohl snést, kdyby se Barry vrátil a choval se ke Kate chladně, což by se jistě stalo. Pokusil bych se ho zabít a přišel bych při tom o život. A jak by to působilo na Kate? Určitě by ji to zabilo, doktore!“

„Vy se patrně domníváte, že když ho Kate už neuvidí, že na něj možná zapomene?“ zeptal se Byrne tlumeným hlasem.

„Můžete zapomenout na nůž, který máte zapíchnutý v těle? Ne, ona na něho nezapomene! Možná, že po nějaké době se z toho dostane a zvykne si na svou ránu. Bude moci mluvit a smát se jako dřív. Doktore, kdybyste věděl, jak Kate vypadala dřív –“

„Když byla ve společnosti toho muže?“ přerušil ho Byrne.

Buck hluboce vdechl a tiše řekl:

„Hrom do vaší nesmrtelné duše, doktore!“

Chvilí nikdo z nich nepromluvil. Buckovy myšlenky se zračily v jeho zkřivené tváři. Byrne porovnával možnosti a skutečnosti a zjistil, že je mezi oběma veliká mezera. Pokusil se představit si muže, jehož přítomnost vzpružovala starého Cumberlanda a jehož nepřítomnost působila přesně naopak. Ale nedařilo se mu to. Dokázal si utvořit jen neurčitý pojem osoby, pro kterou měla význam vichřice a divoké husy. Logika, kterou měl Randall Byrne tak rád, mu utíkala přímo pod rukama.

Ticho je pouhý název, nikoli skutečnost. I v naprostém tichu je slyšet zvuky. I když to není ani hlas cvrčka nebo větru, ani šepot v domě, slyšíme vlastní dech. V okamžicích, kdy člověk očekává smrt, může být tlukot jeho vlastního srdce tak hlučný a hrozný jako rachot bubnů při smutečním pochodu. Takové mlčení zavládlo teď mezi lékařem a kovbojem. Začalo opět to věčné čekání, jež bylo postrachem tohoto domu a působilo na oba muže tak, že se jim posléze zdálo, jakoby slyšeli v domě otrásaném větrem, kradmé kroky, ubírající se chodbou a zastavující se u dveří. Teď si lékař všiml, že se Buckovi rozjasnily oči, zbledl a zašeptal:

„Poslouchejte!“

„To je vítr,“ řekl Byrne sotva slyšitelným hlasem. „Zase!“

Pak to Byrne uslyšel. Byl to nejasný zvuk, podobný tlukotu jeho srdce. Ale byl to lidský zvuk, při němž se mu sevřelo hrdlo tak, jako by mu někdo stiskl průdušky. Buck vstal a v jeho očích se objevil pološílený napjatý výraz. Když na něho doktor pohlédl, pochopil, že muži jsou schopni obětovat život nádhernému boji pro myšlenku víry a věrnosti, nebo se dopustit ohavné vraždy. A přece se bál toho tlumeného zvuku víc než tváře Bucka Danielse. I on vstal a následoval velkého kovboje, který přistoupil ke dveřím do vedlejší místnosti a opřel se o ně.

Teď to slyšeli jasně. Byl to ženský pláč v pokoji, kde ležel na podlaze řetěz, svinutý jako had. Buck se vzpřímil a vzdálil od dveří. Pak se dal do tichého smíchu. Byl to ten nejhroznější smích, jaký kdy Byrne slyšel. Smích trval jen okamžik. Záchvat přešel a třesoucí se Buck řekl:

„Doktore, já už to nesnesu. Půjdu ven a pokusím se přivést ho sem. Bůh mi odpust’!“

Vyšel z pokoje, přirazil za sebou dveře a pak dupal po schodech tak, že to připomínalo blížící se zemětřesení.

Doktor se posadil, aby si urovnal myšlenky:

„Fyzická skutečnost neexistuje; je tady jen skutečnost nehmotná.“ Ale ještě než začal uvažovat dále, zaslechl poblíž domu řičení koně. Přistoupil tedy k oknu a otevřel ho. Vtom uslyšel koňský dupot a před očima se mu mihl jezdec, který se řítí přímo proti vichřici. Přízrak zmizel jako mávnutím kouzelného proutku.

45/ ZBOJNÍK JERRY

Boží hněv se zdá méně strašný, když je omezen jen na určité místo. Proto lidé z celého kraje vzdávali denně díky bohu za to, že se působiště obávaného zbojníka Jerryho Stranna omezovalo jen na Tři B. Tato Tři B, jak ví každý obyvatel horské pouště, jsou městečka Bender, Bucksin a Brownsville a tvoří cípy nepravidelného

trojúhelníku, pokrytého roklemi a horami. Tento trojúhelník si Jerry Strann zvolil za své loviště.

Jerry se nenarodil v kraji Tří B, takže obyvatelé nemohli přijít na to, proč si vybral právě tuto oblast. Tušili však, že bůh na ně seslal trest za jejich hříchy v podobě Jerryho Stranna.

Jerrymu bylo teprve dvacet čtyři let, ale požíval již široko daleko všeobecné vážnosti. Muži ze Tří B určovali vždycky datum podle návštěv tohoto mladíka. Když nad horami visela bouře, vždycky někdo podotkl: „To vypadá jako když přichází Jerry Strann.“ Tato poznámka byla přijata pokaždé s chmurným mlčením. Matky strašily děti slovy: „Když si nedáš pozor, chytí tě Jeny Strann!“ A přece nebyl Jeny lidožrout s krvavým nožem v ústech. Měl dokonale romantickou výšku; byl vysoký šest stop, byl pružný jako mladý topol ve vichřici a silný a houževnatý jako kořeny mesquite. Patřil k tomu druhu mužů, kteří jsou krásní a mužní. Měl husté tmavé vlasy a hnědé oči, z nichž neustále vyzařovala neuhasitelná radost ze života.

Je třeba říct, že Jerry nebyl zlý. Měl rád boj stejně, jako mladý Apollo, nebo čistokrevný bullterrier. Bojoval s lehkostí, šarmem a celou duší. Na soupeřovo přání byl ochoten použít pěstí, nožů, nebo revolverů. Kdyby žil v jiném století, měl by brnění, zlatý řetěz a ostruhy. Ale co s tím? Meče jsou pětačtyřicítky a dvacáté století není třinácté. Strann se vlastně narodil o šest století později než měl. Od svého dětství žíznil po boji tak, jak jiné děti po mléce; teď jezdil na všem, co mělo kopyta, házel nožem oběma rukama jako Mexikán a na krátkou vzdálenost střílel ze dvou revolverů bez míření tak přesně, že i odborníkům se z toho dělalo nevolno.

Ale, jak každý ví, muži ze Tří B nejsou žádná nevinátka, a proto se asi divíte, proč nechali toho mladíka tak dlouho řídit. Měli k tomu pádný důvod. Nahoře v horách žil totiž rodný bratr Jerryho, divoký Mac Strann, poustevnický traper, který nenáviděl celý svět, kromě svého mladšího bratra, krásného a veselého Jerryho. A Mac miloval svého bratra tak silně, jak nenáviděl všechno ostatní.

Netrvalo dlouho a muži ze Tří B se dozvěděli, jak Mac má rád svého bratra. Po Jerryho pověstném vpádu do Bucksinu o svátku Všech svatých, vydali se Williamson, McKenn a Rath na trestnou výpravu, aby zbavili kraj tohoto výtržníka. Vydali se za ním jako za

divokým mustangem. Ti tři statní muži ho lapili a zřídili tak, že měsíc ležel v posteli. Jakmile uplynul měsíc, sestoupil Mac Strann ze své hory do Bucksinu a vyhledal Williamsona, McKenna a Ratha v salooně. A druhého dne ráno opustili ti tři slzavé údolí života a Mac Strann se vrátil na svou horu. Nebyl ani zatčen. S ďábelskou lstivostí přiměl totiž své oběti k tomu, aby na něho nejdříve podnikly útok, pak je rychle zahubil a uchýlil se do svého doupěte. Takové věci se staly několikrát a potom už muži ze Tří B věděli, že není radno klást nástrahy Jerrymu Strannovi. Přijali ho zkrátka jako trest boží.

Vprostřed ulice zvedl Jerry klobouk...

Nemyslete si, že Jerry Strann byl samotář jako jeho bratr. Když se oddával veselí, shromažďovali se kolem něho všichni mladí z

obce, poněvadž Jerry platil za všechny a rudé oko teklo proudem jako víno před Bakchovým příchodem. Kde byl Jeny, tam nebyla. nuda. Vždyť mladí milují živou zábavu. A proto, když dnes jel do Brownsville, byl Jeny vůdcem celé kavalkády.

Ve městě se už roznesla zpráva o jeho příchodu. Dveře byly zamčené, okna zabetonována a v šeru místností seděli muži s puškami na klíně. Brownsville leželo totiž v severním cípu trojúhelníku a Jerry ho jen zřídka kdy navštěvoval. A je přece dobře známo, že lidé se bojí neznámého více než známého.

Jerry jel v čele průvodu pijáků a dobrodruhů proto, že bylo nanejvýš hloupé křížit Jerrymu cestu a také proto, že ve Třech B nebyl kůň, který by předhonil jeho hnědáka. Byl to valach, jakoby spojení severního větru s ďáblem; jeho duch se rovnal duchu Jerryho Stranna asi proto, že sloužili témuž pánu.

Kavalkáda se přihnala do města rychlým klusem, provázena oblakem prachu. Uprostřed ulice zvedl Jerry klobouk, zahoukl a ve vteřině zarazil svého hnědáka; jen oblak prachu se valil líně dál. Mladí muži se rychle shromáždili kolem svého vůdce a čekali, až promluví. Nastalo ticho, přerušované jen těžkým oddychováním zpocených koní, jejichž zápach pronikal každému muži do chřípí.

„Komu patří ten kůň?“ zeptal se Jerry a ukázal prstem.

Zastavil se právě před O'Brienovým hotelem, krámem, kovárnou a saloonem, kde byl u zábradlí přivázán černý hřebec. Tak jako někteří muži nesou známky své vnitřní síly na čele a v očích a dav se k nim v kritických chvílích obrací jako k vůdcům, tak i někteří koně vynikají nad všechny ostatní. A právě takový byl tento kůň. Pravda, někteří kritikové by jistě našli nějaké vady, třeba, že ten kůň má příliš delikátní tělesnou stavbu a že tudíž málo vydrží. Ale černý hřebec nesl pečeť své velikosti na svém čele a v očích právě tak jako skvělý muž.

Když se kavalkáda s mohutným dusotem přihnala do ulice, obrátil se kůň s kočičí grácií, zvedl hlavu a podíval se na ni. Jeho čelo a oči upoutaly Jerryho jako namířená puška. Vskutku, ten, kdo pohlédl na tu hrdou koňskou hlavu, zapomínal na tělo toho koně, na souměrné křivky, překonávající sochařův sen, na klenutou šíji a

ocelové svaly. Vnímal jen jeho oduševnělou krásu. U člověka bychom řekli, že je to osobnost.

Jerry nedostal odpověď, pokud šlo o majitele koně a po chvíli celou záležitost uzavřel:

„Ten kůň je můj!“

U jeho společníků to vzbudilo nebývalý rozruch. V horské poušti si člověk může občas přisvojit tu a tam nějakou tu krávu a vyrovnat účet, když je třeba, pěkným kouskem olova z pětačtyřicítky, nebo může i bezstarostně zacházet s cizí manželkou. Ale u koní je to něco docela jiného. V horské poušti je kůň povznesen nad všechny zákony. Je významnější než čest a dražší než láska. Když zloděj někomu ukradne koně, spojí se všichni muži a zloděje pronásledují třeba dlouhé měsíce. A když ho polapí, zastřelí ho jako psa a jeho tělo nechají na pospas luňákům a jeho kosti nelítostnému slunci. Ale Jeny toho nedbal. Seskočil z koně, přehodil mu otěže přes hlavu a s hladovýma očima zamířil k černému hřebci. Byl neopatrný a odvážil se příliš blízko. Kůň se otočil s kočičí hbitostí a vyhodil zadními kopyty, která minula Strannovo rameno jen o vlas. Muži vykřikli, ale Jerry jen ustoupil dozadu a usmál se tak, že mu byly vidět všechny zuby. Pak oslovil své kumpány, ačkoli ve skutečnosti promlouval sám k sobě:

„Hoši, po ničem na světě netoužím tak, jako po tomto koni. Koupím ho! Kde je jeho majitel?“

„Poslyš, ten kůň nevypadá na to, že by ho chtěl někdo prodat, Jeny,“ upozornil ho jeden z jeho druhů.

Jeny obdařil mluvčího jedním ze svých záhadných úsměvů a se smíchem odpověděl:

„Však on ho, prodá! Možná, že ten majitel je uvnitř. Vy zůstaňte a dávejte na koně pozor.“

A prošel lítacími dveřmi saloonu.

O'Brien měl právě dlouhou chvíli, tak seděl opřený nohama o nálevní pult a z vysoké sklenice pil pivo. Když se ozvalo vítané klapnutí dveří, zvedl oči a byl okamžitě na nohou. Zbledl tak, že pihy na jeho nose vypadaly jako namalované inkoustem.

„Venku stojí vraník, kterého chci koupit,“ začal Jeny. „Kde je jeho majitel?“

„Dáte si něco k pití,“ opáčil bartender a vynutil vlídný úsměv. „Co vám mám připravit?“

„Teď mi jde o obchod, nikoli o pití,“ řekl Jeny.

„Přišel jste o svého hnědáka?“ zeptal se starostlivě O'Brien.

„Můj hnědák se mi líbil, dokud jsem neviděl venku toho vraníka. Ale teď se mi nelíbí vůbec. Kde je ten, kterého hledám?“

Bartender se snažil získat čas, pak ukázal prstem a řekl:

„Tam!“

Za stolem, v koutě dlouhé místnosti seděl štíhlý chlapík. Široké sombrero měl posunuté do týla. Hrál solitaire a byl obrácen k Jerryemu Strannovi zády. Ten si ho změřil pohledem a pak se k němu s úsměvem přiblížil. Cizinec se neobrátil. Kladl karty stále s jednotvárnou pravidelností na stůl a najednou řekl tím nejjemnějším hlasem, jaký kdy Jeny slyšel:

„Zůstaňte raději tam, kde jste, cizince. Můj pes vás nemá rád.“

Ve stínu stolu zahlédl Jeny stín ještě černější – obrovský a beztvářý. Byly k němu obráceny dva zelené světélkující body. Zastavil se, dokonce ustoupil o krok a pak zaslechl tlumený bartenderův smích.

Kdyby se O'Brien tak nevhodně nezasmál, nestalo by se to, co následovalo.

„Váš pes je váš pes, ale tady není váš dvůr,“ řekl k cizinci, který byl k němu stále obrácen zády. „Dejte si na něho pozor, nebo ho zřídím tak, že nebude třeba, abyste ho hlídal!“

Po těch slovech vykročil opět vpřed. Pes zavrčel hlubokým hrdelním tónem, který zněl jako vdechnutí. Jeny rychle vytáhl revolver.

„Barte, lehni a mlč!“ řekl jemně cizinec. Obrátil se na židli, narovnal si kloubouk na hlavě a upřel na vetřelce mírný pohled. Umělec by jistě ocenil jeho zjev, poněvadž i Dan vynikal krásou jako Jerry. Postrádal však jeho mužné vzezření. Vyznačoval se skoro ženským půvabem a jemností. Podobal se dívce, pokud šlo o jeho útlá oblá zápěstí a útlé skoro delikátní ruce. Sluneční žár a sněhové vánice, které zdršňují pleť a dodávají tváři ostré rysy, nepoznamenaly tvář tohoto muže. Příroda mu darovala jemné až ženské vzezření; mužům musel připadat příliš útlý. Pozoroval teď

Jerryho vážným pohledem. Jeho veliké hnědé oči působily úžasným dojmem, snad proto, poněvadž se v nich nezračila žádná myšlenka a měly tajemný zadumaný výraz, jímž se vyznačují oči některých zvířat.

Ten pohled Hvízdavého Dana povzbudil Jerryho k opětnému úsměvu. Přestal se mračit a odložil revolver. Veliký pes zalezl hlouběji do stínu a přitulil se ke svému pánovi.

„Jsem Jeny Strann. Možná, že jste už o mně slyšel.“

„Jmenuji se Barry,“ odpověděl cizinec. „Je mi líto, že jsem o vás dosud neslyšel.“

Když Jeny zaslechl jeho hlas, usmál se opět, poněvadž to byl tichý, jemný, skoro dívčí hlas. Kromě toho se zdálo, že cizinec se omlouvá pohledem hnědých očí za to, že nezná Stranna.

„Máte venku koně?“ tázal se Strann. Cizinec přikývl. „Jakou má cenu?“

„Žádnou.“

„Žádnou cenu?“ odpověděl Strann. „To nevěřím! Všecko má nějakou cenu a já toho koně musím mít, rozumíte? Musím ho mít! Nebudu s vámi smlouvat. Řekněte mi, co ten kůň stojí a já to zaplatím. Myslím, že je to poctivé jednání!“

„Není to příliš mírný kůň!“ pravil klidně Barry. „Možná, že se vám ani nebude líbit.“

„To je pravda!“ odpověděl Jerry se smíchem. Pak potlačil svou veselost a pronikavě se zadíval na Barryho, jestli se mu tajně nevysmívá. Danovy vážné oči měly stále týž omluvný výraz.

„Viděl jsem, že ten kůň má v sobě pekelný oheň. A právě to mě upoutalo. Mám rád takové koně. No, tak si řekněte cenu! Hej, O'Briene, nalejte rudé oko; chci tady uzavřít obchod!“

O'Brien kvapně nalil. Zatímco oba muži čekali, zeptal se Strann zdvořile:

„Pocházíte z tohoto kraje?“

„Ne,“ zněla stručná tichá odpověď.

„Ne? Odkud tedy pocházíte?“

„Odtamtud!“ rozmáchl se Dan široce rukou.

„Hm-m-m!“ zabručel Jerry a opět upřel zkoumavý pohled na svého společníka.

Pak před ně barman postavil nápoje.

„Na zdraví černého d'ábla venku!“ řekl Strann a vyprázdnil sklenku jedním douškem. Když ji postavil na stůl, s úžasem zjistil, že cizincova sklenka je dosud plná.

„No, tak teď se dohodneme na ceně!“ zahalekal Strann zvučným hlasem. Zachmuřil se a udeřil pádně do stolu. Rázem se však ovládl.

„Já nevím, jakou cenu mají koně,“ odpověděl Barry.

„Nabídnu vám tedy pro začátek pět set dolarů ve zlatě za vašeho – jak se jmenuje?“

„Satan.“

„Eh?“

„Satan.“

„Hm-m-m-m!“ zabručel opět Strann. „Dám vám tedy pět set za Satana. Souhlasíte s tím?“

Byl to pěkný pád.

„Jestliže na něm dokážete jet –“ odpověděl Barry. „Pojedu na něm docela krásně,“ řekl Strann s úsměvem a nedbale mávnul rukou.

„V tom případě vám dám Satana zdarma,“ podotkl Barry. „Co – co – cože?“ zvolal Strann. Potom pomalu vstal a vykřikl; v zápětí na to se otevřely dveře a v nich se objevilo několik mužských tváří.

„Hoši, tento muž mi chce darovat vraníka,“ zavolal Strann, „ha, ha, ha! – jestli ukážu, že na něm umím jezdit!“ Obrátil se opět k Barrymu a dodal:

„Všichni to slyšeli a naše smlouva tedy platí. Jestliže mne váš kůň shodí, sejde z našeho obchodu. Ano?“

„Ano!“ přikývl hnědooký muž.

„Co ho to napadlo?“ zeptal se jeden muž, když Jeny vyšel ze saloonu na ulici.

„Nevím!“ odpověděl Jeny. „Zdá se, že je to prostoduchý člověk, ale není to moje vina, že uzavřel takový bídný obchod. Hej, Satane!“

Uchopil černého hřebce za otěže. Zachránila ho jen jeho úžasná rychlost, neboť jakmile se dotkl otěží, Satan otočil hlavu a chňapl po něm jako rozzuřený pes. Když Strann uskočil, klaply zuby právě vedle jeho ramene. Jerry se divoce zasmál a prohlásil:

„Já to z něho vyženu, a to ztraceně rychle!“

Ozval se Barry:

„Pomohu vám do sedla, pane Stranne.“

Protlačil se hloučkem mužů a stanul u hřebcovy hlavy.

„Dejte si pozor, nebo vám ukousne hlavu!“ varoval ho Strann.

Ale Dan stáhl hřebci otěže přes hlavu, obrácen zády k jeho zubům. Satan zastříhal nejdříve jedním uchem a pak druhým a s důvěrou očichal Barryho rameno. Muži, stojící kolem, vyráželi užaslé kletby.

„Podržím mu hlavu, zatímco si na něho budete sedat,“ řekl Barry a upřel opět své mírné oči na Satana.

„Ať jsem na věky ztracen!“ zabručel Strann a dodal: „Dobrá! Podržte mu hlavu a já na něm pojeďu a nespadnu. Je to poctivé jednání?“

Barry roztržitě přikývl. Útlými prsty hladil sametový nos hřebce a něžným hlasem mu říkal bezvýznamná slova, jako matka, konejšící dítě. Když Strann vsunul nohu do třmene a chopil se otěží, vraník se přikrčil a zachvěl. Nebyl na něho pěkný pohled; kůň vypadal jako pes, který se choulí před bičem. Podobalo se to hrůze člověka před dotekem nečistého zvířete. Muži, stojící kolem, mlčeli, nikdo z nich se neusmíval. Jeny se lehce vyhoupl do sedla.

Pak zkoušel třmeny. Byly o několik palců kratší než měly být, ale Jeny je nedal prodloužit. Zdvihl bičík, klobouk si vtiskl hlouběji do čela a zvolal:

„Pusťte ho!“

Jeho pronikavý výkřik se rozlehl ulicí; ozvěna ho odrážela ode zdi ke zdi.

Dan ustoupil od vraníkovy hlavy. Kůň se chvilku nehýbal. Chvěl se a upíral planoucí oči na tvář svého majitele. Barry zdvihl ruku.

A pak se to přihodilo. Vypadalo to, jako kdyby se uvolnilo svinuté hodinové péro. Vraník se otočil jako vlček a Jeny se vyklonil hodně vlevo. Než se mohl vzpamatovat, rozběhl se hřebec jako závodní kůň a téměř okamžitě dosáhl plné rychlosti. Neběžel daleko, jen přes ulici. Vymrštil se do výše, jako kdyby chtěl přeskočit bariéru, dopadl napjatýma nohama s mocným nárazem k zemi, opět se otočil jako vlček a rozběhl se znova. Jeny se v sedle držel zuby nehty, ale vadily mu krátké třmeny a hlavně byl překvapen rychlostí, kterou Satan hned od počátku vyvinul. Když hřebec dopadl na zem, byl Jeny vržen vpřed, přičemž se mu levá noha vysmekla z třmenu, a když se kůň otočil, byl Jeny sražen ze sedla. Byl to pěkný pád. Muž se obrátil ve vzduchu a dopadl do hlubokého prachu. Černý hřebec odběhl ke svému pánovi, pak zastířhal ušima a pozoroval Stranna, zdvihajícího se z prachu.

Nerozlehl se žádný smích, ani veselý pokřik. Muži pozorovali Jerryho, který se vracel bez úsměvu. O'Brien celý výjev sledoval ze dveří saloonu. Teď položil jednomu muži ruku na rameno a do ucha mu zašeptal:

„Dojde ke rvačce – k zlé rvačce, Billy! Dojdi k Fattymu Mathewsovi, který je teď šerifovým pomocníkem, a přiveď ho sem co nejrychleji. Běž!“

Oslovený muž pohlédl ještě jednou na Satana a pak se rozběhl ulicí. |

Člověk, který prohraje a usmívá se při tom, setkává se zpravidla se všeobecnými sympatiemi, ale úsměv, který se objevil na tváři vracejícího se Jerryho, nebyl ani trochu pěkný. „Všichni někdy spadneme z koně,“ filozofoval Jerry. „Ale jeden pokus nic nedokazuje. S tím koněm nejsem ještě hotov! Zkusíme to podruhé!“

Hvízdavý Dan se obrátil ke Strannovi. Kdyby se tvářil posměšně, došlo by okamžitě ke střelbě, ale Danovy hnědé oči měly týž omluvný výraz jako předtím.

„Nemluvili jsme o dvou pokusech,“ podotkl Barry.

„Ale teď o nich mluvíme!“ odsekl Jeny.

V davu byl jeden muž, jenž byl příliš starý, než aby mohl být nebezpečný, a proto mohl bez obalu se Strannem mluvit. Byl to O'Brien.

„Jerry, vy jste vsadil a prohrál. Myslím, že svou prohru unesete. Nikdo nehraje dvakrát o tutéž sázku.“

Jeny starostlivým zrakem přelétl tvář O'Briena, dav mužů, Satana i jeho majitele. Nikde nespatriil vzdorovitý, nebo opovržlivý pohled, který by ho podpořil v jeho hněvu. Nějakou chvíli nerozhodně stál a pak zvítězila ta lepší stránka jeho povahy. Zvolal:

„Pojďme dovnitř – vy všichni! Napijeme se a zapomeneme na to!“

46/ BOJ

O'Brien přistoupil k Barrymu a rychle mu řekl:

„Kamaráde teď jste vyvázl z průšvihů, o jakém se vám ani nezdálo. Nasedněte na koně a odjeďte co nejrychleji z Brownsville. Být vámi, vyhýbám se ode dneška zdaleka Třem B.“

Barry doširoka rozevřel své mírné hnědé oči a tiše odpověděl: „Nemám rád dav.“

„Jste moudrý, chlapče,“ odpověděl s úsměvem bartender. „Tak moudrý, že o tom nemáte v této chvíli ani potuchy. Tak už jed'te!“

A obrátil se, aby vešel za ostatními muži do saloonu. Ale Jerry, stojící u dveří, pozoroval, že Barry vzadu otálí. A tak na něho zavolal:

„Půjdete také, chlapče?“

„Mám závazky jinde,“ odpověděl Barry mírným hlasem. „Teď jste vázán tady,“ řekl posměšně Strann. „Rozumíte?“ Barry chvílku váhal, pak hluboce povzdechl a zamumlal: „Myslím, že tady zůstanu.“

„Vidím, že my dva se dohodneme!“ řekl Jerry. Zdvihl ruku, aby popleskal mladého muže po rameni. Nepodařilo se mu to, poněvadž Barry uhnul jeho ruce, tak jako uhýbá vlk stínu padající větve. Nevynaložil ani žádné úsilí, uhnul se jen hladkým, téměř nepozorovatelným pohybem. Strannova ruka projela vzduchem naprázdno.

„Jste rychlý,“ řekl chmurně Strann. „Kdybyste měl tak rychlé ruce jako nohy –“

Barry se zastavil a upřel na něho své melancholické hnědé oči. „Jděte k čertu!“ řekl opovržlivě Strann, otočil se k nálevnímu pultu a poručil: „Rudé oko!“

Z druhého konce místnosti se ozval výkřik a zavrčení.

„Vlk, pane bože!“ zaječel nějaký muž.

Dan si hbitě prorazil cestu davem, postavil se mezi psa a muže, svírajícího nervózně rukojeť revolveru a tichým hlasem řekl:

„On vám neublíží!“

„To určitě!“ opáčil muž. „Právě teď mi chňapl po noze a málem by mi ji ukousl. Vždyť ta potvora má zuby jako želízka kapesního nože!“

„Mýlíš se, Same!“ řekl jiný muž. „To není vlk, je to pes. Podívej se na něho teď!“

Veliké huňaté zvíře se schoulilo u nohou svého pána a hledělo mu kradmo do tváře. Na Danův pokyn se odklidilo do kouta, ulehlo tam a položilo hlavu na přední tlapy. Barry se posadil poblíž na židli.

O'Brien stavěl vesele láhve a sklenky na pult; ozýval se cinkot skla a hukot spokojených hlasů.

„Všem rudé oko!“ zvolal Jerry. „Ale jeden tu chybí! Kdo chybí? Aha – to je on! Hej, O'Briene, dejte dámě limonádu!“

Rozlehl se dobromyslný smích a pak sbor posměšků, ale Barry přistoupil klidně k pultu, přijal sklenici limonády a když ostatní vypili ohnivou vodu, začal zadumaně srkat svůj nápoj.

Venku se zdvihl vítr, otrásl hotelem a zahvívádal kolem rohů. Veliký pes zvedl náhle hlavu a zakňučel. Barrymu se zdálo, že něco zaslechl, poněvadž se vzpřímil u pultu a hlavu naklonil poněkud na stranu. Barry postavil sklenici na pult a jemným hlasem zavolal:

„Pane Stranne!“

„Sestra chce s vámi mluvit,“ upozornil O'Brien Stranna. „Co chcete?“ zvolal Jerry.

Ostatní se odmlčeli, naslouchali a usmívali se předem.

„Odcházím, jestli dovolíte,“ odpověděl Barry.

V každém z nás žije utajený šotek. Nutí dítě, aby rozbíjelo vlastní hračky, nutí manžela, aby bil bezmocnou manželku, nutí člověka, aby trýznil schouleného kňučícího psa. Jeden slavný americký spisovatel nazval toho skřítka Démonem Perverzity. A tento ďábel se ozval teď v Jerryem a zatvrdil mu srdce. Když Jerry byl vyzývavým rváčem, bylo by to, co teď následovalo zcela přirozené. Ale Jerry byl ve své podstatě dobrosrdečný člověk, takže o něm obyvatelé Tří B říkali, že snese od dítěte to, co by nesnesl od horského lva. Ženy měly rády Jerryho a děti se kolem něho kupily, ale dnes se v něm ozval ten malý démon, který mluvil jeho ústy:

„Vy chcete odejít? No, já myslím, abyste ještě chvíli počkal. Nejsem s vámi ještě hotov. Možná totiž –“ odmlčel se a přemýšlel – „možná, že vy jste byl příčinou toho, že jsem spadl z koně a dost možná, že nás za to všechny rozesmějete!“

Od pultu se rozlehl pochvalný chechot. „Chtěl jsem se vás zeptat, odkud máte toho koně?“ promlouval dál ďábel z Jerryho nitra. „Kde jste ho vzal?“

„Pobíhal divoce jen tak,“ zněla jasná odpověď. „Vyšel jsem si jednou na procházku a přivedl jsem si ho.“ Pomlka.

„Aha, vy jste ho postřelil!“ tázal se s úsměškem Strann.

Chytat divoké koně je jedna z nejobtížnějších věcí na světě a proto na ně někteří lovci střílejí tak, aby kulka lehce zavadila o nejhořejší obratel zvířete právě za ušima a omráčila ho. Ale na koně se dá střílet jen z dálky a je tedy skutečný zázrak, když kulka zasáhne pravé místo. Zaryje-li se o zlomek palce níž, znamená to okamžitou smrt zvířete. Proto se po Jerryho poznámce rozlehl u nálevního pultu nový výbuch smíchu.

„Ne,“ odpověděl trpělivě Barry. „Vyšel jsem s ohlávku. Satan mi za chvíli přivykl a následoval mě k domovu.“

Muži se nadechli a pak se dlouho a hlučně smáli. Ale Jerry podléhal stále víc vlivu ďábla ve své duši. Udeřil do stolu, čímž si zjednal ticho. Pak se naklonil k Barrymu, pohlédl mu zblízka do očí a procedil skrz zuby:

„To je zatracená lež!“

V horské poušti je na tohle slovo jediná odpověď – střelba. Ale Barry místo střelby rozevřel do široka své melancholické hnědé oči, povzdechl a začal pomalu srkat limonádu. V baru nastalo trapné ticho. Muži se na sebe podívali a pak obraceli oči jinam.

Nebylo pěkné, když muž dával najevo, že se někoho bojí, byť to byl třeba Jeny Strann. I Jerry pomalu odvrátil oči od své oběti a odporem se zachvěl; pohled na nejstrašnější smrt nebyl pro něho tak hrozný, jako pohled na zbabělce.

Jerry však neskončil. Hledal nový terč pro své posměšky. Nalezl jej rychle, neboť pohlédl do kouta a uviděl tam zelenavé jiskrné oči psa. Pěstí udeřil do nálevního pultu a vykřikl:

„Zase ten pes! Je tady snad nějaký psinec? Piju snad na dvoře? Co tu dělá ten pes?“

Uchopil těžkou sklenku od whisky a hodil ji na schouleného psa. Zasáhla ho s temným úderem, ale pes nezakňučel bolestí. Vyřítíl se bleskově z kouta a místnost přelétl několika skoky. Ten útok se odehrál za naprostého ticha. Strann zaklel a vytáhl revolver. Opozdil se o celou půlveřinu. Ale než pes doskočil, ozval se hlas jeho pána: „Barte!“

Zahřměl jeden výstřel... (strana 268)

Bart se zarazil ve skoku, napnutýma nohama dopadl na podlahu a sklouzl až k Strannovi.

„Barte!“ promluvil Barry opět velitelsky.

Pes se přikrčil k podlaze a pomalu se plazil zpět; slintal a zuřivě koulel očima. „Podívejte se na něho!“ zvolal Strann. „On je vzteklý!“

A zdvihl revolver, aby si ho vzal na mušku.

„Počkejte!“ ozval se též hlas, který zadržel psa ve skoku. Bylo k nevíře, že by to byl Barryho hlas. Nebyl zvučný, ale zněl jako kovový zvon. „Nedělejte to, Stranne!“

Všichni přítomní si náhle uvědomili, že jde do tuhého a uvolnili prostor mezi Barrym a Strannem.

„Barte!“ zavelel Barry. „Lehni!“

Pes ihned uposlechl. Napětí povolilo a Jerry zasunul revolver do pouzdra. Pak s úsměvem dodal:

„Nemám ve zvyku začínat hádku. Nemám to zapotřebí. Ale vy – vy zbabělý pse, se klid’te odtud, jinak vám toho zatraceného vlka zastřelím.“

Bojovná tvář Jerryho Stranna byla ve Třech B dobře známa. Kdo ji jednou uviděl, pamatoval si ji až do smrti. A přece se žádný z přítomných nedíval na Stranna. Tiskli se zády ke stěně upoutáni pohledem na štíhlého cizince. Děsily je jeho oči. Začaly totiž planout příšerným žlutým žářem, který nevěstil nic dobrého.

Jeny nebyl žádný zbabělec. Pohlédl přímo do toho žlutavého žáru a zachvátil ho zvláštní pocit. Ne, to nebyl strach. Ze zkušenosti věděl, že kromě jeho hrozného bratra není ve Třech B nikoho, kdo by střílel rychleji než on, ale teď se mu zdálo, že čelí něčemu mocnějšímu než je lidská bytost. Vytušil obrovskou neurčitou a zlověstnou moc, která ovládá životy jiných lidí. Poprvé v životě pocítil mrazivý záchvěv, ale zůstal neoblomný.

„Jsem zvyklý střílet vzteklé psy,“ řekl.

Ti dva ještě chvíli stáli a hleděli na sebe. Každý Strannův sval byl napnutý; ztrnul mu i úsměv na rtech. Pak křečovitě trhnul paží. Později diváci říkali, že klidný cizinec se hnul teprve tehdy, když Strannův revolver byl úplně mimo pouzdro. Ale žádné oko nepostřehlo to, co se přihodilo. Můžeme sledovat okem prásknutí bičem?

Zahřměl jen jeden výstřel. Jerry Strann se ani nedotkl ukazovákem spouště; revolver se mu zahoupal ve volné ruce. Se ztrnulým udiveným úsměvem vykročil vpřed. Uprostřed prsou se mu objevila rudá skvrna. Pak se skácel tváří k zemi.

47/ „SLADKÁ ADELINA“

Udýchaný šerifův pomocník, Fatty Matthews, vběhl do saloonu. Byl to jeden z těch obtlouklých mužů, kteří mají čistě americkou touhu po stále činnosti. Proto pokaždé spěchal a byl vždy udýchaný. Když nasedl na koně, vyrazil mu pot ze všech pórů; když se napil rudého oka, dýchal ještě obtížněji. A přece byl schopen dlouhé a vytrvalé námahy, což mohlo potvrdit mnoho mužů ze Tri B.

Fatty se styděl za své tučné tělo. Představte si duši orla v těle svině a můžete si udělat představu o Fatty Matthewsovi. Jeho boty byly prosáklé tukem, tak že čvachtaly při chůzi; tuk mu obaloval bradu i čelo, zakrýval mu téměř oči. Měl však orlí nos, krátce střížené šedé ježaté vlasy a stále si něco tlumeně propěvoval, aby zakryl svůj krátký dech.

Fatty vběhl do saloonu a svýma očkama zalitýma v tuku, přelétl tváře všech přítomných mužů. Pak poklekl vedle Stranna.

Při tom všem si neustále propěvoval když rozepínal Jerryemu košili, když vytahoval z vaku balíček vaty a balíček obvazů. Fatty

byl totiž nejen zástupce šerifa, ale i lékař, kovboj a hazardní hráč. Muži se seskupili kolem něho. Mezitím, co Fatty připravoval obvaz, přinesli někteří vodu a jiní zvedli a obrátili raněného. Jerry byl v bezvědomí. Fatty začal přerušovat svůj zpěv hovorem a zabručel:

„Byl provrtaný zepředu, ano?“

Když obviňoval obvaz kolem prsou raněného, začal si pohvizdovat:

„Sladká Adelino, ty jsi můj ráj! Když vidím tě, vzkvétá mi máj –“

„Díval se Jeny jinam, když byl postřelen?“ tázal se Fatty přítomných. „O’Brien, viděl jste to?“

O’Brien si odkašlal a odpověděl mírným hlasem: „Neviděl jsem nic!“

A začal otírat nálevní pult, který se už dávno leskl.

„Inu, všichni tihle ptáčekové to jednou dostanou, dřív, nebo později,“ zabručel Fatty. „A na Jerryho to čekalo už dávno. Lew, viděl jste to vy?“

„Ano.“

„Spáchal to asi nějaký opilý pobuda, co?“

Lew se naklonil k uchu klečícího Fatty ho a něco mu pošeptal. Fatty na něho vyvalil oči a začal klít, dokud mu nedošel dech. Posléze ze sebe vypravil:

„Říkáte, že vystřelil dřív on?“

„Jerry už vytáhl revolver, než se cizinec hnul,“ tvrdil Lew. „To není možné!“ bručel Fatty a začal si tiše prozpěvovat: „Po celou dlouhou noc o tobě s ním –“ Když dokončil obvaz, důrazně se zeptal: „Kam odešel?“

„Nikam, vyšel jen přede dveře.“ Fatty zase zaklel a dodal:

„Nejspíš bude tvrdit, že jednal v sebeobraně, že?“

Veliký O’Brien se naklonil přes nálevní pult a vážně řekl:

„Poslyšte, Fatty! Není pochyb o tom, že Jerry byl velice výbojný. Chtěl zastřelit Barryho vlka.“

„Vlka?“ zeptal se zástupce šerifa, „Myslím, že je to pes,“ odpověděl bartender. „Nevím. Ale v každém případě začal Jerry. Barry to prostě jen skončil. Nezatýkejte Barryho. Vy ho chcete uchovat pro Mac Stranna?“

„To je moje věc!“ zavrčel Fatty. „Hej, potřebuji šest mužů! Vezměte Jerryho a odnesete ho do pokoje. Za minutku jsem u vás.“

Zatímco jeho rozkazy byly plněny, vyšel Fatty lítacími dveřmi ze saloonu. Venku našel jen jednoho muže, který chtěl právě nasednout na černého hřebce. Zamířil k němu, náhle se však objevil obrovský černý pes, který mu zastoupil cestu. Byl mlčenlivý, ale jeho zuby a oči mluvily samy za sebe a zastavily Fattyho v dalším postupu.

„Hej, vy jste Barry?“ zvolal Fatty. „Ano, jsem to já! Pojd' sem, Barte!“

Veliký pes obešel koně, aniž odvrátil zrak od Fattyho a opatrně se přiblížil k jezdcí, sedícímu pohodlně v sedle.

„Barry, neproved'te žádnou hloupost, až vám řeknu, kdo jsem. Nechci vám ublížit, ale jmenuji se Matthews a –“

Ukázal svůj lesklý odznak, připevněný na vestě. Mezitím stále sledoval Barryho. Jezdec se nehýbal. Teď si Matthews všiml jeho štíhlé postavy a velikých klidných očí. Přistoupil blíž a rukou se opřel o hrušku sedla:

„Synu, slyšel jsem, že jste tady hrál celkem poctivou hru. Znáš Stranna a jeho způsoby. Nebyl v právu. O tom není pochyb. Kdybych vás zatkl, byl byste zproštěn viny, protože byste dokázal, že jste jednal v sebeobraně. Proto na vás nevztáhnou ruku. Jste volný, ale řeknu vám ještě něco. Vy odtud odjedete a dáte se na sever od Tří B. Máte dobrého koně a věřte mi, že ho budete potřebovat než vyváznete.“

Ztlumil hlas a pokračoval:

„Popohánějte ho, jed'te jako ďábel a nezastavujte se, dokud vás kůň bude schopen hýbat nohama. Pak z něho seskočte a opatřete si nového. Za tři dny vám bude na stopě Mac Strann!“

Ustoupil a zamával pažema:

„A teď – vamos!“

Černý hřebec sklopil uši dozadu a zamrkal, když spatřil rozepjaté paže Fattyho, ale jezdec klidně řekl:

„Nikdy jsem neslyšel o Macu Strannovi.“

„Vy jste nikdy neslyšel o Macu Strannovi?“ opakoval užasle Fatty.

„Ale rád bych se s ním setkal,“ řekl Barry.

Fatty rychle zamrkal, jako by si chtěl vyjasnit zrak, pak odpověděl chraptivým hlasem:

„Synu, vidím, že nejste tak nezkušený, za jakého jsem vás měl. Jestliže vás lapí Mac Strann, zkrotí vás jako ročního býčka. Neubráníte se mu. Zvítězil jste nad Jerryem, ale Jerry je v porovnání s Mačem jako domácí kočka a horský lev. Jste v tom kraji cizinec, proto vám rád povím, kudy odtud nejlépe odjedete.“

Barry seskočil z koně a řekl:

„Rád bych věděl o nejlepším místě, kam bych zde mohl zavést svého koně.“

Fatty oněměl úžasem.

„Myslím, že bych ho mohl zavést do stáje za hotelem,“ pokračoval Barry.

Matthews si pošinul sombrero dozadu a krátkými prsty si zajel do vlasů:

„Já vás nechápu, Barry! Možná, že zde chcete čekat tak dlouho, až sem přijede Mac Strann; možná, že si myslíte, že váš kůň předhoní všecko, co běhá po čtyřech nohách. A snad to dokáže. Ale poslyšte: Mac sice nestopuje rychle, ale nikdy neopouští stopu! Můžete jít deštěm a skalami, ale Mac Stranna nikdy nesetřese, jakmile vás zvětří!“

„Díky,“ odpověděl cizinec jemným hlasem. „Setkání s ním bude stát asi za to.“

Po těchto slovech zamířil k veliké stáji za hotelem následován černým psem a hřebcem. Matthews si olízl rty, aby hvízdnul, ale když sešpulil rty, nevydal ani hlásku. Pak zamířil k saloonu a tiše si propěvoval:

„Po celou dlouhou noc o tobě sním, tvou božskou krásu v duchu zřím –“

Když vešel do baru, zachytil se buclatýma rukama pevně pultu a řekl:

„O'Briene, rudé oko!“

Odstrčil malou sklenku, kterou k němu bartender přisunul, místo ní se chopil veliké sklenice na vodu, nalil si a vysvětloval: „O'Briene, já potřebuji sílu, ne povzbuzení!“ Naplnil sklenici téměř po okraj a jedním douškem ji vypil.

48/ LUŇÁK

Většina zvířat má své lidské protějšky. Jerry se svými plavými vlasy by mohl být lvem, bartender O'Brien, stojící za pultem jako huňatý medvěd, Fatty jako tučný, ale nebezpečný rosomák a štíhlý pružný Dan byl jako pardál. Mezi ostatními muži si každý musel všimnout úžasné vysokého a hubeného muže, s úzkou hlavou a nosem podobným zahnutému zobáku, s očkama ležícíma blízko sebe a lesknoucíma se jako dva neleštěné knoflíky. Byl šlachovitý a kosti na něm téměř chrastily. V hubeném krku se mu nahoru a dolů pohyboval obrovský ohryzek. V nějaké staré hře by mohl klidně představovat Ducha hladu, ale každý obyvatel horské pouště by ho nazval trefněji: luňák. Tento příšerně ošklivý muž byl všude známý pod přezdívkou „Haw-Haw Langley“, neboť když se Langley zasmál, bylo to jako hýkání mezka nebo krákání havrana. Ale Haw-Haw Langley většinou mlčel a sedával celé hodiny beze slova. Přitom kroutil hlavou, pokyvoval s ní a neustále pozoroval tváře ostatních mužů. Byla v něm soustředěna veškerá trpkost horské pouště. Měl tělo luňáka a duši supy a proto provázel Jerryho

Stranna při jeho toulkách po kraji. Živil se odpadky ze stolu svého vůdce a účastnil se všech nebezpečných akcí s Jerryem.

V baru upíral své ostré oči střídavě na Jerryho a na Dana Barryho. Když byl vypálen výstřel, zkřivily se jeho tenké rty v úšklebek a když se objevila rudá skvrna na prsou potácejícího se Jerryho, zaplanuly mu oči. Pak stál několik minut, aniž by pomohl ležícímu Jerryemu a když se raněnému objevila krvavá pěna u úst, obrátil se a vyšel z místnosti. Oči mu zářily divokým ohněm a duše překypovala zlověstnými zprávami.

Před saloonem vsedl na malého koně, mocným trhnutím otěžemi ho obrátil do ulice a hluboko do boků mu zaryl ostruhy. Ubohé zvíře zafrkalo a vyhodilo zadními kopyty, ale Langley je stiskl dlouhýma nohama a vyrazil vpřed.

Úsměv, který se objevil na jeho tváři po Barryho výstřelu, tam zůstal i když už urazil mnoho mil a octl se hluboko v horách. Zmizel z jeho tváře teprve potom, když pohaslo bílé denní světlo a údolí se utápěla v modrém šeru. Teď Haw-Haw sledoval pozorně cestu a když vyjel na vrcholek vysokého pahorku, zastavil koně a pohlédl dolů před sebe.

Tou dobou už byla skoro úplná tma, takže oči obyčejného smrtelníka jen ztěží rozeznaly strom od skály na větší vzdálenost. Ale Haw-Haw, jak se zdálo, je obdařen neobyčejně bystrými očima. Luňák v obrovské výšce by nezjistil zdechlinu dole na zemi s větší přesností, než Haw-Haw směr cesty. Zastavil se jen na několik vteřin a hned zase zaryl ostruhy do rozdrásaných boků svého mustanga a šílenou rychlostí začal sjíždět se svahu.

Jeho cílem byla chatrč, opřená o horské úbočí, z jejíž střechy vyčnívala nachýlená roura od kamen. U dveří chatrče přitáhl otěže a seskočil z koně. Uvnitř chaty bylo temno, ale Haw-Haw se přikradl s opatrností divokého Indiána ke vchodu a podíval se dovnitř. Jiskrnými očima prozkoumal všechny tmavé kouty a když se přesvědčil, že chatrč je prázdná, nevešel do ní, ale poodešel několik kroků ode dveří a neklidným zrakem přelétl horská úbočí. V nepatrné vzdálenosti od vchodu uviděl přivázaného koně, který se pásł na chudé trávě. Kůň zvedl hlavu a pohlédl na cizince. Byl aspoň dvakrát tak velký jako mustang na němž přijel Langley. Měl neobyčejně

mohutné svalstvo v porovnání se svou velikostí. Hlavu měl širokou, že byla téměř čtvercovitá, šíji krátkou a silnou, nohy rovněž krátké a velmi svalnaté. Celé tělo se svažovalo dozadu, kde bylo právě tak mohutné jako vpředu. Člověk by řekl, že ten kůň je hříčkou přírody, která je stvořená ke slézání vrchů, a že jeho těžkopádné nohy nejsou schopny trysku. Ale Langley dobře rozeznal schopnosti tohoto ošklivého zvířete a dokonce je obešel, aby si je mohl lépe prohlédnout.

Ještě jednou se rozhlédl po ztemnělé krajině a pak se vrátil k chatrči. Teď do ní směle vešel, jako sám majitel. Rozžal svítilnu, která visela na stěně vpravo od dveří. Zařízení chatrče bylo nanejvýš jednoduché. Nebyly tu vůbec židle, lůžko se skládalo z kupy příkrývek, ležících na holé podlaze. Na stěně viselo na třmenu sedlo a o protější stěnu byla opřena prkna, na nichž se sušily napjaté kůže horských koček, rysů a kojotů. Haw-Haw sňal ze stěny svítilnu a prohlédl si kůže. Zvířata byla stažena s neobyčejnou zručností. Kůže nebyly nikde pokáženy uklouzlým nožem a rovněž na nich nebyly krvavé skvrny, které by svědčily o kvapné práci nebo nedbalé střelbě. Na vnitřní straně zářily bělostí starého pergamenu. Haw-Haw věnoval pozornost hlavně nohám a hlavám kožešin, protože na těchto místech bylo zvlášť vidět neobratné zacházení s nožem, ale dílo bylo dokonalé v každém ohledu. I kritický Haw-Haw obdivné potřásl hlavou. Pak pokračoval v prohlídce chatrče.

V jednom koutě stála kulovnice a brokovnice; ve druhém ležela hromada zásob, slanina, mouka, sůl. Koření bylo patrně poustevnickému obyvateli chatrče neznámé, nebyly tady ani žádné sladkosti. K vaření sloužilo místo uprostřed chatrče, nepokryté prkny a obklopené začazenými kameny. Dým unikal dírou uprostřed střechy. Roura kamen, která vyčnívala ze střechy, neměla zřejmě žádný účel a měla dodat obydlí civilizovaný ráz jen na oko; podobala se střapci na Turkově fezu.

Když Haw-Haw dospěl ve svém pátrání až sem, dolehlo k jeho sluchu slabé zařičení koně zvenku. Trhl sebou, jakoby byl přistižen při zlém činu a přiskočil ke svítelně. Ale, když na ni sáhl, rozmyslel si to a zavěsil ji na stěnu. Pak se obrátil ke vchodu a úzkostlivě pohlédl na horské úbočí.

Spatřil neuvěřitelně groteskní postavu. Jakoby to byla nějaká obrovská šelma, nemožně veliký horský lev, nebo medvěd, sestupující na zadních nohou z horského úbočí s výstražně nataženými předními nohama. Když Haw-Haw spatřil ten zjev, zbledl a bezděčně sáhl po revolveru, ale hned zjistil, jak se věci mají. Byl to muž sestupující ze svahu s břemenem na zádech. Nesl zabitého medvěda, jehož přední nohy si přehodil přes ramena. Když se muž přiblížil, svezla se medvědí hlava na stranu a z tlamy mu vyklouzl rudý jazyk. Langley ustupoval pozpátku k chatrči tak dlouho, až rameny narazil o stěnu. Mac Strann vstoupil dovnitř. Nevšiml si pozdravu svého návštěvníka a hodil břímě na podlahu. Chatrč se otřásla tak, že roura od kamen zarachotila a prkna v podlaze zapraskala.

Mac Strann si chvíli prohlížel svou kořist. Pak se sehnul a otevřel velikou medvědí tlamu. Nebyla vevnitř tak rudá jako lovcovy zakrvácené ruce a velké bílé tesáky nebyly tak strašné jako zuby Mac Stranna. Když skončil prohlídku, pomalu se obrátil a upřel zrak na Haw-Haw Langleye. Teprve teď mu světlo dopadlo přímo do obličeje.

Haw-Haw se kousl do úzkých rtů a otevřel přimhouřené oči tak, že vypadaly téměř klidně.

Mac Strannova ošklivost byla totiž příšerná. Působil to hlavně jeho neupravený zevnějšek. Rysy jeho tváře by samy o sobě nebyly tak ošklivé. Pravda – jeho ústa byla příliš velická, brada příliš hranatá a mohutná, nos by měl být delší a užší, aby se o něm dalo říct, že je hezký. Ale oči byly opravdu krásné, velké a černé. Když však svrástil husté obočí, změnily se v pouhé lesklé štěrbiny. Čelo měl silně vypouklé. Každý, kdo se na něj podíval, měl nepříjemné tušení, že to čelo je pokryto mohutným svalstvem. Budilo dojem neodolatelné fyzické síly.

Ani jeden Mac Strannův rys nebyl úplně odporný, ale jeho celkové vzezření bylo odpuzující. První dojem z příliš velké síly potvrzoval pohled na jeho tělo. Nebylo normální. Košile těsně obepínala svalnatá ramena. Nebyl vysoký, byl o několik palců menší než jeho bratr Jeny, ale objem jeho těla byl podobný objemu sudu. Měl úžasně svalnaté nohy, které se zřetelně ohýbaly v kolenou pod

obrovskou vahou, kterou musely nést. Pažemi pohyboval trochu nemotorně, jakoby jim vadila jejich vlastní váha.

Obr přimhouřil oči a chvilku hleděl na Haw-Haw Langleye. Mac si počínal jako pes, jehož zneklidňuje upřený pohled a jeho zrak začal třepat po stěnách, aby se opět vrátil a spočinul na okamžik na Langleyovi. Když to Haw-Haw zpozoroval, zaleskly se mu radostně oči.

„Vy jste kamarád Jerryho,“ řekl Mac těžkopádně.

Jeho hlas odpovídal jeho tváři; jakoby vycházel ze žaludku a měl onen zvláštní šelestivý zvuk, jaký mívá hlas člověka, který se najedl lepkavých sladkostí. Jeho artikulace splývala při mluvením v jakousi lepkavou masu.

„Jsem Jerryho přítel,“ odpověděl návštěvník. „Jsem Langley.“

Veliký lovec mu podal ruku. Byla zarostlá až ke kloubům černými chlupy a byla dosud potřísněna krví medvěda. Když Langley opět uvolnil její ruku, otřel ji tajně o kalhoty – ne aby z ní odstranil nečistotu, ale aby oživil oběh krve ve svých prstech. Sám nevěděl, proč to udělal.

„Kdo obtěžuje Jerryho?“ tázal se Mac. „A kde je?“

Nečekal na odpověď a sundal ze stěny sedlo. Haw Langley postoupil ke dveřím, aby měl volnou cestu k odchodu a řekl:

„Jerry je raněn.“

Mácova tvář se zkřivila bolem.

„Kopl ho kůň, nebo na něho spadl?“

„To nebyl kůň.“

„Tak kráva?“

„Nebyla to kráva ani žádné jiné zvíře.“

Mac se obrátil přímo k Langleyovi a jak se zdálo, dalo mu práci promluvit. „Kdo to byl?“

„Jeden muž.“

Když to Langley vyslovil, couval pozpátku ke dveřím.

„Čím ho zranil?“

„Revolverem.“

Langley vytušil blížící se nebezpečí, ještě než se Mac pohnul. Vyrázil pronikavý ustrašený výkřik a prchal ven. Mac skočil za ním a dostihl ho. Jakoby se celé jeho tělo natáhlo, paže se mu prodloužila.

Uchopil Langleye v týle, zdvihl ho do výše a přitiskl ho ke stěně. Haw-Haw se zhroutil na podlahu a s námahou ze sebe vypravil:

„Proboha Macu, vždyť já jsem to nebyl!“

Langleyova tvář měla pozoruhodný výraz. Zračil se v ní podlý strach a zároveň příšerná radost. Pásl se očima na Strannových mukách.

„Kde se to stalo?“ zeptal se Mac.

„Macu, dejte mi čestné slovo, že z toho nebudete vinit mě!“ prosil ten lidský sup, svíjející se na podlaze.

„Řekněte mi to!“ zasípal Mac a vzal supovu tvář do svých tlap. Haw-Haw věděl, že by mu povolily kosti, kdyby se ty ruce přitiskly k sobě. A přece se mu stále leskly oči divokou radostí, ačkoliv tělo se třásl strachy.

„Kdo ho střelil zezadu?“ ptal se obr.

„Nebyl střelený zezadu,“ odpověděl ten posel špatných zpráv.

„Byl střelen zepředu.“

„Když se nedíval?“

„Ne. Pozdě vytáhl revolver.“

„Vy mi lžete!“ řekl hrozivě Mac.

„Bůh je mi svědkem!“ zvolal Langley. „Kdo to udělal?“

„Takový človíček. Nebyl ani zpoloviny tak vysoký jako já. Měl hlas jako učitelka Kitty Jacksonová a oči jako vyhladovělé štěně. Ten to udělal!“

Mac se zamyslel a pak jakoby si odpověděl na vlastní myšlenky: „Nepoužiji laso, ale ruce. Kam ho zasáhla ta kulka?“ Langley se znovu roztřásl a zároveň radostně zajiskřil očima. „Do žeber, Macu. Prolétla mu tělem a vyšla zády ven!“ Ale Mac se ani nezachvěl. Uvolnil supovu tvář a chopil se sedla. Langley se vzpřimil a úzkostlivě se podíval na Maca: „Nevím, jestli je Jerry dosud živý!“ Ale Mac už vycházel z chatrče.

Ze zpěněných koňských těl se lil pot, když oba muži zastavili u cíle po dlouhé vyčerpávající jízdě. Haw-Haw se skrčil za mohutnou postavu Mac Stranna, vcházejícího do hotelu. Pak oba zamířili k pokoji, kde ležel Jerry.

„Tady je to!“ zašeptal Haw-Haw, když vystoupili po schodech. „Dveře jsou otevřené, kdyby byl mrtev, byly by pravděpodobně zavřené.“

Stanuli na chodbě a uviděli podivný výjev. Jerry ležel na lůžku, bledý a vyhublý a nad ním se skláněl muž, který ho postřelil. Zaslechli jeho jemný hlas:

„Jak je vám teď, kamaráde?“

Sklonil se ještě níž a položil prsty na Jerryho zápěstí.

„All devils!“ zavrčel a rázně vstoupil.

„Mnohem lépe,“ zamumlal Jeny. „Zdá se mi, že mám naději na uzdravení.“

„Jen ležte klidně a nehýbejte se!“ radil Dan. „Nepřipouštějte si žádné starosti. Jestliže neztratíte už žádnou krev, zůstanete na živu.“

Nerozčilujte se. Nemusíte dělat nic jiného, než mít zavřené oči, zhluboka dýchat a myslet na žlutou sluneční záři, zelenou jarní travu a vítr, honící oblaky po obloze. Jen buďte klidný, kamaráde.“

„Teď, když jste u mě, je to pro mě snadné. Zdá se mi, že z vašich prstů do mě vchází veliká síla, přáteli. A – byl jsem blázen, když jsem se s vámi pustil do boje, Barry.“

„Na všechno zapomeňte!“ zašeptal Dan. „A mluvte tiše. Já jsem na to už zapomněl, zapomeňte také. Vůbec nic se nestalo.“

„Co to znamená?“ zašeptal zamračený Mac k Haw-Hawovi.

Langley zajiskřil očima a odpověděl:

„To je ten muž, který postřelil Jerryho!“

„All devils!“ zavrčel Mac a rázně vešel do pokoje.

Jakmile Dan zaslechl jeho těžké kroky, obrátil rychle hlavu. V následujícím okamžiku byl na nohou. Ještě před chvílí měl tvář jemnou jako matka, klonící se nad nemocným dítětem. Když však spatřil hrozbu ve svráštělém Mac Strannově obočí, zaleskly se mu oči. Nikdo z nich nepromluvil, ale Jerry, který ležel se zavřenýma očima, vytušil změnu v mírumilovném ovzduší, kterým byl doteď obklopen. Otevřel oči a spatřil svého mohutného bratra.

„Vy jste ten plazivý had, který spáchal tohle darebáctví?“ zeptal se hrozivě Mac.

„Uhodl jste!“ odpověděl chladně Dan.

„Bůh je mým svědkem –“ začal řvát Mac, ale Jerry se prudce pohnul na lůžku a zvolal:

„Macu, Macu!“ Jeho hlas nabyl hrozného koktavého přízvuku. „Proboha, Macu!“

Opřel se o loket a vztáhl k bratrovi paži. Na rtech se mu objevila krvavá pěna.

„Macu, nevytahuj revolver! Nebyl jsem v právu!“ Pak klesl na lůžko do Mácovy náruče. „Probuď se Jerry! Promluv na mě, chlapče!“ naříkal Mac. „Macu, tys mě dorazil,“ odpověděl chraptivě Jeny.

Mac zvedl hlavu a upřel strašlivý pohled na Dana. Jeho tvář už nejevila žádné lítosti. První hrozba mu vyhladila z očí poslední stopu lidské něhy. Teď ustoupil s posměškem na rtech a se žlutým zábleskem v oku ke dveřím a tiše jako stín zmizel.

/Následuje román „Noční jezdec“/

OBSAH

1/ MUŽ, KŮŇ A PES	3
2/ PÁR SLOV O DANOVÍ	6
3/ JIM SILENT STRÍLÍ	17
4/ NĚCO ŽLUTÉHO	25
5/ ČTYŘI DOLARY VE VZDUCHU	34
6/ DANŮV SMÍCH.....	41
7/ NĚMÝ POSEL.....	48
8/ RUDÉ PÍSMO.....	52
9/ PŘÍZRAK JEZDCE	57
10/ SÍLA ŽENY	66
11/ JIM SILENT SE CHVÁSTÁ	70
12/ KAMARÁDI.....	79
13/ POHOSTINNOST LUPIČŮ	86
14/ DALILA.....	90
15/ SILENT A HAINES	97
16/ MY TŘI.....	100
17/ PARDÁLOVA TLAPA	103
18/ PŘEPADENÍ VLAKU	110
19/ DAN JE TERČEM ŽERTŮ	114
20/ TEX CALDER STRÍLÍ POZDĚ	118
21/ JAK ZACHRÁNIT HAINESE?.....	126
22/ ŽENSKÝ ZPŮSOB.....	129
23/ SOUDCE LYNČ	133
24/ ÚTOK NA VĚZNICI	137
25/ DLOUHÁ JÍZDA.....	141
26/ ČERNÝ BART OŠETŘUJE DANA.....	147
27/ NIKDO SE NESMĚJE	151
28/ HVÍZDAVÝ DAN DESPERÁT	155
29/ „VLKODLAK“	162
30/ JAK BUCK OVLÁDL KATE	166
31/ SMĚJTE SE, HROM DO TOHO!	172
32/ TI, KTERÍ VIDÍ POTMĚ	180
33/ VOLÁNÍ DIVOČINY	184
34/ ZBABĚLEC	186
35/ SRUB LYSÉHO ORLA.....	189
36/ SILENT MÁ STRACH	195
37/ ŠERIFŮV ODKAZ	199

38/ DIVOKÉ HUSY.....	205
39/ DOKTOR BYRNE.....	207
40/ SLOVA HORŠÍ NEŽ KULKY	210
41/ DOKTOR BYRNE NA KONI	217
42/ TAJEMNÝ ŘETĚZ.....	222
43/ ČEKÁNÍ.....	227
44/ POSLANÍ ZAČÍNÁ.....	231
45/ ZBOJNÍK JERRY	239
46/ BOJ	249
47/ „SLADKÁ ADELINA“	255
48/ LUŇÁK.....	259

Příběh Hvízdavého Dana Barryho a jeho dcery v cyklu „Nezkrotní“ patří mezi první a také nejlepší díla amerického spisovatele Fredericka Fausta, známějšího pod pseudonymem MAX BRAND. Znalci tvrdí, že pod jménem Max Brand vydával autor ty nejlepší westerny, které napsal. Přesvědčte se o tom. Poutavost, napínavost a barvitost kovbojek Maxe Branda je v USA obecně uznávána a westerny, které napsal, jsou považovány za dobrou literaturu! Původně čtyřdílný cyklus NEZKROTNÍ vychází u nás ve třech svazcích takto:

HVÍZDAVÝ DAN

Vzrušující příběh o přátelství Dana Barryho, jeho ohnivého koně Satana a polodivokého psa Bárta začíná. Soupeřem mladého Dana se stává Jim Silent, nejobávanější střelec v kraji...

NOČNÍ JEZDEC

Danova divoká povaha se neskloní před nikým, před ničím. A což třeba láska k děvčeti? Nemohl by lidský cit uhasit plameny divokosti v Danově duši a přehlušit volání divokých husí?

SEDMÝ MUŽ

Hvízdavý Dan jde stopou mužů, kteří zavinili smrt věrné šedky Molly. Zemřel kůň a nyní umírají muži. Danovo srdce se řídí podivnými zákony! Pak třeskne poslední výstřel a padne sedmý muž. Až po letech ožije dědictví Dana Barryho a krajem opět zavládne divokost a vzrušení...

Z westernů Maxe Branda již vyšlo:

BÍLÝ ČEJEN

Když vás obviní z vraždy a vy se to dozvíte včas, také vyskočíte na koně a koukáte mít město za zády? Terry Rivers to udělal a začal příběh o vrahovi, který nebyl vrahem a o Indiánu, který nebyl Indiánem.